

Giới thiệu Phú Quý Nhàn Phu

Convert: CesiaN

Edit: Hà Đoàn

Vốn là có hôn ước trong người nhưng vì tính thê bất đắc dĩ nàng đã viết thư từ hôn với hắn

Ba năm sau, giữa đường tình cờ ngã bệnh, cơ thể đang mỗi một cùng cực lại gặp hắn xuất hiện trong khách điểm, một bộ dáng ôn nhuận như ngọc, gương mặt tuấn tú bức người

Nàng còn đang chưa biết phải đối mặt ra sao, đối phương lại rất bình tĩnh tự nhiên ứng đối với nàng, lại còn quan tâm nàng nhắc nhở nàng

Nàng thật sự cảm thấy hơi khó chịu vì dù sao nếu hắn không nhận ra mình, có gì lại phải nhiệt tình không cần thiết đối với một cô nương gia xa lạ như nàng

Nhưng không nghĩ tới trong lúc này, hắn lại thừa cơ hội, lợi dụng việc chăm sóc nàng mà làm đủ trò ái muội

Đã vậy còn lấn đến tận giường nàng...

Nàng cũng biết hắn đối tốt với mình, còn muốn thú nàng nữa

Nhưng chính nàng đã hủy hôn ước giữa hai người, thật sự không có cách nào để đối diện hắn

Cho nên, nàng rời đi...

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhàn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tiết tử

Ánh trắng màu bạc từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào trong phòng, trên án thư ánh nến bởi vì gió thổi ngoài cửa vào mà hơi hơi lay động bất an, ánh nến toát ra chiếu rõ một chiếc hộp gấm trên bàn, một vật được điêu khắc tuyệt đẹp, ánh sáng trong suốt xanh biếc, miếng ngọc bội ẩn ẩn lưu chuyển lục quang đang nằm trong đó.

Một bàn tay trắng nõn hữu lực, giữa hai ngón tay có kẹp một hóa đơn, vật viết trên giấy quả thực chính là ngọc bội trong hộp.

Ngón tay bất tri bất giác nắm chặt lại, đem biên lai cầm đồ vo lại thành một cục, ném vào bên trong chậu than lửa đặt dưới chân, cuối cùng hóa thành một làn khói phiêu tán trong không khí.

Tận lực kiềm nén cơn giận đang nổi lên trong bụng, Lạc Tử Thần chậm rãi đem tay phải chấp phía sau, cước bộ nhẹ nhàng đi đến phía trước án thư, đứng ở trước một bức họa treo trên tường.

Trên bức họa chính là một cô gái, trên người chỉ vận một bộ quần áo màu xanh tằm thường, mặt mày thanh nhã xinh đẹp, thần sắc tựa tiểu phi tiểu, ẩn hàm một tia treu tức cùng giao hoạt, nói không nên lời là xinh đẹp linh động biết dường nào.

Người vẽ tranh đã vẽ được thần thái ngây thơ của cô gái cực kì chuẩn, khiến cho người ta nhìn thấy cảm thấy ngay cả giấy cũng sôi nổi hẳn lên, cảm giác như người thật đứng ở trước mặt vậy.

Bình tĩnh nhìn nửa khắc, Lạc Tử Thần đưa tay khẽ vuốt khuôn mặt phấn nộn của cô gái trên bức họa, khoe miệng khẽ nhếch, tiếng nói thanh nhuận cùng ẩn nhận một chút tức giận nói. "Muốn từ bỏ hôn ước người liền từ bỏ?" "Vậy mấy năm nay hắn chờ đợi thì tính thế nào đây?"

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhàn Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Phía chân trời thỉnh thoảng lại vang lên tiếng sấm ầm ầm, mưa to xối xả xuống, gột rửa bùn đất, tạo thành một cỗ bụi đất màu vàng.

Trong màn mưa, một con ngựa từ phương xa chạy như bay tới, không bao lâu đã chạy tới trước mắt, người trên ngựa lập tức xoay người nhảy xuống, cước bộ hơi hơi lảo đảo, giơ tay đem roi ngựa ném cho tiểu nhị đang chào đón trước cửa điếm, rồi chạy vội tiến vào bên trong khách điếm.

Bên trong đại sảnh có rất nhiều lũ khách đi đường vào trú mưa, thấy có người tiến vào trong phòng, theo bản năng liền ngẩng đầu lên nhìn.

Một cô gái mặc quần áo màu xanh ướt đầm cả người, càng khiến cho nhìn thân hình có vẻ gầy yếu hơn, sắc mặt tái nhợt nhìn có vẻ xanh xao, làm giảm đi không ít tư sắc của nàng, trên vầng trán mang theo nét mệt mỏi, nàng cố hết sức đi về phía chường quầy.

"Khụ khụ..." Cẩm Phụng Lan khó có thể kiềm chế mà ho ra hai tiếng, nàng đem toàn bộ sức nặng của thân mình dựa lên trên quầy, thanh âm lộ ra vài phần mệt mỏi cùng khàn khàn, "Một gian thượng phòng".

Chường quầy thấy nàng cả người ướt đầm, trên mặt lại mang theo nét mệt mỏi bệnh tật, liền nhiều lời thêm một câu, "Có cần chuẩn bị nước ấm không ạ?"

"Được". Cẩm Phụng Lan gật đầu, liền để tiểu nhị dẫn đi lên lầu.

Sau khi rửa mặt, Cẩm Phụng Lan cũng đã thay đổi quần áo nhưng người vốn đã không khỏe, cả người vô dụng liền trực tiếp ngã lên trên giường.

Không biết ngủ bao lâu, trong tiếng mưa sa gió giật, nàng từ từ tỉnh dậy, chỉ cảm thấy thân mình thực là nặng nề, như muốn ngất đi, cổ họng khô khốc, bụng cũng phát ra tiếng kêu cô lỗ.

"Thật sự là đòi mạng..." Nàng lẩm bẩm tự giễu một câu, sau đó cố gắng chống người đứng dậy, rửa mặt chải đầu đơn giản một chút, sau đó liền kéo cửa đi ra ngoài.

Vừa đi ra tới tiền sảnh, gió lạnh đập mạnh vào mặt lạnh lẽo, khiến cho thần trí mơ hồ của nàng thanh tỉnh được một chút.

"Khách quan, ngài có cái gì phân phó?"

Cẩm Phụng Lan ngồi xuống ghế dài, lấy tay chống lấy trán, không chút khí lực nói: "Chuẩn bị cho ta một chút đồ ăn nhẹ, còn có, gần đây có hiệu thuốc nào hay không?"

Điểm tiểu nhị thấy nàng ném một khối bạc vụn lên bàn, cười trả lời: "Có, có, tiểu nhân giúp ngài đi thỉnh đại phu".

"Phiền người". Cẩm Phụng Lan không có tinh thần nhắm lại hai mắt xoa xoa giữa trán, để khiến cho mình dễ chịu một chút.

Bên tai nghe thấy điểm tiểu nhị lên tiếng chào đón một khách nhân mới đến, nàng cũng không có tâm tư nào mà đi chú ý, mở mắt ra, nhắc ấm trà lên tự rót cho mình một chén.

"Cô nương, không biết tại hạ có thể dùng chung bàn được hay không?" Một đạo thanh âm ôn nhuận truyền vào trong tai nàng, nàng không khỏi ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy một nam tử một thân cẩm bào xanh ngọc đang mỉm cười đứng ở bên cạnh bàn của nàng, khí chất ôn nhã, bên dưới mành kiếm là một đôi mắt xéch hàm chứa ý cười nhạt nhẽo.

Quân tử như ngọc, thật là không có sai, bốn chữ này đột nhiên xuất hiện ở trong đầu của nàng.

Nàng giương mắt quét một vòng, người ở lại trú mưa quả là nhiều, bên trong đại sảnh quả nhiên không còn dư bao nhiêu bàn trống. Do dự một chút, nàng gật gật đầu, "Công tử ngồi đi".

"Tại hạ Lạc Tử Thần, không biết nên xưng hô với cô nương như thế nào?"

Cẩm Phụng Lan đang cúi đầu uống trà nhất thời bị sắc nước trà, che miệng ho khụ khụ một lúc sau mới dừng lại được.

"Cô nương, cô không sao chứ?"

"Không... Không có việc gì". Nàng lại uống thêm một chút nước cho nhuận hầu, nhưng do vừa rồi ho khan một lúc mà trong mắt đã bật kín một tầng hơi nước, "Ta họ Cẩm".

"Thì ra là Cẩm cô nương". Lạc Tử Thần cười chấp tay.

"Khách quan, đồ ăn đã được mang lên".

Trong khi đang nói chuyện, đồ ăn mà Cẩm Phụng Lan gọi cũng đã được bưng lên, nhân cơ hội đó mà nàng ngậm miệng lại, chuyên tâm dùng bữa.

Nhìn bát cháo loãng thanh đạm của nàng, Lạc Tử Thần hơi hơi nhướng mày, "Cô nương thân thể không khỏe, đồ ăn này tuy là thích hợp, nhưng có vẻ lại quá thanh đạm rồi".

Cầm Phụng Lan ngoảnh mặt làm ngơ.

"Cô nương tốt nhất là nên cho người đi thỉnh đại phu đi? Ta thấy cô nương hình như bệnh không hề nhẹ đâu, nếu không sớm chữa trị sợ là sẽ phiền phức hơn đâu".

Cầm Phụng Lan thật sự là không muốn nói chuyện với hắn, nhưng người này lại có thể ung dung bình thản tự quyết định như vậy, khiến cho nàng không thể nào mà giả câm điếc được nữa. "Ta cũng đã cho điểm tiểu nhị đi tìm rồi, không cần phiền đến công tử phải lo lắng."

Nghe ra trong lời nói của nàng có ý tứ xa cách, Lạc Tử Thần cười nhẹ, chậm rãi tự rót cho mình một chén rượu, uống hết.

Sau khi ăn một chén cháo lót dạ, Cầm Phụng Lan tinh thần cũng đã tốt hơn một chút rồi, liền buông bát đĩa xuống tỉnh trở về phòng nghỉ chờ đại phu đến.

"Cầm cô nương, trên người có bệnh cần phải ăn nhiều một chút, như vậy mới có thể khôi phục lại thể lực".

Nàng không nói gì nhìn Lạc Tử Thần, thật sự không hiểu sao hắn lại thích xen vào chuyện của người khác như vậy, dù sao... Bọn họ cũng chỉ là bèo nước gặp nhau là những người qua đường mà thôi.

Hắn lại làm vẻ mặt tự nhiên mỉm cười, "Chẳng lẽ tại hạ nói không đúng sao?"

"Đúng". Nàng lặng lẽ dùng sức nắm chặt lấy tay, "Công tử nói rất đúng, nhưng là, không khỏi thân thiết với người quen sơ". Nói xong, cũng không thêm liếc mắt nhìn hắn một cái, liền xoay người rời đi.

Lạc Tử Thần vẫn nhìn theo bóng nàng lên lầu, nhẹ tay xoay xoay chiếc chén trong không trung, ý vị thâm trường ni non một câu, "Thân thiết với người quen sơ?" (thân thiết với người quen sơ: thân thiết quá với người xa lạ)

"Thiếu gia ——" Thụ đồng Thanh Nghiên vẫn giống như ẩn mình một bên đột nhiên lên tiếng.

"Cái gì?"

Thanh Nghiên nhìn thoáng qua phương hướng mà Cầm Phụng Lan vừa biến mất, mang theo vài phần không xác định nói: "Đó chẳng phải là thiếu phu nhân hay sao? "

Lạc Tử Thần khẽ cười một tiếng, đem chén rượu uống một hơi cạn sạch, nói: "Nhân lực không tề, là nàng". Điều này thật khiến cho hắn không hề chút phòng bị mà bất ngờ gặp nàng thật là khinh hi.

Thanh Nghiên trên mặt hiện lên nét hoang mang, " Vậy tại sao ngài còn không có nhận nàng?"

"Không vội".

Nhìn bộ dáng vân đạm phong khinh của thiếu gia, Thanh Nghiên không khỏi lo lắng cho thiếu phu nhân sau này.

Lạc Tử Thần liếc mắt nhìn thụ đồng một cái, không phải không có trêu tức nói: "Người lo lắng cái gì? Chẳng lẽ thiếu gia nhà ngươi còn có thể làm ra việc gì thương thiên hại lý hay sao?" (thương thiên hại lý: việc tàn nhẫn, ...)

Thanh Nghiên lập tức lắc đầu, kiên định phủ nhận, "Tiểu nhân không lo lắng".

Lạc Tử Thần vừa tự rót rượu cho mình, lại vừa giống như không có việc gì phân phó, " Đi đổi lại phòng của ta đến cách vách phòng nàng".

Thanh Nghiên đứng dậy chuẩn bị đi theo bản năng lại đưa mắt nhìn qua phương hướng mà Cầm Phụng Lan vừa mới li khai, trong lòng thờ dài. Sự tuy là đã qua ba năm, tức giận trong lòng thiếu gia sợ rằng lại càng lớn hơn.

Chờ hai chủ tử Lạc Tử Thần dùng cơm xong, khi đang ngồi uống trà, lại nhìn thấy điểm tiểu nhị dẫn theo một người mang theo hòm thuốc, trên quần áo của vị đại phu đó vẫn còn vương lại vài giọt nước mưa.

"Thiếu gia, đại phu cũng đã tới đây rồi".

Lạc Tử Thần gật đầu tỏ vẻ là hắn có thấy được.

Thanh Nghiên trầm ngâm: Vậy ngài còn muốn ở lại đại sảnh hóng gió à.

Lạc Tử Thần dùng quạt giấy gõ lên đầu thụ đồng một cái, tựa tiểu phi tiểu liếc nhìn hắn, thoải mái nhàn nhã đứng dậy, đề thấp thanh âm nói: "Lát nữa đi hỏi đại phu tình huống cụ thể rõ ràng".

"Dạ".

Lạc Tử Thần chậm rãi tiêu sái trở lại phòng của mình trên lầu, vừa đến cửa phòng liền đưa mắt nhìn gian phòng cách vách, "Ba" một tiếng đóng lại chiếc

phiến trong tay, sau đó mới đẩy cửa phòng bước vào.

Hắn đi đến phía trước cửa sổ, mở cửa sổ ra, nhìn mưa gió bên ngoài, sắc mặt hơi trầm xuống. Mặc dù hắn không phải đại phu, nhưng cũng nhìn ra được thể trạng của nàng hiện tại rất tệ, thân hình gầy yếu dường như chỉ cần một trận gió cũng có thể thổi bay nàng.

Vốn nên là duyên dáng yêu kiều tao nhã, không biết vì sao lại thành ra tiều tụy đến như vậy?

Mưa lạnh lẽo đập vào hai gò má, hắn lặng lẽ nắm chặt tay lại. Năm đó rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Trong ba năm này vì sao lại hoàn toàn không có chút tin tức nào của nàng?

Nhiều lần nghĩ vẩn đảo lộn trong đầu, khiến cho hắn không khỏi nhủ chặt hai đầu mày lại.

Ngay khi Lạc Tử Thần còn đang suy tư trầm ngâm, Thanh Nghiên đẩy cửa tiến vào, "Thiếu gia, đã hỏi thăm được".

Lạc Tử Thần đưa tay ngăn lại lời nói của hắn, sau đó ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo hắn đến gần.

Thanh Nghiên run sợ, đi qua đó, thì thầm kể lại những tin tức mà mình đã nghe được kể lại một lần.

Nghe xong, sắc mặt Lạc Tử Thần càng thêm âm trầm.

"Thiếu gia ——" Thanh Nghiên có chút bất an.

"Người đi xem xem những người kia đã được an trí ổn thỏa chưa, tạm thời đừng đến quấy rầy ta".

"Dạ".

Lạc Tử Thần khoanh tay đứng ở trong phòng một lúc lâu, sau đó mở cửa đi đến cửa phòng cách vách, đưa tay lên muốn gõ cửa, nhưng lại do dự một lát sau đó lại thu tay lại, thần sắc phức tạp liếc mắt nhìn cửa phòng một cái, sau đó mới quay về phòng của chính mình.

Đột nhiên trong phòng truyền ra tiếng vang của đồ sứ va chạm vào nhau, cùng với thanh âm của đồ vật bị rơi xuống đất, Lạc Tử Thần cảm thấy căng thẳng, lại bất chấp điều gì liền đẩy cửa phòng tiến vào.

Nghe thấy tiếng động, Cẩm Phượng Lan ngẩng đầu lên muốn nói điều gì đó mà cổ họng lại ngứa, phát ra một trận ho khan, chỉ có thể dùng ánh mắt để hỏi nam nhân không mời mà đến này.

Lạc Tử Thần xoay người nâng nàng dậy, "Trước đứng lên rồi nói sau".

Cẩm Phượng Lan mượn sức hắn đứng dậy, do ho khan nên nàng không thể nói chuyện được, chỉ có thể dùng ánh mắt ý bảo hắn ngồi xuống bên cạnh.

Lạc Tử Thần nhìn ấm trà trên bàn, sờ sờ độ ấm, sau đó mới rót một chén nước đưa đến trước mặt nàng, "Uống miếng nước đi".

"Cám ơn".

"Nàng bệnh nặng như vậy, bên người lại không có ai chăm sóc thì làm sao có thể khỏi được?"

"Không có chuyện gì, trả ngân lượng cho chủ quán hắn sẽ giúp ta". Sau khi uống nước Cẩm Phượng Lan đã ngừng không còn ho khan nữa.

Lạc Tử Thần hơi giật mình, sau vuốt cằm cười khẽ, "Thì ra là do ta suy nghĩ nhiều rồi".

Cẩm Phượng Lan cười cười, không nói chuyện.

"Cô nương có bệnh trong người, tại hạ cũng sẽ không quấy rầy nữa, cô nương vẫn là nên nghỉ ngơi nhiều cho mau khỏi". Hắn thức thòi đứng dậy cáo từ.

Cẩm Phượng Lan cũng không giữ hắn, nhìn cánh cửa phòng đóng lại, nàng lại có chút suy nghĩ. Nàng tuy rằng bệnh nặng trong người, nhưng cảnh giác của người học võ cũng chưa có mất đi, nhất là khi đơn độc đi lại bên ngoài lại không dễ gì mà lơ lỏng cảnh giác. Vừa rồi trượt tay rơi mất chén xuống đất, đó đều là do nàng cố ý, là vì muốn thử phản ứng của người ngoài cửa.

Nhẹ nhàng đóng lại ánh mắt, nàng đưa tay nhẹ xoa xoa giữa trán, cả người lộ ra mỗi một cùng suy yếu.

Cố gắng thức đợi tiểu nhị đem thuốc tới, sau khi uống xong nàng mới đi ngủ.

Mưa rền gió dữ đánh vào cửa sổ, khiến cho khách nhân đều bình tĩnh khỏi cơn ngủ say.

Đối mặt với một phòng tối đen như mực, nghe ngoài cửa mưa gió gào thét, Cẩm Phượng Lan có một chút tim đập mạnh và loạn nhịp, sau đó mới đưa tay lau một trán toàn mồ hôi.

Dược tính hình như đã phát huy công dụng, hiện tại nàng cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, chỉ là trên người toát ra một chút mồ hôi khiến cho nàng không được thoải mái, nghĩ đến trong bao quần áo chỉ còn có một bộ sạch sẽ thì nàng cũng đã thay rồi, nàng đành phải tiếp tục nằm trở lại trên giường.

Ngoài đường đêm khuya, chỉ có mưa gió lạnh thê lương ở ngoài cửa làm bạn cùng, Cẩm Phụng Lan suy nghĩ không khỏi có chút mơ hồ.

Xem ra, Lạc Từ Thần mà nàng gặp lúc ban ngày, tám chín phần mười chính là người có hôn ước với nàng. Ban đầu muốn tới Giang Nam để dưỡng bệnh, thật không ngờ rằng lại đụng phải hắn.

Nghĩ đến hôn ước, nàng âm thầm cười nhẹ một tiếng. Năm đó tuy có rất nhiều nguyên do, nhưng mặc kệ như thế nào, hôn ước đã giải trừ không tranh giành là chuyện thực, cũng may hai người chưa bao giờ gặp mặt, cho nên cũng không cần vì vậy mà phải xấu hổ.

Hắn chú ý đến mình như vậy là do đã từng có quan hệ hay sao? Vậy hắn đã từng gặp qua nàng hay sao?

Cẩm Phụng Lan trầm mặt vẫn không có cách nào giải, cuối cùng chỉ biết cười trong bầu không khí im lặng. Bình đến tương chặn, nước tới đất chặn, chẳng lẽ nàng còn cần phải sợ hắn hay sao?

"Khụ khụ..."

Cổ họng có chút hơi khô, nàng đứng dậy đi đến bên cạnh bàn muốn rót cho mình chén nước, lại phát hiện ấm trà trống không, nhịn không được thở dài. Thật là xúi quẩy mà, thật sự là muốn uống ngụm nước thôi cũng khó.

"Cầm cô nương, người tỉnh rồi sao?"

Nàng kinh ngạc nhìn về phía cửa, do dự một chút, mới mở miệng nói: "Là ai?"

"Tiểu nhân là thư đồng của Lạc gia Thanh Nghiên".

Cẩm Phụng Lan nheo nheo mắt, "Chuyện gì?"

"Cô nương mở cửa trước được không?"

Nàng đi qua mở cửa giúp hắn.

Thanh Nghiên vừa thấy nàng liền khẽ nở nụ cười, sau đó bưng này nọ vào phòng.

Cẩm Phụng Lan vẫn chỉ đứng nhìn không có hỏi nhiều.

Thanh Nghiên đem khay đặt lên trên bàn, lại lưu loát mở ra, từ trong nồi đất múc ra một chén cháo. "Cầm cô nương, đây là do thiếu gia phân phó tiểu nhân chuẩn bị, nói ban đêm ngài tỉnh dậy nhất định sẽ bị đói, nhân lúc cháo còn nóng ngài ăn chút đi".

Cẩm Phụng Lan yên lặng nhìn hắn một cái, cúi đầu mỉm cười, sau đó liền ngồi xuống cạnh bàn, bưng bát cháo lên ăn.

Nàng ăn liên tục đến ba bát mới buông xuống, ngẩng đầu nhìn Thanh Nghiên vẫn trang nghiêm đứng ở một bên mỉm cười nói, "Thay ta cảm ơn thiếu gia nhà người, làm phiền hắn lao tâm rồi".

"Không biết cô nương có phân phó gì hay không, nếu không có, vậy tiểu nhân cáo lui".

Cẩm Phụng Lan cũng không có khách khí với hắn, "Vậy phiền người giúp ta chuẩn bị một bộ quần áo sạch sẽ đi, cả trong và ngoài."

"Tốt." Thanh Nghiên vừa nói xong liền rời đi.

Chẳng bao lâu sau, hắn lại đến bên ngoài gõ cửa.

Vừa mở cửa, liền thấy trên tay hắn mà một bộ nam trang, Cẩm Phụng Lan hơi nhún mày.

Thanh Nghiên vội vàng giải thích, "Thiếu gia nhà ta nói hiện tại ra ngoài khó, hơn nữa gần đây cũng không có nơi nào đặt may nữ trang, vậy thì cô nương đành mặc tạm của người đi". Dừng một chút, hắn lại tiếp tục nói: "Bộ quần áo này rất sạch sẽ, thỉnh cô nương yên tâm".

"Phiền người rồi". Nàng đưa tay tiếp nhận, cười nói cảm ơn.

Thanh Nghiên lại cáo lui.

Đóng cửa lại cẩn thận, Cẩm Phụng Lan lật nhìn bộ quần áo trên tay, nhịn không được bĩu môi. Quả nhiên là người xuất thân giàu sang, bất kể là vật liệu may mặc hay là thợ khéo tay cũng đều là tốt nhất.

Nàng đi trở lại bên giường ngồi xuống, nhìn chằm chằm bộ nam trang kia trong chốc lát, khẽ thở dài, nhếch miệng lên giường đi ngủ.

Hôm sau, mưa đã tạnh.

Sau cơn mưa không khí mùa hè hiếm khi lại thấy nhẹ nhàng khoan khoái cùng sáng sủa như vậy, mở cửa sổ nhìn ra, xa xa cây cối xanh ngắt ướt át, khiến

cho người nhìn cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Cầm Phụng Lan đứng ở cửa sổ nhìn một lúc lâu, hít sâu một luồng không khí trong lành buổi sáng, sau đó mới đưa tay đóng cửa sổ lại.

"Cầm cô nương, nàng tỉnh rồi sao?"

Nhìn cửa phòng, Cầm Phụng Lan hứng thú nở nụ cười, sau đó đi qua mở cửa.

Ngoài cửa, Lạc Tử Thần đang gõ cửa còn Thanh Nghiên đứng phía sau, mỉm cười nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhân Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

"Chào buổi sáng, Lạc công tử".

"Chào buổi sáng. Quan sát nàng một thân nam trang, trong mắt Lạc Tử Thần mang theo ý cười sâu sắc, mặc dù có vài nơi không được vừa người cho lắm, nhưng nàng cũng đã rất khéo léo che giấu được, "Quần áo có vừa người hay không?"

Cầm Phụng Lan ôm quyền hướng về phía hắn, "Đa tạ". Nàng cũng không còn có bao nhiêu khí lực để mà thay đổi quần áo, đành phải cố gắng mặc tạm vậy, cũng may là thân hình hai người cũng không chênh lệch nhau nhiều lắm.

"Nhắc tay chi lao". Lạc Tử Thần thi lễ nói, "Chúng ta cùng xuống ăn đồ ăn sáng đi?" (nhắc tay chi lao: tiện tay làm việc thiện)

"Được ". Cầm Phụng Lan cũng không có cự tuyệt lời mời của hắn.

Lạc Tử Thần trái lại thấy nàng hợp tác như vậy không khỏi nhìn nàng thêm một chút.

Cầm Phụng Lan về mặt tự nhiên mỉm cười nhìn lại.

Lạc Tử Thần cười rộ lên. Hắn đã sớm biết nàng là một nữ tử trí tuệ, sự thật cũng đã chứng minh điều này.

Một đường đi đến đại sảnh, chỉ thấy không ít khách đang chuẩn bị xuất phát, hai người dường như có cảm nhận giống nhau liền đưa mắt nhìn nhau.

Cuối cùng, vẫn là từ Lạc Tử Thần mở miệng nói trước, "Không biết Cầm cô nương đã có tính toán gì chưa?"

"Ta nghĩ tạm thời nên ở lại khách điểm dưỡng bệnh, chờ đến khi hết bệnh thì sẽ rời đi ". Nàng cũng không hề giấu giếm hắn.

Hắn gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, "Cô nương tính như thế cũng là thỏa đáng, nhưng không biết khi khỏi bệnh rồi cô nương muốn đi nơi nào?"

"Điều này thì thứ cho không tiện cho biết ".

Lạc Tử Thần vẫn tươi cười tự nhiên, " Là do tại hạ thất lễ rồi, lại thân thiết với người quen sơ đâu".

Cầm Phụng Lan không hiểu sao lại có chút xấu hổ.

Khi nói chuyện, hai người cũng đã đi đến đại sảnh, Lạc Tử Thần đóng lại chiết phiến trong tay, chỉ chỉ về phía trước, nói: "Chúng ta đến ngồi ở nơi đó đi ".

Cầm Phụng Lan nhìn theo hắn chỉ đến bên chiếc bàn ngay cạnh cửa sổ, gạt đầu đồng ý.

Sau khi ngồi xuống, rất nhanh đồ ăn cũng đã được mang lên.

Tuy rằng chỉ là đồ ăn sáng, nhưng là Lạc Tử Thần tất nhiên cũng không có sơ sài, tuy chỉ là một ít rau xanh xào khéo léo, nhưng màu xanh tươi lại khiến cho người nhìn cực kì muốn ăn.

"Ta sợ đầu bếp của khách điểm không được tốt, đây là do đầu bếp đi cùng với ta làm ra, nàng nếm một chút thử xem, xem có hợp với khẩu vị của nàng không ". Hắn lấy một đôi đũa sạch, chọn lấy vài món ăn rồi gắp vào trong bát giúp nàng.

Cầm Phụng Lan thần sắc tự nhiên đưa đũa bắt đầu ăn, sau đó mỉm cười, " Không tồi ".

"Vậy ăn nhiều chút".

"Được".

Lạc Tử Thần tự tay rót cho mình li rượu, khẽ nhấp một ngụm, cười liếc mắt nhìn nàng một cái, nói: " Vì sao nàng không cự tuyệt?"

"Cái gì?" Nàng liếc mắt nhìn hắn.

"Biết rõ còn cố hỏi sao?" Lạc Tử Thần nhú mày, " Nàng đối với hảo ý của người xa lạ lại luôn không cự tuyệt như vậy hay sao?"

Cầm Phụng Lan nuốt nuốt đồ ăn trong miệng xuống, không nhanh không chậm hỏi lại: " Vậy công tử có phải càng đối với người xa lạ có thêm phần yêu mến như vậy sao?"

Lạc Tử Thần ha ha cười, buông chén trong tay xuống, nói: "Xem ra chúng ta đều không phải là người như thế".

Cầm Phụng Lan cười mà không nói.

"Ta chỉ là có một chút nghi vấn vẫn để ở trong lòng nhiều năm, chỉ là muốn biết một cái đáp án".

"Vật đối sao đòi, cảnh còn người mất, không hỏi cũng thế".

Lạc Tử Thần ánh mắt hơi trầm xuống, khoe miệng khẽ nhếch, nhìn nàng vui đùa khẽ nói: "Thực sự không muốn cho ta một lời giải thích?"

Nàng nâng mắt quét nhìn hắn một cái, chậm rãi buông đĩa xuống, trầm mặc một lát mới nói: "Ta không có gì để nói cả, no rồi, ta về phòng trước nghỉ một lúc, công tử ở lại, xin thứ cho ta không thể phụng bồi".

Nhìn bóng dáng rời đi của nàng, Lạc Tử Thần thần nhiên nói: "Ta cũng không phải mãnh thú hồng thủy, nàng làm gì mà phải chạy cách ta ngàn dặm thế?"

Cầm Phụng Lan nhìn không được mà ở trong lòng thờ dài, tình hình hiện nay thật sự khiến cho nàng có chút bất đắc dĩ. Cước bộ thoáng dừng, mở miệng nói: "Đạo bất đồng, bất phân mưu cầu, cho nên chúng ta vẫn là mỗi người một đường mà đi."

Nhìn theo thân ảnh của nàng biến mất ở chỗ rẽ lên lầu, Lạc Tử Thần nắm lấy chiết phiến nhẹ gõ gõ lên bàn tay của mình, tự nói với bản thân: "Lại chưa từng đi cùng nhau, làm sao mà biết sẽ không có thể cùng nhau đi tiếp đâu".

Thanh Nghiên vụng trộm liếc mắt nhìn thiếu gia một cái, nhìn không được mà thay thiếu phu nhân tương lai thờ dài. Thiếu gia hắn không phải là người dễ dàng từ bỏ như vậy.

"Thanh Nghiên, thu lại đồ ăn đem đến phòng của Cầm cô nương đi".

"Dạ".

Lạc Tử Thần phân phó xong cũng liền đứng dậy trở về phòng, đến trước cửa phòng của Cầm Phụng Lan dừng lại, không chút do dự nhấc tay gõ cửa.

Cầm Phụng Lan vừa mở cửa ra liền nhìn thấy hắn đứng trước cửa thần sắc thần nhiên, một chút kinh ngạc cũng không có, chỉ thần nhiên hỏi: "Còn có chuyện gì sao?"

"Nàng một chút tự giác của bệnh nhân cũng không có, mặc dù lời nói của ta không được phù hợp, nàng cũng không nên bạc đãi với chính thân thể mình". Lạc Tử Thần một bộ biểu tình rất thành khẩn.

Cầm Phụng Lan nghiêng đầu nhìn hắn, mắt hạnh nhìn hắn

Lạc Tử Thần bất vì sở động, tiếp tục nói: "Chỉ mới ăn có mấy miếng đã kêu là no rồi, ăn như bò câu vậy sao?"

Nàng trợn mắt nhìn hắn, "Vậy người hiện tại tôi là — "

" Có thể mời ta vào trong ngồi một chút hay không?" Ánh mắt hắn mang theo thâm ý lướt qua người nàng.

Cầm Phụng Lan âm thầm cắn răng, nàng hiểu được ý tứ của hắn, lúc trước hắn chiếu cố nàng lại còn tặng nàng y phục, nếu nàng cự tuyệt, thì thật là không thông tình đạt lý rồi, "Mời vào".

Hai người vừa vào liền ngồi xuống chỗ của mình, Thanh Nghiên liền bưng đồ ăn tiến vào, mang thẳng đến bàn, sau đó thức thời lui ra ngoài cửa.

Nhìn người đối diện, Cầm Phụng Lan đột nhiên có chút bất đắc dĩ đứng lên.

Lạc Tử Thần vẫn rất tự nhiên nâng đĩa lên, nhìn nàng khẽ mân môi nói, "Cùng nhau ăn thêm một chút đi, ta cảm thấy mình đúng là tú sắc khả cơm nha." (sắc đẹp có thể ăn thay cơm. ý ảnh là ảnh đẹp quá mà, chị ngất thôi là khỏi ăn cơm rồi J))

"..." Cầm Phụng Lan nhìn không được liếc nhìn hắn vài cái, hắn thật là dám nói. Mặc dù, tướng mạo của hắn quả thật là tuần tú, giờ tay nhấc chân bình thường thôi cũng thấy có biết bao là quý khí, đó là do môi trường và hoàn cảnh lớn lên mà dưỡng ra như vậy, những người bình thường cũng khó mà có

được.

Lại nói, nhà nàng cùng Lạc gia năm đó kết thông gia thực ra là việc ngoài ý muốn, nếu không phải năm đó Lạc bá phụ được mẫu thân nàng cứu chữa, mà hẳn lại rất khâm phục tài hoa của cha nàng, cho nên nhất thời mới nảy ra lòng tham mà định ra việc hôn nhân này, thì chỉ sợ với sự khác biệt về gia thế của hai nhà, bất luận như thế nào cũng không thể nào mà trở thành thông gia.

Bởi vì đã hứa gả nàng vào gia đình như vậy, cho nên ở rất nhiều phương diện, phụ thân vẫn luôn cố ý đặc biệt bồi dưỡng cho nàng.

Đáng tiếc, đối với thể gia cùng việc tu dưỡng tài nghệ nàng cũng không hề có hứng thú, cảm kỳ thư họa nàng cũng chỉ biết sơ qua mà thôi, khiến cho phụ thân tài hoa của nàng chỉ tiếc rằng rèn sắt không thành thép.

Ngược lại trong việc may vá nữ nhĩ, nàng lại giống mẫu thân như là có thiên phú, nàng tự nhận cũng không được như các thiên kim nhà giàu.

Kỳ thật, phụ thân cùng mẫu thân có thể đến với nhau đều khiến cho nhân sĩ trong giang hồ đều ngạc nhiên, phụ thân một thân võ công tuyệt thế lại có thể lừa thành công mẫu thân khéo tay linh hoạt của nàng, vì vậy nên nàng mới được sinh ra.

Sau khi lớn lên, nàng không chỉ một lần nghĩ, chẳng lẽ học xong những điều này lại có thể thích ứng được với cuộc sống thế gia hay sao? (thế gia: nhà giàu, nhà làm quan)

Mẫu thân khi còn sống vẫn thường hay nói, được gả cho phụ thân người mới được biết tự do tự tại là chuyện vui mừng đến cỡ nào, trên thực tế, nàng cũng muốn là một người tiêu dao tự tại, giống như người giang hồ không phải chịu những lễ nghi.

Thấy nàng bất động, Lạc Tử Thần khẽ cười một tiếng, "Chẳng lẽ sắc đẹp của ta lại không hợp khẩu vị của nàng hay sao?"

"Khụ khụ..." Nàng bị sặc chính nước miếng của mình, cũng liền thu lại những suy nghĩ có chút lung tung.

Lạc Tử Thần đứng dậy đi đến bên người nàng, không e dè giúp nàng vỗ lưng nhuận khí.

Cầm Phượng Lan thật vất vả mới ngừng lại được, đang muốn đưa tay đẩy hắn ra.

Lại không ngờ, Lạc Tử Thần lại nói: "Nhìn nàng hiện tại gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, khiến cho người ta cũng không hề có chút cảm giác nào".

"Lạc — Tử — Thần —" Cầm Phượng Lan rốt cục cũng bị hắn chọc cho đến mức tức giận.

Không ngờ người nào đó vẫn ngang ngược nói tiếp: "Nữ nhân phải có chút da thịt mới tốt, quá mức mảnh mai gây yếu, tuy rằng có chút nhỏ gọn, nhưng..."

"Người cầm miệng". Nàng tức giận quát, cổ họng Cầm Phượng Lan lại có chút ngứa ngứa, lại tiếp tục khụ khụ.

Lạc Tử Thần lại rất hợp lý mà giúp nàng vỗ lưng nhuận khí, hơi hơi cúi thấp người, nhẹ giọng thì thầm nói: "Chuyện giường chiếu, chỉ sợ có chút khó mà nói được".

Cầm Phượng Lan vừa thẹn vừa giận, càng lúc càng ho hơn, lại càng không thể nói được lời nào, sắc mặt vốn đang tái nhợt lại nhiễm vài phần ửng đỏ, che đi vài phần bệnh tật.

Lạc Tử Thần sắc mặt tự nhiên rót cho nàng một chén nước, đưa qua.

Nàng trực tiếp đẩy ra, đưa tay vỗ vỗ ngực, giọng nói kiên cường cố chấp, cắn răng nói: "Rốt cục thì ngươi muốn như thế nào?"

Hắn thân nhiên nói: "Không gì cả".

"Vậy hiện tại ngươi đang ở đây làm gì?"

Về mặt Lạc Tử Thần lại càng thêm lạnh lùng, vân đạm phong khinh nói: "Chỉ là muốn nói chút chuyện với vị hôn thê đã được đính ước từ nhỏ mà thôi".

Cầm Phượng Lan nhắm mắt lại, hít vào một hơi nói: "Ta nghĩ việc này ba năm trước đây cũng đã nói rõ ràng rồi".

Hắn gật đầu, "Đúng vậy, vị hôn thê của ta vô có mắt tích".

Cầm Phượng Lan muốn nói lại thôi, quay đầu lại, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Tay Lạc Tử Thần từ trên lưng nàng di chuyển đến trên vai, hơi hơi xoa bóp, "Hôn ước giữa ta và nàng vẫn chưa được hủy bỏ, bởi vậy chúng ta không phải người qua đường".

Cầm Phượng Lan không khỏi nhũn mảy.

Lạc Tử Thần lấy từ trong tay áo ra một vật, xoay người cẩn thận đeo bên hông cho nàng.

Cầm Phụng Lan quay đầu cúi mắt nhìn xuống, chỉ thấy một vật trong suốt thủy nhuận, bên trong ngọc bội còn phảng phất lưu chuyển lục quang, lại dùng một sợi tơ cùng màu buộc lại, yên lặng treo trên thắt lưng của nàng.

Ngọc bội này tuy là tín vật đính ước của bọn họ, nhưng vẫn luôn được cha mẹ bảo quản, tận đến lúc phụ thân qua đời mới giao lại cho nàng, mà nàng vì thấy vật đó đáng quý nên cũng chưa bao giờ mang qua, không ngờ rằng lại có một ngày vẫn đeo nó lên người.

Trong lúc tìm nàng đang đập loạn nhịp, lại bị người ta nhét vật gì đó vào trong tay, bên tai vang lên thanh âm của Lạc Tử Thần, " Buộc vào giúp ta đi ".

Nàng cúi đầu nhìn xuống, một khối ngọc bội giống như vậy nằm trong tay nàng, nàng ngẩng đầu nhìn hắn, trong chốc lát thần sắc có chút phức tạp.

Lạc Tử Thần cười nói: "Nếu như hôn ước vẫn còn, vậy thứ này tất nhiên chính là tín vật của chúng ta, tất nhiên tốt nhất vẫn là nên mang theo người".

Nàng khẽ mím môi, ánh mắt hơi đỏ, nói: "Việc này tốt nhất vẫn là bàn bạc kĩ hơn ". Có một số việc mà hắn không biết, mà nàng cũng không có ý định nói rõ với hắn.

Lạc Tử Thần lại gần nàng thêm một chút.

Cầm Phụng Lan cả kinh, theo bản năng muốn tránh xa, lại bị tay hắn nắm chặt lấy, hơi thở của hắn phả lên gáy nàng, nóng nóng, khiến cho lòng nàng "thình thình" nhảy loạn lên.

Nữ nhân giang hồ đều là không câu lệ tiểu tiết, nhưng thân cận lộ ra hơi thở ái muội như vậy cũng khiến cho nàng có chút tâm hoảng ý loạn.

"Vẫn là nên giúp ta đeo lên đi ". Lời nói của Lạc Tử Thần thập phần tự nhiên bình tĩnh, giống như đang nói đến chuyện không hề quan hệ vậy.

Cầm Phụng Lan cũng không dám trực tiếp nhìn lại hắn, đành phải nhìn xuống tay, miếng ngọc bội trong tay kia đột nhiên có chút như phỏng tay. Nàng biết, nếu nàng tự tay đeo ngọc bội cho hắn, mọi chuyện sẽ trở nên rất phiền toái.

"Sẽ không sao?" Về mặt hắn tự nhiên nắm lấy tay nàng, trong lúc nàng vẫn đang ngây ngốc hắn liền đem ngọc bội đeo lên thắt lưng của mình.

Cầm Phụng Lan phút chốc hoàn hồn, giống như bị điện giật rút tay lại, ánh mắt phồng bị nhìn hắn, "Ngươi muốn làm gì?"

Hắn cười đến vô hại, "Ta giúp nàng đeo ".

"Không cần". Thanh âm của nàng có chút cứng rắn, động tác lại cứng nhắc ném ngọc bội lên trên bàn.

"Cũng không coi là mất thể diện, ai cũng có lần đầu tiên mà ". Lạc Tử Thần về mặt như đã hiểu cười.

Nàng thật muốn một quyền đem toàn bộ tươi cười ôn nhuận trên mặt hắn gỡ xuống. Nàng âm thầm nắm chặt lấy tay, khắc chế xúc động trong lòng, tận lực bình tĩnh nói: "Ta sẽ không giúp ngươi buộc ".

"Ta biết". Hắn gật đầu, sau đó lại chột nói, "Nàng đang thẹn thùng mà thôi ".

Cầm Phụng Lan thật sự rất muốn đánh hắn một trận cho hả hết giận. Rõ ràng ấn tượng ban đầu gặp hắn là quân tử như ngọc, vì sao chỉ trong một khoảng thời gian ngắn tiếp xúc, nàng liền cảm thấy hắn thực là đáng đánh đòn đầu?

Lạc Tử Thần lại nhìn nàng một cái, xác định nàng thật sự sẽ không thay đổi chủ ý, mới không thèm để ý cười cười, lấy ngọc bội nàng bỏ trên bàn tự đeo lại trên lưng của mình, cuối cùng cũng không quên nói: "Có đôi có cặp, như vậy mới gọi là viên mãn".

Cầm Phụng Lan đỏ mặt lên, đưa tay muốn bỏ ngọc bội trên hông xuống.

Hắn lại đưa tay đề lấy tay nàng, mày kiếm khẽ nhíu, mang theo vài phần cảnh cáo nhìn nàng, "Ta khuyên nàng tốt nhất đừng bỏ nó xuống".

"Vì sao". Hai chữ dường như muốn thoát ra, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của hắn, Cầm Phụng Lan không hiểu sao lại nhanh chóng ngậm miệng lại, trong lòng lại càng thêm ảo não.

"Nhanh ăn cơm đi, nếu không ăn, thức ăn sẽ nguội lạnh đó ". Lạc Tử Thần tâm tình cực tốt ngồi trở lại vị trí cũ, một lần nữa cảm lấy đầu, một bên giai nhân về mặt âm trầm nổi nóng.

Nhìn thức ăn tinh xảo trên bàn, Cầm Phụng Lan một chút thèm ăn cũng không có, hiện tại nàng thật là muốn lật bàn chạy lấy người, nhưng cuối cùng nàng cũng không có làm như thế.

Ngày tháng sáu, trời giống như mặt tiểu hài tử, thay đổi bất thường.

Một khắc trước vạn dặm không mây, cảnh sắc tươi đẹp, ngay sau đó mây đen đã dày đặc, mưa to tầm tã.

Thời tiết như vậy khiến cho Cầm Phụng Lan thực là phiền não, mấy ngày trời mưa rào lại có sấm chớp liên tiếp, đoàn người Lạc Tử Thần cũng vì vậy mà liền ở lại khách điểm.

Không những vậy, thời tiết liên tục thay đổi lại khiến cho bệnh phong hàn của nàng càng thêm nặng, hai ngày nay nàng chỉ có thể nằm trên giường nghỉ ngơi.

Nếu như chỉ có như vậy, nàng cũng có thể tâm bình khí hòa nhận, tình trạng thân thể của nàng thì nàng rõ ràng nhất.

Nhưng là, bởi vì có sự tồn tại của Lạc Tử Thần, nàng liền có chút thấp thấp thỏm thỏm không yên, cảm xúc phập phồng như vậy, trải qua ba năm kiểm chế, đối với nàng mà nói có chút mới lạ.

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhàn Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

"Lan nhi, đến giờ uống thuốc rồi".

Cầm Phụng Lan nửa người dựa ở đầu giường đột nhiên nghe thấy tiếng nói ôn nhuận này nên hơi hơi nhú mảy. Bắt đầu từ ngày hôm qua, hần liền lấy danh nghĩa chiếu cố vị hôn thê mà ở lì trong phòng nàng không chịu đi.

Lạc Tử Thần bụng theo chén thuốc có độ ấm vừa phải tiến lại gần nàng, ngồi vào bên giường, đem nàng ôm trong lòng, tự mình bón thuốc cho nàng.

Sau vài lần kháng nghị không có hiệu quả, Cầm Phụng Lan đành cam chịu để hần chiếu cố săn sóc chu đáo lại có chút ái muội cho nàng.

Nàng mang bệnh nên sức khỏe không được tốt, cho nên không cùng người khác cứng đối cứng.

Sau khi uống xong chén thuốc, Lạc Tử Thần thuận tay đem một viên mứt hoa quả nhét vào trong miệng nàng.

Tuy rằng Cầm Phụng Lan cũng không có sợ đắng, trên thực tế, trong ba năm nay, nàng ăn được so với ăn cơm còn nhiều hơn, cho nên cảm giác nơi đầu lưỡi cũng đã như là tê liệt. Nhưng là, hành động của hần như vậy cũng vẫn khiến cho lòng nàng ảm áp lên, không hiểu sao lại có chút yếu ớt.

Lạc Tử Thần dùng khăn lau đi chút thuốc vẫn còn dính bên miệng nàng, ôm lấy vai nàng giống như là nói chuyện phiếm: "Ta không thích đồ ăn vặt, đây là mứt hoa quả mà Thanh Nghiên đã đi ba mươi dặm ra ngoài mua về cho nàng, có lẽ mùi vị cũng không được tốt cho lắm, nhưng hiện tại cũng đã mang về nàng ăn nhiều thêm một chút đi, chờ thời tiết tốt hơn một chút, đến Đại Thành trấn, ta sẽ tìm loại ngon nhất cho nàng".

"Không cần phiền toái, ta cũng không biết là thuốc đắng bao nhiêu". Nàng cũng không có thói quen ăn quà vặt.

Lạc Tử Thần mặt nhăn mảy nhíu, "Đối với nàng không đắng". Nhưng mỗi ngày nhìn nàng uống đến mấy chén thuốc đặc như vậy, nàng ngay cả mảy cũng chưa thêm nhăn một chút, nhưng hần nhìn nàng uống như vậy lại nhíu mày khó chịu.

Cầm Phụng Lan không nói gì, lời nói của hần khiến tâm nàng ảm áp hơn, nhưng cũng khiến cho lòng nàng cảm thấy chua xót, trong lúc đó đột nhiên rất nhớ đến cha mẹ đã qua đời, nàng cũng từng là bảo bối được nâng niu trong bàn tay cha mẹ, nay lại một mình phiêu bạt giang hồ.

Trên mu bàn tay đột nhiên có cảm giác nóng nóng, Lạc Tử Thần giương mắt nhìn, lại thấy trong mắt nàng đã tràn ngập lệ mà kinh hãi, có chút hoảng hốt hỏi: "Nàng làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái hay sao?"

Nàng nâng tay lung tung lau đi nước mắt trên mặt, "Không có gì đâu, mắt có chút đau, cho nên rơi lệ".

Hần có chút suy nghĩ nhìn về mặt né tránh của nàng, đôi mắt sụp xuống, chỉ lẳng lặng ngồi đó ôm vai nàng.

Đợi nửa ngày không thấy hần rời đi, nàng có chút không được tự nhiên đứng lên, mở miệng nói: "Ta muốn nằm nghỉ một lát".

"A, được". Lạc Tử Thần lên tiếng, giúp nàng nằm xuống, cẩn thận đắp chăn lại cho nàng, "Vậy nàng ngủ một chút đi, ta đi xem sổ sách, có việc gì cứ gọi ta".

"Được".

Lạc Tử Thần quay lại bên bàn cạnh cửa sổ mở sổ sách ra, nhưng ánh mắt cũng không có dừng trên đó, trong lúc lơ đãng nàng đã biểu lộ ra sự yếu ớt cùng thương cảm khiến tâm hần tê rần.

Lúc trước khi nhận lại ngọc bội đính thân, hần cực kỳ phẫn nộ, mấy năm nay, hần vẫn luôn muốn tìm nàng đến trước mặt để chất vấn một phen, nhưng lúc này nghĩ lại, sự việc năm đó chỉ sợ có một chút kì quái.

Thần sắc nàng tiêu tụy lại có bệnh, thân thể rách nát, cùng với những lời đại phu đã nói qua khiến cho hần có chút nghi ngờ. Rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì? Nàng lại phải đem ngọc bội đính thân của bọn họ đi cầm, rồi lại gửi biên lai cầm đồ về Lạc gia?

Nàng không nói, hấn cũng không muốn hỏi, nhưng có một số việc không nói cũng không phải sẽ làm cho người ta vĩnh viễn không biết được.

"Khụ khụ..."

Lạc Tử Thần nghe thấy tiếng ho vội nhìn lại, mi tâm không tự giác mà nhíu lại, nơi này hẻo lánh đại phu có y thuật cao cũng ít, cần phải mau rời đi, tìm một đại phu tốt cẩn thận chữa trị cho nàng.

Nàng ho khan vô cùng kịch liệt, Cẩm Phượng Lan cũng không thể ngồi dậy được, chỉ có thể lấy khăn che miệng lại.

"Rất khó chịu sao?" Hấn đứng dậy đi qua đó, lại thấy trên khăn tay có vết máu mà mặt mày biến sắc, liền giành lấy khăn tay mở ra.

Cẩm Phượng Lan cắn lại không kịp, chỉ đành ở một bên khụ khụ, một bên bất đắc dĩ nhìn hấn.

"Không thể lại trì hoãn ở nơi này, buổi chiều chúng ta liền lên đường".

"Khụ... Không có việc gì, chỉ là ho mạnh quá nên ảnh hưởng đến nội thương thôi".

"Nội thương?" Hấn nhướn mày, quả nhiên là nàng vì từng chịu trọng thương nên thân thể mới ốm yếu như vậy.

Cẩm Phượng Lan cũng biết là đã lỡ lời, nhẹ nhàng cười nói, "Người đi lại trong giang hồ khó mà tránh khỏi".

Lạc Tử Thần cầm lấy khăn đưa lại cho nàng, vung áo bào ngồi xuống cạnh giường

Nàng khó hiểu nhìn hấn.

"Từ bỏ cha mẹ quan hệ huyết thống, vợ chồng chính là người thân cận nhất trên đời này, Lan nhi, " hấn hơi hơi tăng thêm ngữ khí, "Ta hy vọng nàng có thể thẳng thắn thành khẩn với ta một chút".

Nàng nhíu mày nhìn hấn khó hiểu.

Thấy nàng không còn ho nữa, hấn lấy ấm nước bên giường rót cho nàng chén nước để nàng súc miệng, "Đương nhiên, thẳng thắn thành khẩn với nhau, ta cũng sẽ thẳng thắn thành khẩn với nàng".

"Lạc Tử... Khụ khụ... Thần..."

"Đừng nóng vội, ta không vội".

Càng là nhìn hấn bày ra vẻ mặt vân đạm phong khinh, Cẩm Phượng Lan lại càng tức giận, nhưng thân thể cũng không có nể mặt nàng, yểu hèn thật không phối hợp, khiến cho nàng có muốn nói chuyện cũng không có nên lời.

"Hiện tại ta không muốn nhìn thấy ngươi". Rốt cục cũng ngừng ho khan, nàng ôm ngực trừng mắt nhìn hấn, khẩu khí thập phần ác liệt.

Lạc Tử Thần bình tĩnh nhìn nàng cười cười, "Nương tử có mệnh, vi phu tất nhiên không dám không theo, vậy ta ra bên ngoài đứng chờ nàng, chờ nàng hết giận rồi sẽ trở về". Nói xong, cũng không đợi nàng mở miệng đã đứng dậy đi ra ngoài.

Cẩm Phượng Lan hung hăng vỗ xuống mép giường. Cảm động cái gì chứ tuyệt đối là do mình lầm tưởng, người có bản tính ác liệt như Lạc Tử Thần thì làm sao mà có hảo tâm được chứ, nói không chừng là vì lúc trước nàng đã từ hôn, trong lòng hấn ghi hận, cho nên đối với hôn sự này vẫn còn canh cánh trong lòng.

Dường như trong lúc đó nàng đã nghĩ thông suốt hết mọi việc, Cẩm Phượng Lan tâm chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Sau khi rời khỏi phòng, Lạc Tử Thần liền an bài cho hạ nhân thu xếp để buổi chiều lên đường, sau đó trở về phòng mình uống chén trà, rồi mới chậm rì rì thông thả quay trở lại phòng của Cẩm Phượng Lan.

Nhìn nàng thần sắc bình tĩnh ngồi tựa ở đầu giường hai mắt nhắm lại, giống như là đang ngủ vậy, hấn bước nhẹ nhàng qua đó, môi bạc không tự giác cong lên nụ cười, thanh âm trầm thấp nhu hòa, giống như sợ kinh động đến nàng, "Sau khi dùng xong cơm trưa, chúng ta sẽ lên đường, nếu như nàng muốn ngủ thì đợi lên xe rồi ngủ tiếp đi.

Cẩm Phượng Lan cũng không có mở mắt, chỉ động dậy thân mình, sửa lại tư thế nằm cho thoải mái hơn.

Lạc Tử Thần thấy thế cười cười, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, quay trở lại bên bàn tiếp tục xem sổ sách.

Xe ngựa của Lạc gia cũng thực bình thường, nhưng sau khi Cẩm Phượng Lan lên xe, mới biết được bên trong cũng không có như nàng tưởng tượng

Bãi trí trong xe cũng không có gì xa hoa, nhưng cũng lại không hề thua kém, nàng không khỏi nở nụ cười, xa hoa trong tầm mắt mới là phong cách của người thế gia, mặc dù không trực tiếp nhưng lại thực đáng để thưởng thức.

Lạc Tử Thần đỡ nàng nằm xuống giường, lại cẩn thận giúp nàng đắp chăn lại, "Nàng mệt rồi nên nghỉ ngơi một chút đi, nàng yên tâm, xe đi rất yên ổn".

Sau khi ăn xong cũng đã uống thuốc, lúc này thuốc cũng đã phát huy tác dụng, Cẩm Phượng Lan quả thật có chút buồn ngủ, cho nên cũng không có nói cái gì, nhắm mắt lại ngủ.

Lạc Tử Thần cảm quyền sách nghiêng người một bên tùy ý lật xem, lật được vài trang, ánh mắt lại chuyển qua nhìn người đang ngủ nề ngủ bên cạnh.

Hình như có điểm gì đó không được thích hợp cho lắm?

Hắn cẩn thận suy nghĩ lại một lượt. Đường như sau khi hắn quay lại phòng, mấy ngày nay hắn vẫn xoay quanh bên người nàng cũng không còn thấy thái độ phiền chán kia, thay vào đó lại là bình tĩnh an hòa lạnh nhạt như lúc ban đầu, trong lòng nổi lên một tia ấm áp.

Nhìn khuôn mặt gầy yếu tái nhợt của nàng, Lạc Tử Thần nhíu chặt mày lại. Nàng vẫn còn rất yếu, việc cấp bách bây giờ là phải điều dưỡng cho thân thể của nàng tốt hơn, những chuyện khác không vội, hắn vẫn là nên từ từ mà đi, làm quá mau, chỉ sợ sẽ chuốc lấy kết quả ngược lại.

Tâm tư không ngừng xoay chuyển, hắn không còn nghĩ đến vấn đề rồi rắm trước đây nữa, nhìn nàng ngủ trầm ổn như vậy, hắn cũng cảm thấy có chút buồn ngủ, liền đặt mình nằm xuống bên cạnh nàng.

Vừa nằm xuống trong chốc lát, hắn liền bật người ngồi dậy, thần sắc kinh nghi bất định nhìn Cẩm Phượng Lan đang ngủ say kia. (kinh nghi bất định: ngạc nhiên nghi ngờ.)

Hắn chưa bao giờ thấy một người sống sau khi ngủ thì cơ thể lại lạnh như khối băng vậy, thật giống như một người đã chết!

Lạc Tử Thần hồ nghi dò xét tay chân của Cẩm Phượng Lan, sắc mặt càng lúc càng trầm. Nhiệt độ cơ thể nàng thật là thấp so với bình thường, cho dù trời sinh thân thể đã lạnh như băng cũng không thể nào đến mức này được.

Rốt cuộc năm đó nàng đã phải chịu trọng thương như thế nào đây?

Ngón tay hắn run run hướng về phía chóp mũi của nàng, sau khi xác định được nàng vẫn còn có hô hấp, trong lòng mới yên ổn được vài phần.

Tay hắn còn chưa kịp rút lại, liền nhìn thấy người đáng lẽ nên ngủ say thì giờ đây lại đang mở to mắt, lẳng lặng nhìn hắn, không nói được lời nào.

Lạc Tử Thần bình thần ung dung nói: "Ta lo lắng nàng ngủ không được tốt".

Cẩm Phượng Lan một lần nữa nhắm mắt lại.

Hắn nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng, có chút lo lắng hỏi: "Thời tiết như vậy, vì sao nhiệt độ cơ thể nàng lại thấp như vậy?"

Cẩm Phượng Lan vẫn không có mở miệng, bên trong xe ngựa nhất thời yên tĩnh lại làm cho người ta có chút áp lực.

Ngay khi Lạc Tử Thần cảm thấy sẽ không có đáp án, đột nhiên nàng lại mở miệng hỏi: "Có rượu không?" Vì bệnh nặng nên nàng không thể dựa vào công lực mà áp chế độc tính, chỉ có thể mượn ngoại lực.

Hắn kinh ngạc nhíu mày.

"Càng mạnh càng tốt".

"Rượu có, nhưng không có rượu mạnh". Một bên hắn trả lời, một bên mở ra ngăn tủ bên cạnh, lấy ra một bình rượu bạch ngọc sáng trắng ôn nhuận.

Cẩm Phượng Lan đột nhiên cảm thấy muốn cười, một bình rượu mà lại cũng có thể tinh xảo trân quý như vậy, dòng dõi Lạc gia quả nhiên không phải những nhà bình thường có thể sánh bằng.

Lạc Tử Thần rót cho nàng một chén rượu, Cẩm Phượng Lan xua tay cự tuyệt, trực tiếp nắm lấy bình rượu trong tay hắn, mở nắp ra, ngửa cổ lên uống từng ngụm rượu đi vào.

"Nàng uống chậm một chút ——" hắn lo lắng nhìn nàng.

Uống một bầu rượu xuống, sắc mặt Cẩm Phượng Lan càng lúc càng tái nhợt.

Lạc Tử Thần khuôn mặt biến sắc, đưa tay lên dò xét cái trán của nàng.

"Còn có rượu không?" Nàng cũng không có tránh né động tác của hắn, thẳng tắp hỏi.

Lạc Tử Thần trong mắt tràn ngập lo lắng, "Tình trạng thân thể của nàng như hiện tại nên uống ít rượu đi".

Cẩm Phượng Lan vẫn tiếp tục nói: " Còn nữa thì lấy ra đây".

Lạc Tử Thần không lay chuyển được nàng, lại lấy ra thêm một bình rượu

Đội cho toàn bộ rượu đều đổ vào trong bụng Cẩm Phượng Lan, sắc mặt của nàng tái nhợt gần như trong suốt.

Lạc Tử Thần dò xét nhiệt độ cơ thể nàng, phát hiện quả thực là có khá lên một chút, về mặt lại không khỏi càng thêm lo lắng, "Nàng đây là đang uống rượu độc để giải khát hay sao?" Nhìn nàng mượn rượu làm ấm thân, với tình trạng thân thể của nàng như bây giờ, uống rượu sẽ chỉ khiến cho bệnh càng thêm họa vô đơn chí.

Cẩm Phượng Lan chẳng hề để ý nói: "Có được lúc nào thì hay lúc ấy đi".

Lạc Tử Thần khẽ nhíu lông mày, "Lan nhi".

Nàng hơi hơi nhướn mày, "Thân thể là của ta, ta tạm thời còn không muốn chết".

Lạc Tử Thần thực không đồng ý nói: "Nhưng hiện tại nàng làm như vậy là thực muốn chết?"

Cẩm Phượng Lan ánh mắt sụp xuống, che dấu thần sắc trong mắt, trong lòng xẹt qua chua xót. Nàng đương nhiên hiểu được ý tứ của hắn, nhưng nếu không làm như vậy, thân có hàn độc chỉ sợ nàng đã sớm không còn trên thế gian này. Trên Tuyết Sơn mỗi khi hàn độc phát tác, trừ bỏ vận công chống lại nàng chỉ có thể dựa vào rượu mạnh để khống chế, ba năm trôi qua, tửu lượng cũng càng ngày càng khá

"Người suy nghĩ nhiều quá".

"Là do ta suy nghĩ nhiều sao?" Lạc Tử Thần hừ lạnh, cẩn thận đắp chăn lại cho nàng, lại lấy ra một tập thảm đắp lên cho nàng.

Cẩm Phượng Lan theo thói quen muốn nói cảm ơn, nhưng lời chưa đến miệng thì cũng ngừng lại, cuối cùng quyết định vẫn là ngủ đi. Cho dù là chọn mất, cũng tốt hơn là đối mặt với hắn mà không nói cái gì.

Nhưng do thân thể nàng quá suy yếu, không bao lâu sau cũng đã ngủ.

Sau khi thấy nàng đã ngủ say, Lạc Tử Thần buông rèm che xuống, lại từ trên giá sách lấy ra một cái hộp gỗ, lấy ra một cành chi hương, cho vào bên trong lư hương đốt lên.

Rất nhanh, bên trong xe phiêu tán một mùi hương thanh dịu.

Khi Cẩm Phượng Lan tỉnh lại thì cảm thấy bên người có chút ấm áp, dường như đã rất lâu rồi nàng không có tỉnh giấc một cách thoải mái như vậy.

Nhưng là, khi nàng chậm rãi mở mắt ra nhìn rõ quang cảnh chung quanh mình, thật lâu chưa có ý nghĩ muốn giết người lại nảy ra trong đầu.

Trước khi ngủ, là nàng đang ở trên xe, nhưng hiện tại, nàng lại đang nằm trên một chiếc giường lớn được khắc hoa tinh xảo, nhưng khiến cho nàng nổi giận lại là Lạc Tử Thần nằm ngủ say sưa bên cạnh nàng, bởi vì nàng cảm nhận rõ ràng bên dưới chân mình chỉ mặc một bộ áo lót, mà đối phương cũng chỉ mặc một bộ nội sam đơn bạc.

Tay nàng rất nhanh nắm chặt lại, ánh mắt hung ác nheo lại. Nàng vốn không nên ngủ say như vậy, khẳng định là có người nào đó đã động tay động chân.

Tốt! Tốt lắm! Vô cùng tốt! Suốt ngày đánh chim, nhưng lại để cho chim mổ vào mắt.

Dường như cảm nhận được sát khí dày đặc tản mát ra từ trên người nàng, Lạc Tử Thần cũng nhanh tỉnh lại, vừa mở mắt, liền đối diện với một đôi mắt đang bốc hỏa.

"Nàng đã tỉnh? Cảm giác thế nào?" Hắn làm như không thấy người bên cạnh đã sắp phát nổ, mắt phượng kéo dài cong cong, nở một nụ cười nhạt nhẽo mà lại thần hòa.

Cẩm Phượng Lan không thể nhịn được nữa, đuổi ra liền bắt lấy vật nội sam của hắn, cắn răng nói: "Chết tiệt, đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Hắn không nhanh không chậm nói: "A, ta sợ nàng ngủ không được tốt nên sử dụng một chút an thần hương, về phần ——" Hắn hoàn toàn không để ý đến ánh mắt sát khí của nàng, hắn chăm chăm nhìn vào nàng, "Nhiệt độ cơ thể nàng quả là quá mức lạnh lẽo, ta lo lắng cho nàng, mà quan hệ của chúng ta cũng đã định, cho nên có quá nữa cũng không có ngại".

Cẩm Phượng Lan tay không tự chủ được mà bóp lấy yết hầu của hắn, âm xốt xa nhìn hắn nói: "Nói như vậy, ta là phải cảm tạ người rồi?"

"Người một nhà, không cần khách khí".

Nàng giận dữ cười lại, "Người một nhà?"

Lạc Tử Thần mắt phượng híp lại, trên người liền có một cỗ áp lực bức người, giống như vân đạm phong khinh nói: "Chẳng lẽ Lan nhi còn không tính gả cho ta hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhân Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5

Edit: Hamburger & Hà Đoàn

Ta đương nhiên không nghĩ gả cho người! Cẩm Phượng Lan cố gắng hết sức kìm hãm khát vọng muốn thốt ra lời đó, cau mày, trong lúc nhất thời có chút nghẹn lời.

Lạc Tử Thần ung dung nhìn nàng nói: "Cho nên một khi đã như vậy, hiện tại chúng ta thân mật thêm một chút cũng đâu có sao". Nói xong, nghiêng người, liền đem Cẩm Phượng Lan đặt dưới thân, thân thể hai người lập tức không còn một chút khe hở, áp sát vào nhau.

Cẩm Phượng Lan bỗng dưng trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm người nằm trên người mình, khuôn mặt chậm rãi biến thành màu hồng. Nàng dù chưa trải qua sự đời, nhưng đối với vật cứng giữa hai chân mình cũng mơ hồ hiểu được là chuyện gì đang xảy ra, lập tức vừa thẹn vừa vội, vừa muốn tránh thoát nhưng lại sợ nếu mình giây dựa sẽ là nguyên nhân khiến cho tình hình càng không thể khống chế được.

Nếu nàng đủ trấn định sẽ phát hiện vành tai của Lạc Tử Thần càng lúc càng đỏ sẫm ửng ửng.

Vô lực khống chế biến hóa của thân thể, Lạc Tử Thần không khỏi có chút quẫn bách, từ trước đến nay hắn vẫn luôn rất giỏi trong việc che giấu tâm tình của mình, trên mặt vẫn luôn giấu đi một chút thần sắc, lại mang theo vài phần đùa giỡn nhìn nàng, sau đó tiến đến bên tai nàng nhẹ giọng nói: "Có điều, thành thật mà nói, nữ nhân quá mức gầy yếu quả là có điểm quá nhiều xương rồi".

Lời này tương đối làm mất hứng, hai người trong lúc vẫn đang mơ màng liền khôi phục lại cảm xúc. Cẩm Phượng Lan thiếu chút nữa xúc động mà không dám xia gì đánh bay hắn.

Chiếm tiện nghi còn khoe mẽ vô sỉ như vậy, nàng hôm nay xem như thấy được.

Khụ khụ... Kịch liệt ho khan đánh gãy lời nói của nàng, cũng cắt ngang lời nói của Lạc Tử Thần.

Hắn vội vàng từ trên người nàng xuống, giúp nàng vỗ ngực, da thịt hai người lại tiếp xúc với nhau khiến hắn cảm nhận được làn da non mềm của nàng, hắn hơi ngẩn ra, tiện đà đưa mắt nhìn xuống, giống như không có chuyện gì lại nhân cơ hội ăn đậu hũ của nàng.

Cổ họng không được khỏe, ngực đúng lúc này bởi vì ho khan mà mang đến đau đớn cũng làm cho Cẩm Phượng Lan không chú ý đến chuyện khác, đôi mi thanh tú nhũn nhũn.

Khi nàng ho khan có chút chậm lại thì một chiếc bát ngọc đưa tới trước mặt của nàng.

"Trước uống ngụm nước cho thuận khí".

Đây cũng không phải lần đầu tiên hắn chăm sóc nàng, Cẩm Phượng Lan cũng không cự tuyệt, thuận theo đem nước trong chén uống một hơi cạn sạch, sau đó trong mắt lộ ra kinh ngạc.

Lạc Tử Thần thuận tay cầm chén đặt xuống chiếc bàn bên cạnh giường, giải thích: "Đây là mật hoa lê mới nờ, đối với thân thể nàng rất tốt".

"Ta ngủ bao lâu rồi?". Nàng cố gắng không chú ý tới hoàn cảnh trước mắt, cố gắng lấy được một chút thông tin hữu dụng.

"Đại khái hơn một ngày đi, nàng đói bụng chưa?". Nhẹ vuốt làn da của nàng, hắn nhìn không được có chút tâm viên ý mãn, rất muốn không để ý đến thân thể nàng lúc này không khỏe mà đem nàng ăn sạch, gạo nấu thành cơm.

Cẩm Phượng Lan có chút xấu hổ mở mắt: "Người trước tiên đứng dậy, ta muốn dậy đi đại tiểu tiện một chút".

Lạc Tử Thần ngăn ra, sau cười khẽ một tiếng, biết nghe lời xoay người đi.

Cẩm Phượng Lan trong lòng nhẹ nhàng thở ra, ngồi dậy, ánh mắt quét qua trên giường một chút sau đó không thể không nhìn lại người bên cạnh hỏi, "Quần áo của ta đâu?"

Lạc Tử Thần chợt hiểu ra cười một tiếng, vén chăn xuống giường, đi qua bình phong không lâu liền mang ra một chồng quần áo thường ngày của nữ tử ra.

Cẩm Phượng Lan chỉ nhìn lướt qua cũng biết những thứ này là quần áo chất liệu thượng đẳng, nhưng khi nhìn đến chiếc áo ngực màu xanh lam được đặt ở trên cùng lại có chút không được tự nhiên.

Lạc Tử Thần đem quần áo đặt ở bên gối liền thức thoir xoay người sang chỗ khác, nhưng ngoài miệng cũng khó nén đùa giỡn nói "xem cũng đã xem qua, sờ cũng đã sờ qua, kỳ thật cũng không cần phải như vậy".

Cầm Phụng Lan nhanh chóng cầm quần áo mặc vào, lúc này mới phát hiện hần cũng chỉ mang cho nàng quần áo bên trong, tiết khổ nội sam, không khỏi oán hận hơi nhếch môi.

Hai chân nàng đồng thời đặt xuống đất, Lạc Tử Thần cũng đưa tay ra đỡ lấy nàng.

Nàng nhú mày nói: "Ta cũng không có suy yếu như vậy, không cần".

Lạc Tử Thần không cho là đúng cười, chỉ để ý đỡ lấy nàng, nói: "Ta dẫn nàng đi".

Đi qua góc giường, có một cái cửa nhỏ, Cầm Phụng Lan được đưa vào, mới phát hiện bên trong cánh cửa là một căn phòng nữa.

Mặc dù chỉ là gian phòng, nhưng lại được thu dọn sạch sẽ sáng sủa, vài món bài trí đơn giản cũng không phải là vật phẩm bình thường.

Xem ra, nơi này cũng không phải khách điểm, vô cùng có khả năng là một biệt viện của Lạc gia.

Hai người dừng lại trước bồn cầu, Cầm Phụng Lan không nói lời nào, quay đầu nhìn người bên cạnh.

Lạc Tử Thần trừng mắt nhìn, chợt hiểu ra một chút, giặt mình cười, buông cánh tay của nàng ra, nói: "Ta chờ nàng ở bên ngoài".

Nhìn hần đi ra ngoài, Cầm Phụng Lan nhẹ nhàng thở ra. Lạc Tử Thần này đôi khi cũng khiến cho nàng cảm thấy có một loại áp lực vô hình.

Giải quyết nhu cầu sinh lý xong, nàng dùng nước trong bồn hoa bên cạnh rửa tay, hơi hơi tĩnh tâm lại, sau đó mới quay trở lại phòng.

Nàng vừa ra ngoài, nhưng cũng không thấy Lạc Tử Thần đâu, nàng tập trung lắng nghe, biết hần ở bên ngoài, liền yên tâm.

Đi đến bên giường, do dự một chút, nhưng vẫn quyết định lên giường nghỉ ngơi một chút, mặc kệ tiếp nàng muốn làm chuyện gì, chuyện trước tiên vẫn phải đem thân thể dưỡng cho tốt đã.

Không đến một lúc đã nghe thấy tiếng Lạc Tử Thần đi vào.

Cầm Phụng Lan nằm quay mặt hướng vào bên trong, ngay cả động cũng không động, tâm cũng không khỏi khấn nguyện.

"Lan nhi, ngồi dậy ăn vài thứ rồi ngủ tiếp".

Nàng không muốn để ý đến hần, nhưng không có nghĩa là Lạc Tử Thần sẽ không chủ động đến trêu chọc nàng.

Cầm Phụng Lan vốn định bỏ mặc, nhưng vừa nghĩ, không thể để cho bụng mình khó chịu, thế này mới ngồi dậy.

Mà chỉ trong chốc lát, Lạc Tử Thần đã bung một cái khay đến bên giường, đem một chén cháo hoa cùng một chút thức ăn đặt trên bàn nhỏ cạnh giường.

Cầm Phụng Lan chần chờ, rốt cục vẫn hỏi ra: "Người không ăn sao?"

Lạc Tử Thần bỗng dừng cười đến hoa xuân nở rộ, hần lắc đầu: "Ta ăn xong bữa tối rồi, đây là cháo hầm đặc biệt cho nàng".

"A". Nàng cúi đầu cầm lấy chiếc đũa, không nói thêm nữa.

Thấy nàng chuyên tâm ăn cháo, Lạc Tử Thần liền ngồi vào một bên nhìn, thấy nàng ăn cháo đã hết, hần liền tiến lên nhận lấy bát múc một bát cháo khác cho nàng.

Ngay khi ăn xong bát thứ ba, Cầm Phụng Lan xua tay ngăn cản hần: "Được rồi, ta ăn cũng đã no rồi".

Lạc Tử Thần không khỏi có chút cảm khái: "Nàng nên ăn nhiều thêm chút, thật sự là rất gầy".

Những lời này vừa ra khỏi miệng hần, hai người cũng liền nghĩ tới một màn vô cùng thân thiết trên giường vừa rồi.

Có điều, phản ứng của hai người lại trái ngược nhau.

Lạc Tử Thần lại giống như cũ thần thái dương dương tự đắc, có thâm ý khác, ánh mắt đảo qua đảo lại trên người nàng hai lần.

Cầm Phụng Lan trong lòng vô cùng buồn bực, ngay lập tức có ý nghĩ muốn lấy cái chén trên bàn ném về phía hần.

Lạc Tử Thần nhanh tay nhanh chân lấy đi chén đũa, cười nói: "Ta chỉ là ăn ngay nói thẳng, nàng cũng không nên như vậy thẹn quá thành giận đi".

Nếu còn để hần ở đó nói hươu nói vượn thêm nữa, không khỏi uống phí nhiều năm nàng luyện võ công. Cầm Phụng Lan ngón tay bắn ra một luồng kinh phong khiến cho hần á khẩu.

Bây giờ, thế giới rốt cục cũng đã thanh tỉnh.

Lạc Tử Thần chớp mắt nhìn nàng, nhướn cao hàng lông mày, sau đó thoải mái cười, nàng đây là thẹn quá thành giận.

Cầm Phượng Lan cũng không tiếp tục để ý tới hắn, lên giường ngủ yên, coi hắn như không tồn tại.

Lạc Tử Thần con mắt chuyển động vòng vo, chậm rãi hướng về phía giường đi tới.

"Đi ra ngoài". Thanh âm lạnh như băng từ trên giường truyền đến, nửa điểm đường sống cũng không có.

Lạc Tử Thần ngoảnh mặt làm ngơ tiếp tục đi đến, đến bên giường sau kéo lấy tay áo Cầm Phượng Lan, làm cho nàng quay đầu lại.

Cầm Phượng Lan trong lòng thực tức giận xem ra sẽ áp chế không được, quay đầu lại nhìn thấy hắn mang theo vài phần ủy khuất chỉ chỉ vào cổ họng mình, lại đè nén cơn tức giận xuống.

Nàng hung tợn trừng mắt nhìn hắn, gần như là nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta giải huyết cho ngươi, ngươi sang phòng khác ngủ".

Lạc Tử Thần bướng bỉnh chỉ vào yết hầu.

Nàng giải huyết đạo cho hắn, sau đó chỉ chỉ về phía cửa, nói: "Tạm biệt, không tiễn".

"Nhưng là..." Hắn có chút chần chờ, "Đây là phòng của ta".

Cầm Phượng Lan quả nhiên là bị tức giận đến ngất trời, nhị phật thẳng thiên. "Hiện tại ta ở nơi này, phiền toái Lạc đại công tử tìm chỗ khác cư trú".

"Không được". Hắn kiên quyết cự tuyệt "Lan nhi thân thể của nàng kém như vậy, không có nhiệt độ cơ thể của ta, chỉ sợ nàng ngủ không an ổn".

Cầm Phượng Lan suy nghĩ nửa thì dùng một cước đá bay hắn ra ngoài. Đầu óc nàng có hòng rồi mới cho phép hắn dùng loại phương pháp nguyên thủy nhất này để sưởi ấm cho mình.

"Nàng yên tâm ta cũng chỉ giúp nàng sưởi ấm mà thôi, tuyệt đối sẽ không làm chuyện khác, nếu quả thật muốn lợi dụng người ta lúc gặp khó khăn, chuyện gì nên xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi".

Lời hắn còn chưa dứt, những lời này, thiếu chút nữa khiến cho nàng phun ra một ngụm máu tươi. Nếu không phải nàng nhất thời gặp hắn, thì sự tình sao có thể rối rắm đến mức này?.

Vừa thấy nàng đưa tay phải che ngực, sắc mặt trắng bệch trong đó còn ẩn ẩn lộ ra màu hồng bệnh tật, dường như muốn tận lực áp chế sự khó chịu xuống, nhưng lại càng khiến cho mình thêm khó chịu.

Lạc Tử Thần trong lòng giật mình, phút chốc hoàn hồn.

Trêu đùa cũng nên có chừng có mực, nếu thực sự chọc tức nàng đến mức nguy hiểm đến tính mạng thì nguy rồi.

Từ điều này, trên mặt hắn mang theo vài phần áy náy, "Nàng đừng tức giận, thân thể là quan trọng hơn".

Cầm Phượng Lan vô cùng tức giận đẩy hắn ra, "Không nhìn thấy ngươi... khụ khụ... ta có lẽ sẽ dễ chịu hơn chút... khụ..."

Giờ này khắc này, nàng tuyệt không muốn cùng hắn ở một chỗ, xấu hổ, lúng túng, phần nộ đủ loại cảm xúc đan xen, nàng chỉ muốn yên lặng một chút, suy nghĩ thật kỹ, sau này nên làm cái gì bây giờ.

Lạc Tử Thần vẻ mặt khó xử, "Nhưng là, nhìn không thấy nàng, ta sẽ lo lắng." Hắn thận trọng như vậy, cẩn thận phòng bị, không nghĩ lại gây thêm phiền toái.

"Đi ra ngoài". Lời nói của nàng từ kẽ răng đi ra.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Lạc Tử Thần tin tưởng chính mình hiện tại hài cốt cũng không còn.

Ai, xem ra nương tử nhà hắn thật sự rất giận hắn đi.

Cái gọi là kẻ thức thời trang tuấn kiệt, hắn thực ủy khuất lui từng bước, "Vậy ta ra gian ngoài nghỉ tạm, có việc gì nàng cứ gọi ta một tiếng".

Thấy hắn xoay người đi ra ngoài, Cầm Phượng Lan trong lòng buồn bực hờn dỗi cũng giảm bớt.

Xem ra con đường trong tương lai phải đi như thế nào thì nàng cũng cần phải cân nhắc một phen, không thể dễ dàng thuận theo tự nhiên như thế này nữa, nếu không nói không chừng một ngày nào đó khi nàng tỉnh dậy lại thuận tiện vào động phòng mất.

Cả vườn hoa cỏ, cảnh lá rậm rạp.

Đường nhỏ khúc khuỷu,nước chảy dưới cầu.

Cầm Phụng Lan ngồi dưới mái hiên ở hành lang gấp khúc, nằm trên bộ lông chồn tía trải trên xích đu, trên người cũng đang đắp một tấm áo lông da cáo màu trắng thuần khiết.

Sau buổi trưa mang theo một cổ nóng rực, tuy rằng người bình thường có khả năng không thích,nhưng khí trời như vậy đối với thân thể của Cầm Phụng Lan như hiện tại lại cực kì phù hợp.

Ánh mắt lơ đãng liếc về phía hoa quả trà bánh sắp đầy trên mặt bàn, lại thuận tiện đảo qua nơi xa có vài thị nữ đang lẳng lặng đứng nghiêm trang, Cầm Phụng Lan tâm lắng lẽ thờ dài.

Mặc dù biết đây là Lạc Tử Thần quan tâm thu xếp cho nàng, nhưng nàng thực sự không có thói quen phô trương như vậy.

Tâm tư vòng vo mấy vòng, không tự chủ được nhớ về Lạc Tử Thần, Đã vài ngày không thấy hấn rồi (Lan tỷ nhớ ca ca rồi đấy hehe..), không hiểu có việc gì hay không?

Chán đến chết, nhắm lại ánh mắt,chốc lát sau nàng híp mắt lại suy nghĩ.

"A, không phải nói thiếu gia nhà ngươi không có ở đây hay sao?"

"Công tử đừng bước, cô nương nhà ta hiện tại đang ở trong vườn nghỉ ngơi".

"Cô nương?" người nọ dường như rất ngạc nhiên, "Ai da,cái tên đầu gỗ không hiểu phong tình chút nào kia cuối cùng cũng đã có kim ốc tàng kiều rồi?Ta đã nói rồi hấn tốn nhiều tiền như vậy để mua biệt viện này là có nguyên nhân cả, không ngờ rằng lại là việc này, có lẽ hấn đã thông suốt rồi, thú vị thú vị".
(Kim ốc tàng kiều: nạp thiếp, cưới vợ..)

Nghe đến đó, Cầm Phụng Lan hơi ngẩn ra. Chẳng lẽ biệt viện này cũng không phải của Lạc gia, mà là hấn gần đây mới mua? Còn là vì để nàng điều dưỡng thân thể nên vội vàng mua với giá cao?

"Thỉnh công tử đừng bước". Thị nữ cố gắng hết sức khuyên can người vừa tới muốn tiếp tục đi vào.

"Các ngươi sợ cái gì?" Người tới phát ra một tiếng cười khê, "Thiếu gia nhà ngươi không có nhà, cô nương ở nhà cũng tốt, có khách tới chơi, thân là chủ nhà nên ra ngoài tiếp đón khách mới phải".

"Cô nương nhà ta thân thể không khỏe, không tiếp khách".

"Các ngươi cũng đừng ngăn cản ta, mau đi vào bên trong hỏi một chút, cô nương nhà ngươi chắc là một người thấu tình đạt lý, sẽ không để cho khách đứng ngoài cửa".

"Thiếu gia đã phân phó, bất luận kẻ nào cũng không được làm phiền cô nương nghỉ ngơi". Thị nữ thái độ cực kì kiên quyết.

"Hấn coi người ta như bảo bối như vậy, ta nhất định phải gặp cô nương nhà ngươi mới được".

"Ngươi muốn gặp ai?" Ngay khi vài thị nữ sắp ngăn cản không được người vừa tới,một đạo thanh âm đúng lúc này vang lên.

"A, Tử Thần, ngươi trở về thật sự là đúng lúc nha".

"Rất đúng, về sớm không bằng đúng dịp, nếu không ta cũng không được nhìn thấy hình ảnh Liễu đại thiếu gia tự tiện xông vào bên trong nhà của người khác".

"Bên trong?" Người tới dường như là bị sặc.

"Nội quyền tất nhiên là ở bên trong nhà". Lạc Tử Thần mở miệng trả lời như đương nhiên.

"Ngươi khi nào có nội quyền?" Người tới thở hỗn hển một hơi, "Ta nhớ không lầm, ngươi rõ ràng còn chưa cưới vợ".

(nội quyền: người thân thích..)

"Hôm qua chưa lập gia đình không có nghĩa là hôm nay chưa lập gia đình, có cái gì phải ngạc nhiên".

"Ngươi nếu quả thực cưới vợ, tại sao ta lại không nhận được thiệp cưới của ngươi?"

"Ngươi cả ngày lêu lổng ở bên ngoài, nhận không được cũng nằm trong dự đoán của ta".

"Ta đây hôm nay tới có thể tính là đúng dịp, ngươi còn không đem tẩu phu nhân giới thiệu cho ta biết một chút?" Liễu Nguyệt Sanh trên mặt tràn đầy ý cười.

Lạc Tử Thần làm như trầm ngâm, "Lan nhi thân thể không khỏe, quả thật không tiện gặp khách." Cầm Phụng Lan nghe vậy nhẹ nhàng giật môi dưới, rất

không cho là đúng.

"Người đem người ta làm gì rồi? cũng không thể gặp khách rồi?"

Cầm Phụng Lan bởi vì người tới miệng không yên lặng mà nhúu chặt lông mày.

"Khụ..." Lạc Tử Thần cũng bị nghẹn cổ gắng che giấu mà ho nhẹ một tiếng, "Người đã nói như vậy,vậy cứ để cho người gặp nàng đi".

"Từ thần người quả nhiên thực thức thời".

"Đâu có đâu có."

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhân Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Nghe thấy tiếng bước chân ngày càng tới gần, Cầm Phụng Lan môi mím thành một đường, do dự một lát, cuối cùng cũng không có làm cái gì.

Xuyên qua cổng vòm, lại đi qua hành lang,vừa liếc mắt một cái liền nhìn thấy một thân ảnh đang lẳng lặng nằm trên xích đu dưới mái hiên.

Không cần phải nói gì nhiều, chỉ cần nhìn nàng trong ngày hè nóng bức như vậy mà dưới người lại trải một lớp lông chồn đen, trên người lại khoác một lớp áo khoác lông chồn bạc, trong tay còn ôm một cái tiểu ấm lò, giống như bản thân đang ở chỗ thời tiết khắc nghiệt vậy,liền biết thân thể nàng tình trạng không được tốt.

Lại đi gần thêm một chút,nữ tử trong ghế sắc mặt tái nhợt,vừa nhìn cánh môi thiếu đi tia huyết sắc liền hiểu ngay, Liễu Nguyệt Sanh theo bản năng nghiêng người liếc nhìn hảo hữu ở bên cạnh một cái, không tiếng động hỏi.

Lạc Tử Thần lại giống như không thấy gì vậy,thẳng tắp đi tới trước mặt nàng,đưa tay dò xét cái trán của nàng, mặt lộ vẻ vui mừng, xem ra,không bị lặp lại nữa.

Cầm Phụng Lan đứng lúc đó cũng mờ mắt, ánh mắt lướt qua phía Lạc Tử Thần đến kẻ đang đứng phía sau hắn,điều đầu tiên đập vào mắt nàng chính là một đôi mắt hoa đào tựa tiểu phi tiểu.

Đó là một nam nhân tuấn mỹ nói thẳng ra, giống như tuyết trắng lại có một chút màu hồng bên trong, trong phút chốc đem tầm mắt của mọi người đều hấp dẫn qua.

Nếu Lạc Tử Thần trong suốt như ngọc, thì người này chính là một gốc cây hoa đào xinh đẹp.

Hai nam tử cùng xuất sắc như nhau, ngọc không đấu với hoa, hoa khó mà che được vẻ của ngọc, đúng là mỗi người mỗi vẻ, sán sán như nhau khó phân.

Tiếp nhận ánh mắt của Cầm Phụng Lan, Liễu Nguyệt Sanh mỉm cười thi lễ, "Tại hạ Liễu Nguyệt Sanh, ra mắt cô nương".

Cầm Phụng Lan mi mắt sụp xuống, không ngờ rằng hắn cũng là một trong những hoa đào công tử trong danh sách trên giang hồ,nàng thực là đã coi thường giao thiệp của Lạc Tử Thần rồi.

Lạc Tử Thần bất động thanh sắc bước chân khẽ nhích, hoàn toàn ngăn cản tầm mắt của nàng, một tay đỡ lấy nàng,một tay lại lấy ra một chiếc đệm êm nhét xuống dưới lưng nàng.

"Nếu đã tỉnh, vậy thì ngồi dậy một lát đi, cả ngày nằm người sẽ thêm một mỏi".

Cầm Phụng Lan thuận theo mặc cho hắn loay hoay gì đó, lại tiếp nhận một chén mật hoa lê hắn rót cho, trên mặt biểu tình gì cũng không có, chậm rãi uống xuống.

Liễu Nguyệt Sanh ánh mắt đảo qua đảo lại trên hai người bọn họ, cười cười như đã hiểu hiện lên nơi đáy mắt.

"Từ thần, người không nghĩ giới thiệu vị cô nương này với ta một chút hay sao?"

Lạc Tử Thần đưa mắt ý bảo hắn ngồi xuống tảng đá, mới nói: "Nàng chính là thê tử tương lai của ta".

Liễu Nguyệt Sanh biểu tình khoa trương nói: "Ah, thì ra đây chính là vị hôn thê của người trong truyền thuyết a, trách không được, trách không được!"

Cầm Phụng Lan mí mắt khẽ nâng, sau đó lại làm như không có việc gì lại tiếp tục uống mật hoa lê.

Thấy hai người kia đối với lời nói của hắn lại cũng không có phản ứng gì cả, Liễu Nguyệt Sanh không khỏi hí hửng cười, tự mình lấy một quả táo trên bàn thờ hương thức, giống như không chút để ý mở miệng nói: "Tàu phu nhân nhân vì sao lại không nói lời nào vậy?"

Lạc Tử Thần tiếp nhận lấy chiếc chén không trong tay Cẩm Phụng Lan, lại giúp nàng rót một chén nước ấm, lại đưa tới bên miệng nàng, "Mật hoa lê uống nhiều rồi cũng ngấy, uống thêm một chút nước hòa tan đi".

Cẩm Phụng Lan nhìn chằm chằm hắn một chút, liền há mồm uống nước.

Không cam lòng bị người khác lạnh nhạt Liễu Nguyệt Sanh liền mở miệng, "Từ thần, người lại lần nữa bịt miệng tàu phu nhân, là cố ý lạnh nhạt với ta sao?"

"Ta là người chưa già, công tử nói cẩn thận". Thanh âm của Cẩm Phụng Lan không cao không thấp, ôn hoà, giống như nàng đang kể một chuyện bình thường vậy.

Nhưng Liễu Nguyệt Sanh nghe được một tia cảnh cáo trong đó, hắn không khỏi càng thêm hứng thú như ong mềnh, đánh giá nữ tử như châu như bảo đang được bạn tốt hầu hạ.

Cẩm Phụng Lan thăm hử một tiếng, ánh mắt chuyển đến trên người Lạc Tử Thần, "Muốn ta tránh mặt sao?"

"Không cần phiền toái, nếu có chút cần, ta cùng Nguyệt Sanh đổi nơi khác là được rồi, miễn cho nàng phải đi lại nhiều".

Liễu Nguyệt Sanh liếc mắt nhìn bạn tốt một cái, đột nhiên cảm thấy một trận ác hàn. Lời này nói nghiêm trang như vậy thật sự là khiến cho người ta buồn nôn đây thật sự là người bạn tốt mà hắn quen biết hay sao?

Cẩm Phụng Lan có chút không được tự nhiên mở lớn mắt, tùy tay ngắt một viên mứt hoa quả bỏ vào miệng, một cổ chua ngọt từ lưỡi tràn ra, nàng hơi hơi nhíu mày lại. Hương vị này có chút quá chua rồi.

"Làm sao vậy? Khó ăn vậy sao?" Lạc Tử Thần vẫn luôn chú ý tới nàng hồ nghi ngắt một viên bỏ vào trong miệng mình.

"Chua". Một lời nói vừa thốt ra, Cẩm Phụng Lan còn có chút hối hận, nàng vốn nghĩ không muốn quan tâm tới hắn.

Lạc Tử Thần quan sát nàng một chút nở nụ cười, cầm chiếc đĩa nhỏ đưa tới bên miệng nàng, "Nhỏ ra đi, nếu không thể ăn cũng đừng miễn cưỡng".

Cứ như vậy cũng thực khiến cho Cẩm Phụng Lan có chút xấu hổ, dưới ánh mắt trêu chọc của Liễu Nguyệt Sanh, nàng hơi có vẻ cứng ngắc phun ra mứt hoa quả trong miệng

Xa xôi lại bay tới một câu nói của Lạc Tử Thần, "Hương vị này về sau nàng sẽ thích, bây giờ còn sớm một chút".

Liễu Nguyệt Sanh lập tức mở quạt giấy trong tay ra che mặt cười trộm. Bạn tốt thật là đùa giỡn trắng trợn rồi.

Cẩm Phụng Lan ban đầu cũng không có hiểu, sau khi suy nghĩ đi suy nghĩ lại mới hiểu được, trong phút chốc liền tròn mắt nhìn người nào đó, dùng sức nắm chặt ấm lô trong tay, rất muốn không để ý đến gì tiến lên đánh cho hắn một trận.

Lạc Tử Thần nghiêng người giúp nàng chỉnh lại áo khoác trên người, sau đó kại tiện tay đặt tay nàng vào bao tay lông cừu, cười nói: "Thân mình nàng không tốt, ngay cả nàng cũng không chú ý, thực khiến cho người ta có điểm lo lắng".

Cẩm Phụng Lan ánh mắt như đao bạc không chút lưu tình phóng về phía hắn.

Lạc Tử Thần tất nhiên là hơi nhíu mày một chút, chợt tiến lại gần mặt nàng, nhỏ giọng nói: "Ta còn tưởng rằng Lan nhi gần đây tu thân dưỡng tính sẽ không động thủ với ta đâu! Thì ra người này vẫn chỉ là cố ý?"

Một cổ hỏa khí không thể ngăn chặn bốc lên, Cẩm Phụng Lan hơi mở miệng định mắng mả ra tiếng, nhưng nhìn thoáng người thứ ba ở đây lại chậm rãi nhắm mắt lại, môi gât gao mãn thành một đường thẳng tắp.

Người xem náo nhiệt cũng không có thiếu, nàng cũng không ngu làm con hát cho người ta cười.

Hoa đào công tử mắt thấy nàng sắp tức giận, nhưng thời điểm cuối cùng lại quanh co, thay vào đó là một bộ mặt lạnh nhạt, ánh mắt không khỏi trở nên nghiền ngẫm

"Nàng nếu mệ không muốn nói thì cứ im lặng ngồi, không cần phải nói chuyện với chúng ta". Lạc Tử Thần nói xong quay đầu đưa mắt nhìn, lại nói tiếp: "Nguyệt Sanh cũng sẽ không để ý".

Liễu Nguyệt Sanh cũng nhanh chóng phụ họa, "Đúng, ta không ngại, cô nương không thoải mái thì cứ nghỉ ngơi, có Tử Thần tiếp ta là được rồi".

Lạc Tử Thần vẽ mặt thành thật nhìn hắn, nói: "Vừa rồi người xưng hô cũng đã tốt rồi, việc gì phải sửa miệng chứ?"

Liễu Nguyệt Sanh thập phần không nể mặt nói: "Người ta là cô nương nếu chưa già, tất nhiên là gọi tàu phu nhân sẽ không ổn cho lắm, uống cho người từ

trước đến nay vẫn được xưng là hữu lễ đoan chính".

Cầm Phụng Lan giống như không để ý nhìn hoa cỏ bên cạnh, giống như cái gì cũng không có nghe thấy vậy.

Lạc Từ Thần lặng lẽ trừng mắt liếc bạn tốt một cái.

Liễu Nguyệt Sanh phe phẩy quạt giấy trong tay, thần thái thập phần nhàn nhã.

"Nói đi, một người bạn rợn như ngươi, vì sao lại nhàn rỗi đến nơi này của ta tổng tiên?" Lạc Từ Thần nửa đùa nửa thật hỏi kẻ vừa đến thăm này.

Liễu Nguyệt Sanh cười meo meo nháy mắt mấy cái, "Nhớ ngươi a".

Lạc Từ Thần lông mày nhướng lên, mắt phượng xinh đẹp ánh lên tia nguy hiểm, "Phải không?"

Giống như một chút cũng không để ý đến hân sấp nổi nóng, hoa đào công tử mặt không đổi sắc nói: "Đương nhiên là đúng rồi".

"Vậy mà ngươi lại hai tay trống không đến cửa gặp ta sao?"

Liễu Nguyệt Sanh cười liếc mắt nhìn Cầm Phụng Lan đang chuyên tâm thưởng thức hoa cỏ bên cạnh, thân mình nghiêng nghiêng về phía bạn tốt, mang theo vài phần vui đùa nói: "Ngươi không thể vì có tẩu phu nhân ở đây mà bắt chẹt huynh đệ tốt của mình chứ, hơn nữa, ngươi Lạc đại công tử cũng không có thiếu một chút lễ mọn bái kiến này".

Lạc Từ Thần như giả như thật nói: "Nuôi gia đình sống không dễ dàng, người một khi đã có vợ, chuyện cần lo lắng tất nhiên cũng nhiều hơn, tất nhiên không thể giống với khi chưa có gia đình vậy".

Liễu Nguyệt Sanh nhất thời bị chính nước miếng của mình làm cho mắc nghẹn, nhìn bạn tốt nói không ra lời.

"Lần này coi như xong, nhưng lần tới cũng không thể như vậy".

Nghe bạn tốt khoan hồng độ lượng mở miệng nói vậy, Liễu Nguyệt Sanh cũng không có nói cái gì nữa, ánh mắt nhìn không được mà lại liếc về phía Cầm Phụng Lan vẫn luôn duy trì trầm mặc.

Cầm Phụng Lan lại giống như hoàn toàn không có nghe thấy vậy, đưa tay về phía sau lưng đem đệm êm lấy ra.

"Làm sao vậy? Muốn nằm xuống sao?" Lạc Từ Thần đưa tay nhận lấy, một bên thân thiết hỏi nàng.

Nàng cũng không có nói gì, chỉ gạt đầu, dưới sự trợ giúp của hắn lại một lần nữa nằm xuống.

Lạc Từ Thần nhìn sắc trời, một nửa là hỏi một nửa là đề nghị nói: "Muốn quay về phòng nghỉ ngơi không?"

"Bên ngoài rộng rãi". Cầm Phụng Lan cũng không muốn tốn nước miếng cùng với hắn, vừa nói xong bốn chữ này liền nhắm mắt dưỡng thần.

Lạc Từ Thần nhìn thoáng qua về phía bạn tốt, nhìn thấy rõ ràng trong mắt hắn mang theo ý cười, không cho là đúng khế cười một tiếng, nói: "Ta chọc nàng tức giận, hai ngày nay cũng đầu thêm cái với ta đâu".

"Ngươi vì sao lại chọc khiến cho nàng tức giận?" Liễu Nguyệt Sanh lập tức thay bằng một bộ mặt bát quái. (bát quái: tám, ý ở đây là lăm chuyen như mây bà tám ấy)

"Cũng không có gì, " Lạc Từ Thần một bộ vân đạm phong khinh mở miệng, "Nàng chính là không muốn đồng giường cộng chăn với ta mà thôi".

"..." Liễu Nguyệt Sanh trừng lớn mắt, một bộ biểu tình không dám tin nhìn hắn, ánh mắt hắn trong lúc đó lướt qua lại hai người vài lần, yét hầu nhấp nhô vài cái, cuối cùng thì một chữ cũng không thể phun ra được.

Cầm Phụng Lan đang nằm nghe đến câu nói kia của hắn liền bật dậy, ánh mắt như đao sắc bắn về phía Lạc Từ Thần.

Đối mặt với lửa giận của nàng, Lạc đại thiếu gia thần sắc không thay đổi, thật là ung dung giúp nàng kéo lại áo lông, mỉm cười nói: "Tóm lại cũng chỉ là thói quen, ngươi không cần phải chú ý nhiều gì cả".

Liễu Nguyệt Sanh khó khăn mới đóng lại cảm được, cảm thấy mình đúng là cần phải hiểu biết người bạn tốt trước mắt này nhiều hơn nữa. Từ Thần là người luôn luôn không thích gần nữ nhân, hơn nữa lại còn chủ động dính đến người ta như vậy thật sự là hiếm có nha, hắn không muốn nhìn cũng không được a

"Lạc Từ Thần." Cầm Phụng Lan đột nhiên cười cười đưa ngón trỏ ra ngoắc ngoắc hắn.

Lạc Từ Thần cũng không có nửa điểm ý thức được nguy cơ, ngoan ngoãn nhích lại gần nàng.

Liễu Nguyệt Sanh theo trực giác đã lấy quạt che mắt lại, nhưng cuối cùng bát quái chi tâm vẫn chiếm thượng phong, mở to đôi mắt ngay cả chớp cũng không dám chớp nhìn chăm chăm hai người bọn họ.

"Về sau cùng giường người cũng đừng có suy nghĩ, ngay cả tiến vào trong cửa phòng một bước người cũng đừng mơ tưởng đi". Thanh âm của nàng không lớn không nhỏ, nhưng cũng đủ cho Liễu Nguyệt Sanh nghe được hết, trên mặt mang theo ý cười, nhưng trong mắt lại một mảnh băng hàn

Lạc Tử Thần sắc mặt cũng không có gì khác thường, khuôn mặt tươi cười nói: "Lan nhi không cần phải cần dặn như vậy, nếu ngay cả cái việc nhỏ này mà cũng không xử lý được, thì còn gọi gì là khuê phòng nữa?"

Cầm Phụng Lan gật gao nắm chặt tay lại, cố gắng để duy trì thanh âm bình thản, "Tốt lắm, ta mãi mãi mong chờ".

Lạc Tử Thần cứng rắn nói: "Tất nhiên là sẽ không để cho Lan nhi phải thất vọng".

Liễu Nguyệt Sanh đứng một bên nhìn xem hứng thú dạt dào, thậm chí ngay cả khuê phòng chi nhạc cũng đã nói ra, mục đích của Tử Thần rõ ràng rành rành nhà.

Hai người giằng co một lát, ngay tại Liễu Nguyệt Sanh cũng nghĩ rằng Cầm Phụng Lan sẽ phát tay áo mà bỏ đi, nhưng nàng lại thông dong không truy hỏi một lần nữa nằm xuống, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, mà Lạc Tử Thần lại giống như chưa có chuyện gì phát sinh qua, ôn nhu giúp nàng khoác áo lại.

Liễu Nguyệt Sanh vuốt cằm, hiếm khi lại thấy hần lộ ra biểu tình hoang mang, ở tạm trong này cũng sẽ không tệ cho lắm.

Ánh mặt trời dần ngả về tây, một thân ảnh đi lại chệnh vênh đi từ cổng vòm đến.

Vừa đi đến gần, hai thị nữ canh giữ bên hành lang thoáng thi lễ.

"Thiếu gia".

Lạc Tử Thần khoát tay, đưa mắt nhìn cửa phòng đang đóng chặt hỏi, "Thiếu phu nhân đã ngủ?"

"Dạ

"Các người đi xuống nghỉ ngơi đi, nơi này không cần phải hầu hạ nữa".

"Nô tì cao lui".

Hắn tiến lên đẩy cửa mà vào, đập vào mặt chính là một mùi thơm quen thuộc, đôi môi không khỏi khẽ nhếch, thuận tay đóng cửa phòng rồi cài then lại.

Đi qua bình phong, đi đến trước màn lụa buông xuống trước giường, đưa tay vén màn lụa mỏng lên, từ ngoài cửa sổ ánh sáng nhạt truyền vào, nhìn người đang ngủ say trên giường.

Nơi cổ họng bật ra vài tiếng cười khẽ, hắn bắt đầu đem quần áo trên người cởi ra, nhấc lên một góc của mền tơ nằm vào.

Ngón tay thuần thục đem quần áo của người trên giường cởi ra, tùy tay ném xuống giường, xoay người đè ép lên nàng.

...

Tên hỗn đản này một chút cũng không biết tiết chế, không thèm để ý đến cầu xin của nàng mà chỉ càng thêm cầu hoan phóng túng, ngang ngược ép buộc đến tận khi trời sáng mới thôi.

Lạc Tử Thần đưa tay kéo nàng vào trong lòng, đón nhận ánh mắt tức giận của nàng, cười nói: "Gạo đã thành cơm, nàng lúc này có hối hận thì cũng đã muộn, dù sao chúng ta cũng là vợ chồng nhất thể, sớm muộn gì cũng vậy thôi, không nên tức giận a".

"Vô si".

"Được, ta vô si, nhưng nàng thân mình không khỏe? Ta giúp nàng xoa xoa".

Cầm Phụng Lan nghe vậy sợ tới mức hoa dung thất sắc, vội vàng bắt lấy hai bàn tay của hắn, "Không cần, người đừng động vào ta".

Nàng thật sự không thể chịu nổi hắn làm như vậy nữa.

Lạc Tử Thần ngăn ra, chợt nhìn không được cười ha ha, nhéo nhéo chiếc mũi nhỏ của nàng, nói: "Yên tâm, ta biết nàng một đêm đã không ngủ hẳn là đã mệt mỏi, hôm nay..." "Không được tự nhiên khê ho nhẹ một tiếng, "Mới nếm thử tư vị khó tránh khỏi có chút không chế không được, về sau ta sẽ tiết chế".

Cầm Phụng Lan nửa tin nửa ngờ.

Lạc Tử Thần từ dưới chân kéo ra một chiếc mền đắp lên hai người, hướng về phía nàng nháy nháy mắt, mang theo vài phần trêu đùa: "Ngủ đi, ta cam đoan sẽ không ép buộc nàng".

Cầm Phụng Lan chần chờ buông tay hấn ra, nhưng vẫn hơi hơi nhích ra một khoảng cách.

Lạc Tử Thần cũng không có nhích qua, mà là cười đến mỉa mai một cái rồi bắt đầu nhắm mắt ngủ.

Cầm Phụng Lan đợi trong chốc lát, thấy hấn thật sự không còn đụng đến, thế này mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra, thật sự là bị hấn mấy lần trước dọa cho đến sợ.

Đến tận khi nàng nặng nề lâm vào giấc ngủ, Lạc Tử Thần mới mở mắt ra, duỗi tay ra, lại đem người nào đó ôm vào trong lòng mới an tâm ngủ.

Trong lòng có chút xin lỗi, tư vị thực cốt mất hồn kia thật sự là khiến cho hấn quên mất nàng đang còn ốm yếu, khó trách nàng giận hấn.

Đem tóc mai một bên ẩm ướt của nàng vén lên, Lạc Tử Thần cúi đầu hôn xuống môi nàng một chút, cười chậm rãi nhắm mắt lại, ôm nàng dần dần ngủ.

Đã nhiều ngày, hạ nhân của Cẩm Tú Viên rõ ràng cảm nhận được tâm tình của cô nương không được tốt, cả người lộ ra hơi thở chớ lại gần.

Ngược lại, thiếu gia lại là một bộ dáng rạng rỡ, quanh thân tản ra không khí vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhân Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Edit: Hamburger

Beta: Hà Đoàn

Liễu Nguyệt Sanh cũng nhảy bén mơ hồ đoán được một loại khả năng nào đó, trải qua nhiều cuộc thăm dò mặc dù bạn tốt vẫn luôn tránh né, nhưng lại làm cho hấn càng thêm tin tưởng suy đoán của mình là đúng.

Lại lần nữa ở trong viện nhìn thấy Cầm Phụng Lan, trên mặt hấn thoáng hiện lên ý không tốt, rồi cười cười đi tới.

Nghe tiếng bước chân truyền từ phía sau tới, Cầm Phụng Lan lại vẫn bất động thanh sắc, vẫn thông thả uống chén trà sâm trong tay.

"Cầm cô nương, hôm nay thật có nhã hứng đi ra ngoài ngắm hoa a?"

"Liễu công tử cũng có nhã hứng không tòi nha".

"Tử Thần hôm nay không theo cô nương sao?"

Nàng ngừng đầu lên nhìn hấn một cái, lãnh đạm nói: "Hấn thân là chủ nhân, không phải hấn là nên cùng công tử đi thăm thú nơi này a?"

"Cô nương cũng coi như là nửa chủ nhân, chẳng lẽ không thể giới thiệu sơ lược về nơi này cho ta biết sao?"

"Công tử nói đùa, ta cũng chỉ là tạm thời lưu lại ở đây mà thôi." Cầm Phụng Lan thần sắc không thay đổi nói.

"Ah, tạm thời lưu lại a". Liễu Nguyệt Sanh suy nghĩ rồi cười một tiếng, nói: "Vài ngày trước là tạm thời, còn bây giờ là?"

Cầm phụng Lan trong lòng thầm buồn bực, trên mặt không chút biểu lộ, "Lời nói của công tử là có ý gì?"

Liễu Nguyệt Sanh trầm nhủ. "Chẳng lẽ mình đoán sai? Nếu không phải, thì người trước mặt rất giỏi về việc che giấu cảm xúc".

Tâm tư thay đổi thật nhanh, hấn ho nhẹ một tiếng, cười nói: "Mấy ngày nay Tử thần đang có chuyện gì vui hay sao? Nhìn hấn cả người rất phấn chấn nha".

Cầm Phụng Lan mắt cụp xuống, che đi thần sắc trong mắt, giống như không có việc gì xảy ra đem tách trà để sang một bên, nắm thật chặt áo khoác trên người mình, đem ánh mắt hướng vào những lá sen xanh biếc trong hồ, "Câu hỏi này người phải nên đến hỏi bản thân hấn, ta làm sao mà biết được".

"Cô nương mấy ngày nay vì sao lại không vui vậy?" Liễu Nguyệt Sanh không hề buông lỏng, tiến sát từng bước.

Cầm Phụng Lan quét mắt nhìn hấn một cái, thần nhiên, không mang theo chút tình cảm nào nói: "Việc này có gì liên quan đến người sao?"

Liễu Nguyệt Sanh hiếm khi không được tự nhiên, che giấu lại tâm tình, phe phẩy quạt giấy, "Tò mò, tò mò mà thôi".

"Người trên giang hồ, tò mò sẽ chết rất nhanh, Hoa Đào công tử a".

Liễu Nguyệt Sanh bỗng đứng cả kinh, cảm thấy kỳ lạ nhìn về phía nàng.

"Hai người đang nói cái gì vậy, ta cũng muốn tham gia cùng a".

Liễu Nguyệt Sanh xoay người liền nhìn thấy người đang tới có tâm tình rất tốt, trên mặt tràn đầy tươi cười, đuôi lông mày cũng bắt gặp mà lộ ra dáng vẻ vui mừng.

"Không có gì chỉ là tùy tiện tán gẫu một chút thôi, ngược lại Tử Thần người sao lại vội vàng như vậy, có việc gì sao?"

"Đến lúc đó người sẽ biết". Lạc Tử Thần mở ra một cái túi.

Liễu Nguyệt Sanh ánh mắt khó hiểu nhìn hắn đi về phía Cẩm Phượng Lan bên cạnh, bình thần ung dung giúp nàng cài một chiếc trâm.

Cẩm Phượng Lan cũng không hề nhúc nhích chút nào, giống như không hề có chuyện gì xảy ra vậy.

Lạc Tử Thần trái phải đánh giá nàng một chút, vừa lòng nói: "Rất hợp với nàng".

Liễu Nguyệt Sanh ho khan hai tiếng, ra hiệu cho hai người kia là ở đây còn có hấn a, đừng có không coi ai ra gì như vậy.

Lạc Tử Thần liếc mắt nhìn hấn một cái, "Người muốn ta giúp người mời đại phu không?"

"Tử Thần, sao người có thể nguyện rửa ta như vậy".

"Ta đây là quan tâm người". Hấn bình tĩnh nói.

"Xin miễn cho kẻ bất tài." Liễu Nguyệt Sanh nhin không được trọn mắt liếc nhìn hấn.

Lạc Tử Thần còn thật sự chân thật nói: "Tuy rằng ta tin tưởng việc làm người của người, nhưng người cũng phải kiêng kị một chút, nơi này là bên trong nhà, người không cần thanh danh, nhưng Lan nhi nhà ta vẫn cần".

Liễu Nguyệt Sanh không khỏi mở lớn miệng trừng mắt nhìn bạn tốt, sau một lúc lâu mới oán hận nói câu, "Trọng sắc khinh bạn."

"Khách khí".

Liễu Nguyệt Sanh lúc này thật sự nói không ra lời.

"Lan nhi, đứng lâu chân sẽ mỏi, ta giúp nàng ngồi xuống nghỉ một lát." Lạc Tử Thần quay đầu lại vô cùng ân cần hỏi người trong lòng.

Cẩm Phượng Lan nghĩ muốn một cước đá cái tên đáng ghét, ồn ào này xuống hồ đi. Biết rõ nàng hiện tại không muốn nhìn thấy hấn, còn đến trước mặt nàng, khiến cho nàng càng thêm tức giận.

"Không cần." Trong lòng nàng không khỏi buồn bực, ngữ khí cũng không giảm mà tăng lên.

"Vẫn là nên nghỉ ngơi đi, ta liền giúp nàng xoa bóp chân".

"Đồ cầm thú này". Cẩm Phượng Lan môi khẽ run, có chút nói không ra lời.

Liễu nguyệt sanh đột nhiên có phần hiểu được Cẩm Phượng Lan, gần đây vì sao lại mất hứng, đổi lại là hấn, hấn cũng muốn đánh người, quả thực là không biết xấu hổ, dưới ban ngày ban mặt liền muốn chiếm tiện nghi của người ta a.

"Không cần" Cẩm Phượng Lan cố nén lửa giận, thanh âm từ trong kẽ răng phát ra.

Lạc Tử Thần ôm lấy thắt lưng nàng, tiến đến sát vành tai nàng dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được nói: "Buổi tối..." Hấn chỉ mới vừa được nếm ngon ngọt nhưng nàng lại không cho hấn lại gần, khiến cho hấn cả đêm trằn trọc không thể ngủ được.

Cẩm Phượng Lan không thể nhịn được nữa, ngón tay nắm lại, một cước đá đá hấn xuống hồ, tay áo vung lên, xoay người rời đi.

Liễu Nguyệt Sanh vui xướng khi người khác gặp họa, đứng ở trên hồ nhìn người nào đó đang chặt vật bò lên bờ, "Chọc cho người ta nổi giận, cho dù là vị hôn thê, người quả là không có quy củ a."

Tử thần nhìn hấn một cái, "Sớm muộn gì nàng cũng là thê tử của ta, lấy đâu ra nhiều quy củ như vậy".

"Cái này cũng không phải nhất định a, vị hôn phu cũng không phải đều có thể thành thê tử, người không thể làm cho cô nương nhà người ta không có đường lui".

"Người tạm thời đừng có đưa ra chủ ý gì cho nàng". Lạc Tử Thần buông lời cảnh cáo.

Liễu Nguyệt Sanh vuốt ve cằm, nhin không được thờ dài, "Ngươi không cần lo lắng, nàng căn bản chẳng thèm ngó tới ta".

Lạc Từ Thần nghe vậy liền vui vẻ, "Như vậy là tốt nhất".

Liễu Nguyệt Sanh giữ chặt người bằng hữu của mình đang muốn rời đi, nói: "Vị hôn phu của ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào?"

Lạc Từ Thần nhú mày nhìn hấn.

Liễu Nguyệt Sanh vội vàng nói rõ, "Ta tò mò, nàng liền nói ra thân phận thật của ta là Hoa Đào công tử, chẳng lẽ nàng là người trên giang hồ?"

"Ta chỉ biết từ thuở nhỏ nàng là vị hôn phu của ta, những cái khác ta cũng không biết." Lạc Từ Thần nói dối mà mặt không đỏ, hơi thờ không gấp.

"Không phải đâu..." Liễu Nguyệt Sanh khó nén kinh ngạc.

"Này có cái gì mà phải ngạc nhiên, mặc kệ nàng là ai, ta vẫn sẽ lấy nàng vào cửa, cuối cùng nàng chỉ có một thân phận là thê tử của ta". Lạc Từ Thần nói rất chắc chắn.

"Thực tự tin".

"Về điểm này ta rất tự tin".

"Cẩn thận thành công dã tràng". Liễu Nguyệt Sanh nhin không được gọi cho hấn gáo nước lạnh.

"Không cần phải ghen tị với ta, hồng nhan tri kỷ của ngươi cũng đã có khắp trong thiên hạ". Lạc Từ Thần bỏ tay hấn ra, "Ta trở về thay quần áo, lát sau sẽ đến tìm ngươi".

"Được rồi". Nhìn hấn một thân chật vật, Liễu Nguyệt Sanh đành phải tha cho hấn lần này.

Khi Lạc Từ Thần quay trở lại phòng, Cẩm Phượng Lan đang ngồi bên cạnh cửa sổ nhìn xa xa về phía ngoài, cũng không thèm để ý đến sự xuất hiện của hấn.

Hấn cười lắc đầu, tự bản thân đi vào phía trong thay quần áo, vừa ra ngoài liền đi đến phía sau nàng, ôm lấy thắt lưng của nàng.

"Buông tay". Nàng nâng tay lên huych khừu tay vào hấn

Hấn không để ý, càng xiết mạnh tay ôm nàng, miệng nhin không được mang theo vài phần ủy khuất nói: "Ra tay thực độc ác a, nàng không đau lòng sao?"

"Giữa ban ngày ban mặt, ngươi đang làm cái gì hả?" Cẩm Phượng Lan cúi đầu thờ nhẹ, dùng sức bắt lấy cái tay không an phận của hấn.

Lạc Từ Thần cọ xát vào nàng, hơi thờ có chút không ổn, trực tiếp đem người ở trong lòng tựa vào bệ cửa sổ, cúi xuống cắn mút cái cổ của nàng.

Cẩm Phượng Lan sợ tới mức vội vàng kéo cửa sổ vào, thấp giọng trách cứ, "Trong viện còn có người, ngươi còn muốn mất mặt như thế nào?"

Thanh âm buồn bực của hấn cười khê, chính là vì biết trong viện có người nên hấn mới quẩn lấy nàng, thừa dịp nàng đóng cửa sổ lại hấn kiểm chế không được, nhanh tay nhanh chân cõng thắt lưng của nàng ra, ném qua một bên.

Cẩm Phượng Lan nghiêng răng cho hấn hai cước, vội vàng muốn che lại quần áo trên người.

Lạc Từ Thần đầu chịu buông tha cơ hội khó mà có được này, thừa dịp nàng chưa chuẩn bị đem nàng đè xuống đất, không quan tâm liền bỏ ý phục của nàng ra.

"Lạc Từ Thần, tên hỗn đản này, mau dừng tay..." Cẩm Phượng Lan thở hổn hển, nhưng lại không giám cao giọng.

Lạc Từ Thần kéo tiết khó(1) của nàng ra, từ đằng sau tiến vào thân thể của nàng, sau đó dừng lại, dán vào vành tai của nàng nói: "Vài ngày nàng không cho ta chạm vào, nàng không sợ ta kim nén sẽ bị nội thương sao?"

(1) Tiết khó: quần lót.

Cẩm Phượng Lan tức giận đến mức đập tay xuống đất, thấp giọng mắng vài câu.

Lạc Từ Thần nghe xong cũng không tức giận, nâng mông nàng lên, kéo hai chân nàng ra một chút, lúc này mới cử động hông một cái, bắt đầu chuyển động.

"Ừm... A... Lạc Từ Thần... Ngươi cho ta... A... Dừng lại..." Cẩm Phượng Lan chống tay trên mặt đất chống đỡ lấy thân thể hai người.

Lạc Từ Thần thờ phỉ phò, nhích người lui ra, sau đó lại đem nàng lật lại, lại lần nữa đè lên.

Cầm Phụng Lan hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, lại nhin không được trong cơ thể dần dần vui sướng, nhưng lại không muốn để cho người khác nghe được sẽ sinh nghi, chỉ có thể kiềm chế, nhin không được liền cắn vào hân.

Cá nước thân mật xong, Cầm Phụng Lan giận quá dùng hết khí lực còn lại cắn hân một cái.

Lạc Tử Thần híp mắt cười, hai ngón tay ở trên lưng nàng mân mê, "Ta ôm nàng quay lại giường nghỉ ngơi, ta còn phải đi tìm Nguyệt Sanh, thật không nờ rời khỏi nàng".

Nàng hừ một tiếng, không thèm để ý đến hân.

Lạc Tử Thần ôm lấy nàng tiến vào phòng trong, đem nàng đặt lên giường, kéo chăn đắp lên, Lại cúi đầu xuống hôn nàng, "ngủ đi".

Cầm Phụng Lan giữ chặt hân, có chút không được tự nhiên, đỏ mặt thấp giọng nói: "Thu dọn bên ngoài đi".

Hân cười gật đầu, "Nàng yên tâm, ta biết".

Cầm Phụng Lan trừng mắt liếc nhìn hân một cái, rồi nằm xoay người vào bên trong, không muốn nhìn thấy hân.

Lạc Tử Thần cười nhẹ vài tiếng, đi đến tủ tự lấy quần áo sạch sẽ mặc vào, đi đến gian ngoài thu dọn một chút, lại giúp nàng để một bộ quần áo trên đầu giường.

Khi hân vừa quay lại vườn, Liễu Nguyệt Sanh ngồi ở dưới bóng cây đang buồn ngủ, nghe được tiếng bước của hân, Liễu Nguyệt Sanh cũng không mở mắt nói: "Như thế nào, bỏ được nàng tới tìm ta sao?"

"Có chuyện muốn thương lượng với người".

"Ta biết mà, nếu không có việc gì thương lượng, người còn nhớ trở lại đây sao". Liễu Nguyệt Sanh mắt nhắm theo bốn cột nhìn bạn tốt của mình.

Lạc Tử Thần ngồi xuống bên cạnh hân, nâng chung trà lên nhấp nhấp, mới nói: "Giúp ta một việc".

"Nói nghe xem". Liễu Nguyệt Sanh cũng chưa nhận lời.

"Giúp ta làm người chứng hôn?"

Liễu Nguyệt Sanh mày nhếch lên cao, "Chứng hôn?"

"Ừ".

"Lúc nào?"

"Ngày mai".

Liễu Nguyệt Sanh giật mình, "Người không trở về Dương Châu làm, không sợ Thái phu nhân buồn về người hay sao?"

Lạc Tử Thần không cho là đúng, cười nói: " Lão nhân gia chỉ muốn ta cưới vợ sinh con, cưới xong dẫn nàng về thì cũng như nhau, nếu không được, thì về sẽ làm lại hôn lễ. Đem nàng quang minh chính đại cưới vào cửa cũng tránh cho đến lúc đó Tổ mẫu lại can thiệp vào, Tổ mẫu vốn đối với việc Lan nhi là người giang hồ rất bất mãn."

"Người muốn là được hay sao".

"Không có biện pháp". Lạc Tử Thần mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, "Có một số việc thành thân xong mới có thể làm".

Liễu Nguyệt Sanh lập tức cười vô cùng mờ ám, hướng về phía hân nháy mắt vài cái, nói: "Ta vốn đang nghĩ người đời này xuất gia làm hòa thượng, mấy ngày không gặp đã trở nên hào sảng như vậy, quả nhiên là không gặp ba ngày mà phải nhìn người với cặp mắt khác xưa a."

Lạc Tử Thần mặt không đổi sắc, cười nói: "Thất tình lục dục ai cũng có, có một số việc gặp được người thích hợp người tự nhiên không ngừng được, này có gì phải ngạc nhiên". Hân từ thuở nhỏ đã không thích thân mật với nữ nhân, nhưng tự nhiên lại thích thân mật với Lan nhi, dường như tất cả mọi thứ cũng đã được định trước.

Liễu Nguyệt Sanh cảm thấy kỳ quái, "Ta đột nhiên cảm thấy Cầm cô nương thật đáng thương".

Không thể ngờ rằng, Lạc Tử Thần cũng gật đầu phụ họa, "Ta cũng cảm thấy như vậy".

Liễu Nguyệt Sanh cười ha ha.

Lạc Tử Thần mở nắp chén trà ra, khẽ mỉm cười nhìn về phía hồ sen.

Ngồi ở bên trong phòng tân hôn, lắng tai nghe cảnh tượng náo nhiệt bên ngoài, Cẩm Phượng Lan trong lòng muốn đem hỏa khí áp chế nhưng không thể áp chế xuống được.

Sáng sớm một đồng người liền xông vào phòng nàng, ba chân bốn cẳng bắt đầu thay quần áo, trang điểm cho nàng, sau đó, nàng mới biết chính mình hôm nay lại phải xuất giá, do dự mãi, cuối cùng nàng cũng không ra tay, danh phận này nàng cũng muốn đứng lý hợp tình, dù sao người cũng đã là của hân.

Dưới ống tay áo, hai tay nàng nắm chặt vào nhau, dưới hi khăn môi anh đào mím chặt thành một đường.

Nhưng không nhắc tới nàng sẽ không tức giận, người nọ có chuyện gì cũng gánh vác, cái gì cũng đều tính kể với nàng, loại cảm giác này vô cùng chán ghét, nàng không thích.

Ngồi yên nhàm chán vô cùng, vì phòng ngừa tự mình nghĩ nhiều, nàng âm thầm nín thở ngưng thần, nắm bắt bất quyết vận công.

Khi nàng cố gắng tĩnh tâm thời gian dần dần trôi qua, bất tri bất giác màn đêm buông xuống.

Bên ngoài phòng tân hôn đột nhiên ồn ào, có rất nhiều tiếng bước chân truyền đến, có người mở cửa vào phòng.

Cùng với tiếng hí nương thông báo, Cẩm Phượng Lan trước mặt bỗng sáng ngời, nàng theo bản năng nhắm mắt lại, lại lần nữa mở mắt ra, nhưng cũng không ngẩng đầu.

Đang lúc mọi người muốn xông vào trong, Lạc Tử Thần duỗi ngón tay nâng cằm nàng lên, hé ra một khuôn mặt xinh đẹp điểm lệ.

Mắt hạnh như nước hồ thu, lông mi dày đậm, một cổ thần thái, hàng lông mi như hai cây quạt che ở mí mắt. Sống mũi cao, môi anh đào, hồng nhuận mê người. Tóc mượt như mây, búi tóc vẫn cao, đầu đầy trang sức khi được ánh nến chiếu rọi phát ra ánh sáng nhẹ nhàng lộng lẫy, làm cho nàng tăng thêm mấy phần phong tình mềm mại đáng yêu.

Mọi người phát ra tiếng tán thưởng, ríu rít chúc mừng tân lang lấy được nương tử xinh đẹp.

Lạc Tử Thần mặt tràn đầy kinh diễm cùng si mê, nếu không phải bên cạnh mình có Liễu Nguyệt Sanh véo hân một phen, chỉ sợ cũng chưa hoàn hồn.

Hai vợ chồng cùng nhau ngồi ở đầu giường, mọi người đưa một hồi, liền thức thối lui khỏi phòng tân hôn.

Trong phòng chỉ còn lại hai vợ chồng, trên bàn hi đèn lấp lánh ánh đỏ, khiến cho Lạc Tử Thần nhìn thoáng qua, sau đó chợt ôm người bên cạnh.

Cẩm Phượng Lan trừng mắt liếc hân một cái, nhưng không có phản ứng gì.

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhàn Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Lạc Tử Thần vuốt vuốt làn da bóng loáng tinh tế của nàng, khẽ lướt qua khuôn mặt tú lệ tinh xảo của nàng, cuối cùng ngón tay nhẹ nhàng lướt qua môi nàng, thanh âm khàn khàn mà mang theo ản ản, "Lan nhi, hôm nay nàng thật là đẹp".

Cẩm Phượng Lan há mồm cắn một ngụm ngón tay đang đặt trên môi, thực làm mất vui nói: "Hoa đẹp thì cũng có lúc héo tàn mà thôi".

Bàn tay của hân tiến nhập vào trong vạt áo của nàng, ngoài miệng còn mang theo trêu đùa: "Nương tử dạy phải, là vi phu nông cạn".

Nàng đẩy hân ra, "Hôm nay ta mệt mỏi".

Lạc Tử Thần nhú mày, nhào lên người nàng, cõng ra từng lớp áo của nàng, lộ ra một mảng lớn da thịt tuyết trắng, trong mắt dần dần nổi lên lửa, "Một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, nương tử thật là quá nhân tâm".

Cẩm Phượng Lan nâng chân muốn đá bay hân, nghiêng đầu sang một bên tránh né những lời trêu chọc của hân, "Hỗn đản, thật sự là ta mệt mỏi".

Lạc Tử Thần kéo màn xuống, cả hai người quấn lấy trên giường, không bao lâu còn có quần áo bị ném ra.

Một tiếng trống vang lên, một thân ảnh bị đá bay ra khỏi màn lụa, chạt vạt ngã xuống đất.

Lạc Tử Thần dùng sức đem một món quần áo cuối cùng trên người cõng bỏ, sờ sờ dưới hông, lầm bầm câu, "Đêm động phòng lại hạ thủ nặng như vậy, thật là đáng căm giận".

"Người tự mình ra nhuyển thắp ngủ đi, đừng có chọc ta tức giận".Hắn mắt đét tai ngơ lại bò lên giường, xóc chân lên lại liền chui vào.

Cầm Phụng Lan đưa tay xoa bóp giữa trán, nhú mắt nhìn người kia lại lần nữa bò lên trên mình, bắt đắc dĩ thở dài, "Lạc Tử Thần, ta thực không biết nên làm gì với người".

Hắn cắn một ngụm lên gáy nàng, sau đó lại ở bên tai nàng khẽ thổi khí, bàn tay không ngừng thăm dò trên người nàng, "Thực sự không thoải mái?"

"Ừ".

Hắn nâng người nàng dậy, cẩn thận đem từng cái trâm ngọc trên đầu nàng tháo xuống, khiến cho một đầu dây tóc đều rơi xuống gối.

Cầm Phụng Lan có chút hồ nghi nhìn hắn, trong lúc nhất thời không hiểu tính toán của hắn.

Lạc Tử Thần vươn tay vào trong tóc của nàng, thương thức trong chốc lát, sau đó lại xoay người đứng dậy: "Ta đi lấy nước giúp nàng rửa mặt"..

Cầm Phụng Lan nhìn hắn không lên tiếng.

Lạc Tử Thần bưng nước ấm tiến vào, đến bên giường ngồi xuống, nhìn Cầm Phụng Lan đang nhúng khăn, chà lau son bột nước trên mặt, lộ ra một khuôn mặt vẫn luôn tái nhợt như vậy.

"Thân mình của nàng cần phải điều dưỡng tốt một chút, quả thật là ta không biết tiết chế, không nên vào lúc này mà ham sắc dục, lại khiến cho thân mình của nàng càng thêm họa vô đơn chí".

Cầm Phụng Lan trong chốc lát sắc mặt biến hồng, nghiêng đầu xoay qua một bên.

Lạc Tử Thần thấy thế cười càng thêm dịu dàng, "Lan nhi, chúng ta có thể thương lượng chút chuyện hay không?"

Nàng cắn răng trừng mắt liếc hắn một cái, theo bản năng kéo cao chân lên, càng lui lại phía trong giường.

Lạc Tử Thần cười càng thêm dịu dàng, cả người cũng tiến sát lại phía nàng, ngón tay chơi đùa vỗ về lên làn da bóng loáng của nàng, lại gần bên tai của nàng, nhỏ giọng nói: "Chúng ta cũng không thể vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn đúng hay không? Hôm nay dù sao cũng là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta".

Cầm Phụng Lan vừa thẹn vừa giận, nâng tay đẩy ra khuôn mặt tuần tú không có ý tốt của hắn. Người này so với bộ dáng ôn nhuận như ngọc khi mới bắt đầu gặp quả nhiên là cách biệt một trời, ấn tượng đầu tiên, quả nhiên chỉ là để lừa gạt người.

"Lan nhi..." Hắn ôm lấy vai của nàng rồi chậm rãi ngã xuống, một bên thấp giọng trêu đùa, một bên lại không quên trêu chọc thân thể của nàng.

...

Cuối cùng hai người hơi thở càng lúc càng gấp ôm nhau một chỗ, Cầm Phụng Lan mắt hạnh nửa nhắm nửa mở, trên mặt tràn ngập phong tình, cùng với bộ dáng lạnh nhạt tú lệ ban đầu hoàn toàn không giống.

Lạc Tử Thần thích nhất nhìn thấy vẻ mặt mê người của nàng lúc này, đó là khuôn mặt vì hắn mà nở rộ lên thực là lấy lòng hắn.

Sau khi hơi thở trở nên đều đặn, Cầm Phụng Lan đưa tay đẩy đẩy người phía trên ra, " Vừa lòng rồi thì qua một bên mà nằm ngủ, đừng có quấy lấy ta nữa".

Lạc Tử Thần buồn cười một tiếng, "Nương tử vẫn còn sợ vì phu nuốt lời hay sao? Nàng yên tâm, đêm nay ta sẽ không quấy lấy nàng nữa, ngoan ngoãn nằm trong lòng ta ngủ đi".

Nàng mắng hắn một câu, "Không đúng đắn".

" Vợ chồng lúc này sao còn có nghiêm trang, nếu thật sự như vậy, làm sao mà có đứa nhỏ được đây?"

Cầm Phụng Lan giống như bị một chậu nước lạnh dội xuống vậy, nhiệt độ trên người càng lúc càng thấp, yên lặng trở mình trong lòng Lạc Tử Thần, đưa lưng về phía hắn mà nằm.

Lạc Tử Thần cũng không có phát hiện biến hóa của người trong lòng, ôm lấy tấm lưng mảnh khảnh nhỏ bé của nàng thở dài: "Vẫn là rất gầy".

Cầm Phụng Lan trong lòng lo lắng, cũng không có lòng nào mà để ý tới hắn.

Hắn nắm lấy một bàn tay của nàng để thương thức, nhìn ngón tay tinh tế trắng nõn, nhìn không được mà há mồm cắn cắn vài cái.

"Ta mệt mỏi, đừng náo loạn". Nàng sốt ruột lên tiếng nhắc hắn.

"Mệt mỏi?" Nghe ra trong thanh âm của nàng có chứa mệt mỏi, Lạc Tử Thần có chút đau lòng, " Vừa rồi ta làm nàng đau sao?"

Trên mặt nàng nóng lên, "Nói bậy bạ gì đó, ta chỉ là mệt mỏi".

Lạc Tử Thần nghĩ nghĩ, nói: "Ngày mai ta sẽ thỉnh lão thái y đến, để cho hắn xem xem có phải nàng chữa nhầm nơi rồi hay không, ta thấy bệnh của nàng hình như lại tái phát đâu".

Cầm Phụng Lan có chút giừu cợt nhưong lông mày, làm như không nghe thấy gì cả.

Lạc Tử Thần cũng không có nói chuyện tiếp, chỉ ôm lấy nàng mà nhắm mắt lại, đêm dài đằng đẵng mà lại chỉ có thể ngủ, hắn thật sự là còn có chút tiếc nuối.

Mà Cầm Phụng Lan tâm thần mỗi một, không bao lâu liền nặng nề ngủ.

~~~~~

Trong phòng tuy rằng đứng không ít người, nhưng lại vô cùng im lặng.

Lão thái y xem tay trái rồi lại xem tay phải, sau đó lại đi xem tay trái, mặt mày nhăn nhó khiến cho Lạc Tử Thần hết hồn.

Trái lại đương sự Cầm Phụng Lan thần sắc bình tĩnh, lão thái y nói đưa tay nào thì lại đưa tay đó qua, một chút ý tứ muốn hỏi cũng không có.

"Lạc công tử —— "

"Ngô lão, chúng ta đến thư phòng nói chuyện đi". Lạc Tử Thần lập tức cắt ngang lời nói của lão thái y, liền đứng dậy dùng tay ra dấu mời.

Lão thái y cũng hiểu rõ gật gật đầu, "Cũng tốt, vậy lão hủ sẽ không quấy rầy thiếu phu nhân nghỉ ngơi."

"Ngô lão đi thông thả". Cầm Phụng Lan thần sắc vẫn thản nhiên như trước, đứng dậy tiễn người.

Sau khi cùng lão thái y đến thư phòng liền ngồi vào chỗ của mình, Lạc Tử Thần mới trầm giọng nói: "Không biết phu nhân của tại hạ rốt cuộc là như thế nào, mong Ngô lão cứ y như vậy mà nói".

Lão thái y vuốt vuốt râu trầm ngâm một lát, chậm rãi mở miệng nói: "Thân mình của tôn phu nhân đã từng bị tổn thương nghiêm trọng, trước mắt tình huống mặc dù đã được khống chế, nhưng nguy cơ vẫn luôn ẩn giấu, một khi mà phát tác nóng lạnh bức bách, khó tránh khỏi thương thân tổn hại khí," Lão tạm dừng, thần sắc thêm vài phần ngưng trọng, "Thứ cho lão hủ nói thẳng, cho dù thân thể thiếu phu nhân có thể chữa khỏi, chỉ sợ đề có con nối dòng cũng thực là gian nan, thậm chí còn có thể khó mà sinh đẻ".

Trong thư phòng đột nhiên tĩnh lặng đến đáng sợ.

Thật lâu sau đó, Lạc Tử Thần mới lên tiếng đánh vỡ trầm mặc, "Ta chỉ muốn biết thân thể của nàng có khả năng điều trị tốt được hay không, về phần con nối dòng, thì cứ để mặc cho số phận đi".

Lão thái y có suy nghĩ sâu xa nhìn hắn, hơi hơi vuốt cằm, "Bởi vì thân mình của thiếu phu nhân đã tổn thương quá sâu, muốn trị cho khỏi hẳn chỉ sợ có chút phiền phức, có điều, dựa vào tiền tài của Lạc gia, ta nghĩ đây cũng không phải là việc khó khăn gì đâu".

Lạc Tử Thần nhẹ nhàng thở phào, sắc mặt cũng hòa hoãn xuống, "Như vậy thì tốt, mời lão Ngô viết cho ta phương thuốc điều dưỡng thân mình, để ta phân phó người đi bốc thuốc điều trị cho phu nhân".

"Ah, đây là việc lão hủ nên làm," lão Thái y cười nói, sau đó lại nhìn hắn nói, "Theo như lão hủ thấy, thân thể của thiếu phu nhân vẫn luôn được người săn sóc điều trị".

Lạc Tử Thần miệng khẽ động, vội vàng nói: "Như vậy là sao?"

"Theo như mạch tượng mà nói, người lúc trước giúp thiếu phu nhân điều trị thân mình cũng là một cao thủ, kỳ thật công tử thỉnh lão hủ lại đây, chỉ sợ là sẽ bị loạn mà thôi".

"Không dối gạt Ngô lão, lúc trước ta mời về cũng chỉ là những đại phu tầm thường, về phần người lúc trước giúp nàng điều trị cũng chưa từng nghe nói, lại càng chưa từng gặp qua".

Lão thái y hiểu biết gật gật đầu, "Vậy cũng đúng, có điều, có lẽ là do phu nhân vừa mới gả vào Lạc phủ, không kịp nói rõ cũng là chuyện bình thường".

"Cũng đúng".

Lão thái y đưa mắt nhìn về phía bàn đọc sách, đứng dậy nói: "Lão hủ đi kê đơn trước đã".

"Ngô lão, mời". Lạc Tử Thần đưa lão Ngô đến bàn bên cạnh.

Lão thái y rất nhanh viết xong hai đơn thuốc, đem nó đưa cho Lạc Tử Thần.

"Đây thực sự là làm phiền Ngô lão rồi, khiến cho ngài phải lặn lội đường xa tới đây". Lạc Tử Thần mang theo chút áy náy nói.

"Đại phu nhân đã mở miệng, lại là chuyện của thiếu phu nhân, lão hủ tất nhiên là nghĩa bất dung từ (1)"

(1) Nghĩa bất dung từ: không thể chối từ

Lạc Tử Thần do dự một chút, mở miệng nói: "Ngô lão, về việc sinh con nối dòng của thiếu phu nhân—— "

Lão Thái y ngẫm hiểu, "Việc này là tất nhiên, lão hủ sẽ không nói cho người khác biết".

Lạc Tử Thần cười nhìn theo bóng dáng lão thái y dời đi, sau đó quay lại bên cạnh bàn ngồi xuống, ngồi một mình một lúc thật lâu, mới đứng dậy đi ra ngoài.

Ánh nắng bên ngoài rực rỡ khiến hần hơi chói mắt, khoe môi khẽ giờ lên, gọi lên một nụ cười ý vị thâm trường, sau đó bước nhanh về phía phòng ngủ.

Vừa bước vào phòng liền nhìn thấy thê tử nửa nằm ở trên nhuyễn tháp, nhìn bộ dáng nhân nhả rảnh rỗi này của nàng khiến hần không tự chủ được mà nở nụ cười.

"Lan nhi".

Nàng nâng mắt lên nhìn hần một cái, nhưng cũng không nói chuyện.

Lạc Tử Thần đi qua ngồi xuống bên cạnh nàng, cũng không có e dè trong phòng còn có hai nha hoàn mà trực tiếp ôm lấy thắt lưng nàng, "Nàng không muốn biết đại phu nói như thế nào sao?"

"Điều dưỡng mà thôi cũng không có đến mức mất mạng, cần gì phải hỏi nhiều ".

Lạc Tử Thần ánh mắt chợt lóe, cười nói: "Nương tử thực ra thật là thoáng ".

Cầm Phụng Lan cũng cười nói: " Chẳng lẽ muốn ta cả ngày mày châu mặt ừ hay sao?"

"Nương tử như bây giờ cũng đã rất tốt ".

"Bỏ cái tay ra, có việc gì thì cứ đi làm, không việc thì ngồi vào một bên đừng có làm phiền đến ta".Cầm Phụng Lan nhũ mào đẩy hần ra, lấy ra một chiếc chăn mỏng phủ lên, nửa người nằm dựa vào giường.

Lạc Tử Thần hướng về phía hai nha hoàn vẫy vẫy tay, đợi đến khi các nàng lui ra ngoài, lại một lần nữa dựa sát người vào nàng, đưa tay kéo lấy đai lưng bên hông nàng ra.

Cầm Phụng Lan có chút buồn bực, để lại bàn tay không đứng đắn của hần, nói: "Tuyên dâm* ban ngày, sách thánh hiền người đọc đều vứt đi đâu rồi?"

* Tuyên dâm: nói chuyện dâm đẳng, xa hơn là làm chuyện dâm đẳng, truyền bá chuyện dâm đẳng.

Lạc Tử Thần cũng không thèm để ý đến cười cười, "Quản gì những thứ đó chuyện vợ chồng chính là thiên kinh địa nghĩa (2), huống hồ ta lại vì nàng mà thủ thân như ngọc nhiều năm như vậy, nàng sao lại nhẫn tâm không thể cho ta để chịu một chút được chứ?"

(2) Thiên kinh địa nghĩa: đúng lý hợp tình

Cầm Phụng Lan tròn mắt, vạn lần không thể ngờ rằng hần lại có thể nói ra được những lời như vậy mãi cho đến khi hần sắp cởi hết quần áo của nàng, nàng mới giật mình hoàn hồn, bắt lấy tay hần, cắn răng nói: "Chọc cho ta tức giận, người liền cao hứng sao?"

Hần có chút ủy khuất nói: "Này cũng không thể trách ta, người đói khát lại nhìn thấy thức ăn ngon ở trước mặt, tất nhiên là muốn được ăn uống no say rồi".

Người này quả nhiên là có ý gây chuyện chọc giận nàng. Cầm Phụng Lan hung hăng nhéo lên tay hần một cái, mang theo vài phần khiêu khích nói: " Lão thái y không nói cho người biết là miệt mài sẽ thương thân sao?"

Lạc Tử Thần liền bật cười, áp sát vào tai nàng nói: "Chẳng lẽ nương tử không biết trên nhân gian có một số người có thiên phú dị bẩm, tinh lực quá thịnh sao?"

Cầm Phụng Lan sắc mặt lúc này đã biến đổi mấy lần, kinh ngạc rất nhiều nhưng cũng có chút hoảng sợ, nàng chần chờ mở miệng, người ——

Lạc Tử Thần đưa tay xoa nhẹ chiếc mũi của nàng, cười đến mức có chút không tốt, "Vi phu trước tiên chúc mừng nương tử sau này không cần lo lắng khuê phòng có chút tịnh mạch", thanh âm thoảng chốc bị đè thấp, dán vào vành tai nàng tiếp tục nói: "Ta cam đoan sẽ để cho nương tử ăn no thật no".

Cầm Phụng Lan đè nén hoảng loạn trong lòng, ôn hoà nói: "Nếu như đã như vậy, người làm sao lại có thể thủ thân như ngọc được, truyện cười này cũng không hề buồn cười chút nào".

"Vi phu tự có cách giải quyết của mình".

"Hiện tại ngươi cũng có thể tiếp tục tự mình giải quyết". Cẩm Phượng Lan nhìn không được hừ một tiếng, cả ngày quẩn quít lấy nàng làm gì.

"Nuơng tử thật sự là không biết thế tử là để dùng làm cái đó sao?" Lạc Tử Thần ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm nàng.

Cẩm Phượng Lan sắc mặt bỗng dưng đỏ hồng, vừa thẹn vừa giận vung tay đánh hấn vài cái.

Lạc Tử Thần cười ha ha, ôm lấy nàng đỡ người xuống giường, khiến cho nàng nằm ngay dưới thân mình, luồn tay vào mái tóc dài của nàng mà thưởng thức.

Ánh nắng mùa hè nóng bức từ cửa sổ chiếu vào, dừng lại trên hai người đang nằm lên nhau kia, trong phòng vô cùng yên tĩnh cùng yên ỗn.

~~~~~

Bầu trời tối tăm mờ mịt, tầng mây thấp, trong không khí như bị đè nén, từng trận gió thổi qua, cuốn lên bụi đất mịn màng, hầu như mắt không thể thấy.

Dưới thời tiết như vậy, người đi trên đường cũng càng thưa thớt hơn một chút.

Ở trong giữa trận bão cát, một đội xa mã chậm rãi từ quan đạo tiến vào Thanh Châu thành, đi theo con đường thẳng tắp liền dừng lại trước một khách điểm.

Khuôn mặt xa phu bị dính đầy đất cát ghim chặt dây cương, nhóm hộ vệ cũng xuống ngựa, gả sai vật ngồi trên cang xe cũng nhảy xuống, mở cửa xe ra mời người phía trên đi xuống.

Chỉ cần thấy sự phô trương như vậy liền biết không phải người bình thường, điểm tiểu nhị phá lệ nhiệt tình chạy ra tiếp đón.

Mưa đột nhiên lộp bộp rơi xuống, động tác của tất cả mọi người cũng nhanh hơn, lấy tốc độ nhanh nhất đi vào bên trong khách điểm.

"Thời tiết quỷ quái gì đây, may mà chúng ta ngồi ở trong xe, nếu không, không phải đều giống như bọn họ biến thành mặt xám mày tro sao".

Vài vị khách nhân ngồi rải rác trong đại đường nghe thấy tiếng nói này liền quay đầu nhìn lại, chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, đó là một nam nhân xinh đẹp, cặp mắt hoa đào rực rỡ kia lơ đãng phát ra ánh sáng đem tâm hồn của người khác lấy mất, quên mất cả giới tính của hấn.

"Ngươi cho rằng ai cũng như ngươi chỉ lo đến khuôn mặt của mình sao?" Lạc Tử Thần đứng một bên mở ra quạt giấy phe phẩy, một bên trêu chọc bạn tốt.

Tầm mắt của mọi người cũng lại chuyển đến trên người hấn, tất cả ở trong lòng đều thầm khen một câu, thật là một công tử ôn nhuận như ngọc.

Sau đó cũng liền nhìn thấy một cô gái thanh nhã tú lệ bên cạnh hấn, một đầu tóc đen được búi theo kiểu phụ nhân*, cũng chỉ dùng vài món trang sức bằng ngọc đơn giản, một cây trâm vàng cài trên tóc, tóc mai lay động, nâng tay áo khoác lên, tay áo trơn kéo lên, lộ ra một chiếc vòng ngọc phỉ thúy trên đó, nổi bật trên làn da trắng như tuyết của nàng.

* Phụ nhân: phụ nữ đã có chồng.

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhân Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Edit: Hamburger

Beta: Hà Đoàn

"Thiếu phu nhân, mời người ngồi". Tiểu nhị một bên lau bàn, mời Cẩm Phượng Lan ngồi.

Cẩm Phượng Lan mới vừa ngồi xuống ghế, bên cạnh bóng người chợt lóe lên, liền có hai người lần lượt ngồi xuống bên cạnh nàng, nàng nhìn không được nhếch môi nở nụ cười.

Liễu Nguyệt Sanh trực tiếp ngồi đối diện với bọn họ, đùa giỡn nói: "Tử Thần, mặc dù các ngươi là tân hôn, nhưng ngươi như vậy một tác cũng không rời tẩu phu nhân, thật sự là một thể thống nhất a."

Lạc Tử Thần thần sắc tự nhiên, hỏi ngược lại, "Biết rõ chúng ta là tân hôn vẫn còn rất nhiều thú vị, không nên quấy rầy, thực tại là ta không thận trọng a."

Liễu Nguyệt Sanh ngoảnh mặt làm ngơ, quay lại nhìn về tiểu nhị, nói: "Đem thức ăn ngon nhất trong điểm của các người mang lên đây, hôm nay chính là khách hàng lớn a, thưởng bạc không thiếu phần của người."

"Dạ, dạ khách quan yên tâm, tiểu nhân đi ngay bây giờ."

Lạc Tử Thần cầm bình trà rót chén trà đưa cho thê tử, sau đó liếc nhìn người đối diện, "Bữa này người muốn mời khách sao?"

Liễu Nguyệt Sanh mặt không đổi sắc, nói: "Người là Lạc đại thiếu gia còn cần người khác mời sao, thật là mất thể diện a."

"Không cần khách khí, ta không chê." Lạc Tử Thần cười hết sức tao nhã.

"Không phải khách khí, thật sự là ta thấy ngượng ngùng." Liễu Nguyệt Sanh nửa điểm cũng không cảm thấy ngượng ngùng.

Nhìn hai người bọn họ người tới ta đi, luôn đầu võ mồm, Cẩm Phượng Lan không tự chủ được miệng nhếch lên, trong mắt cũng lộ ra ý cười.

Trong khi bọn họ cười nói thì rượu được rót liên tục.

Mưa bên ngoài càng lúc càng lớn, trong mưa có tiếng vó ngựa dồn dập càng lúc càng gần, sau đó ở ngoài khách điểm im bất, chỉ thấy tiếng điểm tiểu nhị nhiệt tình đón khách.

"Mời mấy vị khách quan vào bên trong."

"Liễu huynh." Bỗng dưng có thanh âm kinh ngạc khó nén truyền đến.

Liễu Nguyệt Sanh nghe tiếng nhìn lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc, đứng dậy ôm quyền nói: "Vân thiếu hiệp, thật không thể ngờ lại gặp người ở nơi này."

Sau khi thanh âm kia vang lên, Cẩm Phượng Lan chợt nắm chặt đôi đũa trong tay.

Lạc Tử Thần không chút để ý đánh giá đối phương, nếu Liễu Nguyệt Sanh là một gốc cây hoa đào nở rộ, thì nam tử này chính là cây lê tươi tốt, nhẹ nhàng nhưng lại có phần phong thái như tiên.

Mọi người trong đại sảnh cũng ung dung mà ngắm hoa, ba nam nhân có phong cách khác nhau, ba mỹ nam tử xuất hiện cùng một chỗ, khiến cho khách điểm này cũng rục rịch hơn vài phần.

"Liễu huynh luôn luôn vui chơi khắp giang hồ, muốn cùng Liễu huynh ngẫu nhiên gặp mặt một lần cũng thật không dễ dàng." Vân Ngọc Thành trong lời nói mang theo mấy phần đùa giỡn.

"Giữa cọt, không nên chê cười... lại đây cùng nhau ngồi đi." Liễu Nguyệt Sanh giọng khách át giọng chủ mời.

Lạc Tử Thần cũng hướng về phía đối phương thi lễ: "Mời ngồi."

"Vây tại hạ xin làm phiền."

Khi Ngọc Vân Thành đến bên cạnh ngồi xuống thì chợt thấy Cẩm Phượng Lan, mặt hần biến sắc, thanh âm phát run, nói: "Lan muội..."

Lạc Tử Thần nhướng mày lên, ánh mắt thâm thúy.

"Lan muội, thật sự là muội!" Vân Ngọc Thành kích động muốn nắm tay nàng.

Cẩm Phượng Lan vừa nhấc tay, chiếc đũa liền kẹp lấy tay hắn, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn hắn, "Vân thiếu hiệp, ta với người rất quen thân sao?"

Vân Ngọc Thành thân mình run lên, mặt lộ vẻ thống khổ áy náy, dùng sức nắm chặt bàn tay lại, "Ta biết....Ta biết người hận ta, chuyện năm đó ta cũng hối hận...."

Cẩm Phượng Lan hừ lạnh một tiếng, đem chiếc đũa buông xuống, rút một chiếc khăn tay ra lau lau tay, lạnh nhạt đến cực điểm nói: "Chuyện cũ đã qua thì thôi vậy, chỉ tại ta dễ tin người, cũng chẳng trách ai được."

"Lan muội..."

"Ta sớm đã cùng người cắt đứt quan hệ, xưng hô như thế chỉ sợ không thích hợp."

"Ta..."

Lạc Tử Thần ở một bên chậm rãi mở miệng, "Nương tử, không giới thiệu chúng ta với nhau sao?"

Kính hải qua đi, Liễu Nguyệt Sanh tính hiếu kì lại nổi lên, ánh mắt không ngừng đảo qua lại trên ba người.

Vân Ngọc Thành lúc này mới phát hiện ra nàng đã búi kiểu tóc của phụ nhân (người đã có chồng), ngực một trận đau lòng, hồi hận vô cùng như sóng biển ập tới, giống y như ba năm trước khi nàng miệng phun ra máu tươi rồi ngã nhào xuống đất không dậy được nữa.

"Người. Người. Người thành thân. ." Giống như không dám tin, lại giống như bị thôi miên, Vân Ngọc Thành vừa nói vừa lắc đầu. (hbg: anh lắc đầu vừa thôi k là bị nhức đầu đấy J)

Cầm Phụng Lan ánh mắt như đao bắn qua, gần từng tiếng nói: "Nếu không phải đáp ứng giúp người, ba năm trước ta cũng đã xuất giá." Nhưng mà, nàng thiếu chút nữa thì bị mất mạng, kéo dài hơi tàn đến bây giờ, trên thân thể thường xuyên đau đớn cũng đã nhắc nhở cho nàng từng bị người ta lừa gạt thương tổn như thế nào.

Cái này, trong nháy mắt ánh mắt Lạc Từ Thần liền sắc bén.

Liễu Nguyệt Sanh nhìn không được vụng trộm nuốt nước miếng, bởi vì hần nghĩ tới chuyện cũ, sau đó hần nhìn về phía Cầm Phụng Lan ánh mắt trở nên phức tạp.

"Ta..." Vân Ngọc Thành nhất thời không thể phản bác được. Thật sự là hần đã sai lầm rất lớn, hần cảm thấy bất lực vô cùng.

Cầm Phụng Lan ánh mắt lộ ra vài phần khinh thường, "Không biết Vân thiếu hiệp đã ôm được mỹ nhân về như mong muốn chưa? Có phải ta cần nói lời chúc mừng hay không?"

Vân Ngọc Thành khuôn mặt đột nhiên trắng bệch như tờ giấy, thoáng cái ngồi bệt trên ghế dài.

Cầm Phụng Lan nhẹ nhàng nở nụ cười, quay mặt hướng về phía trượng phu nói: "Người không phải là vẫn muốn biết ba năm trước đây đến tột cùng xảy ra chuyện gì sao?" Nàng hát cầm về kẻ đối diện nói, "Ta chỉ là bị một người trên giang hồ được mọi người ca tụng là thiếu hiệp lừa gạt dùng tính mạng của ta để đổi lấy mỹ nhân mà thôi."

Liễu Nguyệt Sanh ánh mắt cũng lạnh xuống.

"Đáng tiếc a," Cầm Phụng Lan cười đến sáng lạn đứng lên, "Cuối cùng hình như hần không thể ôm được mỹ nhân về, quả thật là khoản mua bán này không có lời rồi. Người nói, có phải hay không, Vân. thiếu. hiệp." ba chữ cuối cùng, âm thanh của nàng kéo dài, nói không nên lời châm chọc vô cùng.

Vân Ngọc Thành mặt trắng bệch nhìn nàng cười đến mức sáng rực, nhưng con mắt kia tựa đầu đến cuối vẫn lạnh như băng sương, người con gái luôn cười duyên đáng gọi hần là Vân đại ca cuối cùng cũng chính là hần đã giết chết nàng.

Nàng bây giờ trầm tĩnh lãnh đạm, không tìm thấy một phần giao hoạt linh động của năm đó.

"Thực xin lỗi." Hần thật sự rất hối hận, hận chính mình bị sắc đẹp mê hoặc, không thấy rõ lòng mình, cuối cùng thành ân hận cả đời.

Cầm Phụng Lan tươi cười bỗng dưng đông cứng, lãnh đạm nói: "Nếu như năm đó ta chết, người nói ba chữ này đối với bia mộ lạnh như băng của ta có ích hay sao?"

Liễu Nguyệt Sanh đột nhiên hướng về phía Lạc Từ Thần cúi đầu, "Từ Thần, thực xin lỗi, ta không nên mời người như vậy ngồi cùng bàn với chúng ta."

Lạc Từ Thần mặt như sương tháng mười, phất phất tay, nói: "Cái này cũng không thể trách người, tri nhân tri diện bất tri tâm *, nếu không phải Lan nhi ở đây, ta và người cũng khó tránh khỏi bị hần lừa gạt."

* Tri nhân tri diện bất tri tâm: biết người biết mặt nhưng không biết lòng dạ ra sao.

Vân Ngọc Thành sắc mặt trắng xanh lần lượt thay đổi, tùy tùng của hần mỗi người đều nắm chặt binh khí của mình, nhưng cũng không có ai dám phát ra tiếng động gì cả, chủ nhân ở trước mặt, bọn họ cũng không thể nói gì.

"Ta không có hứng thú ăn, ta về phòng nghỉ ngơi trước." Cầm Phụng Lan không muốn nhìn thấy Vân Ngọc Thành nói.

Lạc Từ Thần cầm tay nàng nói: "Chúng ta cùng trở về phòng, ta cũng không có hứng thú ăn nữa."

Liễu Nguyệt Sanh hướng Vân Ngọc Thành cười lạnh một tiếng, đi theo phía sau vợ chồng Lạc Từ Thần rời đi.

Vân Ngọc Thành ngồi yên một hồi lâu, sau đó uể oải hướng về phía ngoài khách điểm mà đi.

Tùy tùng của hần vội vã theo sau.

Theo tiếng vó ngựa đi xa, đoàn người bọn họ cũng biến mất trong làn mưa.

Mưa to, hơi nước bốc lên làm cho đầu đầu cũng ướt sũng, sắc trời mờ mịt chỉ có thể nhìn thấy cảnh vật bên cạnh.

Cầm Phụng Lan lặng lẽ đứng phía trước cửa sổ, ánh mắt dừng ở chỗ rất xa.

Rất nhiều chuyện đã xảy ra đã không thể quay lại được, có vài người cuối cùng đã trở thành người xa lạ.

"Lan nhi..." Lạc Tử Thần than nhẹ một tiếng, tiến lên từng bước, đem nàng ôm vào lòng, "đừng suy nghĩ, đều đã qua rồi".

"Thật ra thì, ta không trách hấn." Ngữ điệu của nàng rất chậm, dường như muốn sửa lại ý của mình, "Mỹ nhân ai mà không yêu, từ xưa đến nay vì mỹ nhân đầu rơi máu chảy còn thiếu sao? Ta chỉ là thấy chính mình không đáng giá, phụ thân cùng Vân đại hiệp là bằng hữu, ta cùng Vân Ngọc Thành từ nhỏ đã quen biết nhau, cho tới bây giờ ta cũng không ngờ là lại có một ngày như vậy, chính mình lại bị đại ca mà mình tin tưởng nhất lừa thiếu chút nữa thì mất mạng."

"Là hấn rất nông cạn." Lạc Tử Thần không chút nào lưu tình bình luận.

Cầm Phượng Lan cúi đầu nở nụ cười, nói: "Đã nghe nói qua giang hồ đệ nhất mỹ nhân chưa?"

"Nam Cung Linh?"

"Xem ra là đã nghe nói qua."

"Nàng ta quả thật là làm cho người ta say đắm." Lạc Tử Thần quay mặt nàng lại, nâng cằm nàng lên, cười nói: "Có điều, với ta không có quan hệ, ta có nương tử là đủ rồi".

Cầm Phượng Lan có chút kinh ngạc nói: "Người đã gặp qua Nam Cung Linh?"

"Gặp qua."

"Mỹ nhân như vậy mà người cũng không động tâm?" Nàng hoài nghi nhìn hấn.

Hấn cười, đem nàng ôm vào lòng, nhìn thẳng vào mắt của nàng, nói: "Tướng công của nàng rất kén chọn."

Cầm Phượng Lan hai tay đẩy ngực hấn ra, không cho hấn gần sát mình, "Ta thấy người cũng không phải là kén chọn."

"Nói như vậy là sao?"

"Chính người tự biết." Nghĩ đến hành động đáng đồ từ * của hấn, trên mặt Cầm Phượng Lan có phần đỏ đỏ, dùng sức muốn tránh khỏi ngực của hấn.

*Đáng đồ từ: từ thời Tần Hán đến nay, "Đáng Đồ Từ" là một cái tên dùng để chỉ những kẻ háo sắc.

Lạc Tử Thần cười đến mức say đắm, không thành thật cọ vào thân thể mềm mại của nàng, bên tai thì non: "Trách ta khi nàng đang bệnh nặng mà giờ trò há? Ta đây còn không phải là nghĩ muốn thừa dịp nàng suy yếu mà chuyện đã định, để tránh cho nàng chạy trốn sao, có điều, hương vị của nàng khi đó thực mê người".

"Người thực hỗn đản."

Hấn ôm nàng xoay một vòng, đem nàng ở trên vách tường hôn thật sâu, tay cũng gấp gáp cởi bỏ quần áo của nàng.

Cầm Phượng Lan dẫm lên chân hấn vài lần, cũng không thể buộc hấn dừng lại, dần dần cũng bị hấn khiêu khích bên trong.

Chẳng biết lúc nào, hai người đã ngã xuống giường, quần áo dọc đường đi đã rơi trên đất.

Lạc Tử Thần kịch liệt ra vào trên thân thể nàng, theo trên người nàng đòi lấy cực hạn vui sướng, những lời nói tức giận trong lúc đó mà đều nói ra. (hbg: t suýt sịt máu nè bà con huhu.)

"Hừ, đại ca? Nàng đem người ta làm đại ca, chưa chắc người ta đã coi nàng là muội muội."

Trực giác nam nhân nói cho hấn biết, họ Vân kia đối với nương tử nhà hấn không phải chỉ đơn giản là áy náy, về mặt của hấn, tuyệt đối là về mặt mắt đi người yêu mà đau khổ.

Cầm Phượng Lan bị động tác dường như càng ngày càng không khống chế được mà sắp không chịu nổi, cầm chặt lấy bờ vai hấn, từ trong tiếng rên rỉ nện ra thanh âm, "Chậm... Chậm... A a..."

Lạc Tử Thần thầm nghĩ thật sâu giữ lấy nàng, tuyên cáo nàng thuộc quyền sở hữu của hấn, làm cho nam nhân khác đừng có mơ tưởng đến thể từ của mình, ánh mắt hấn đỏ ngầu, một khắc trong cơ thể nàng đạt đến cao trào phóng thích mằm mống của hấn.

Cầm Phượng Lan bị hấn làm đi làm lại nhiều lần nên toàn thân đều là mồ hôi, hấn ôm tấm lưng trơn bóng của nàng, tình cảm mãnh liệt qua đi thanh âm lộ ra vẻ vừa quyến rũ vừa mềm mại, "Sao người có thể làm như vậy? Nếu như người còn như vậy ta muốn ngủ riêng".

"Chúng ta là phu thê, nào có đạo lý phân phòng".

Nàng hừ một tiếng, "Cho dù người tinh lực dư thừa, cũng phải cố kị một chút cơ thể của ta chịu không nổi."

"Ta đã rất tiết chế." Hôm nay nếu không phải bị kích thích, thì hẳn cũng sẽ không có mất khống chế như vậy mà nuốt lời, ban đêm chưa đến mà đã ăn nằng.

"Tiết chế?" Thật đúng là dám nói, nàng cảm thấy đỏ mặt thay hắn.

Ai ngờ, Lạc Từ Thần nghiêm túc nói: "Trừ đêm đầu tiên, từ lúc chúng ta thành thân đến nay, ta đều không có cả đêm ép buộc nàng đứng hay không?" Vẫn không thể tận hưởng cả đêm, hẳn cũng thật ủy khuất nha.

Hắn vừa nói, Cẩm Phụng Lan đã nghĩ đến đầu đêm khi hắn ép buộc nàng đến hừng đông, nhất thời trong lòng vẫn còn sợ hãi.

"Tóm lại, người tốt nhất tiết chế một chút." Nàng lập tức kiên định lập trường của mình.

"Lan nhi, nàng không thể đối với ta như vậy..."

Ngoài cửa sổ mưa gió không ngừng thổi, bên trong giường có khi là tiếng nỉ non, có khi là lời nói nhẹ nhàng, nũng nịu, cũng có khi là tiếng mắng.

"Đừng náo loạn, ta có chút đói bụng." Thanh âm của Cẩm Phụng Lan có chút thờ dốt.

Lạc Từ Thần vui đầu trước ngực nàng, mập mờ nói: "Ta cũng đói bụng mà."

Cẩm Phụng Lan ôm lấy đầu của hắn, muốn ngăn cản hắn lại có chút muốn hắn tiếp tục, những nụ hôn đặt trên khuôn ngực đầy đà dần dần khiến cho nàng mất đi lý trí.

"Buổi tối... Buổi tối được..." Tia lý trí cuối cùng trong đầu nàng khiến nàng thốt ra lời này.

Lạc Từ Thần dừng lại động tác, ngẩng đầu nhìn nàng, thấy mặt nàng hiện lên sắc hồng, ánh mắt đung đưa quấy rầy mơ màng, cổ họng chuyển động vài cái, gian nan mở miệng xác nhận, "Buổi tối tùy ta?"

"Ừ." Trước mắt Cẩm Phụng Lan thậm chí không để cho hắn tiếp tục khiến nàng mê loạn nữa.

Hắn đột nhiên cười một tiếng, hôn lên môi nàng một cái rồi nói: "Ta đi mang cho nàng ít thức ăn vào đây."

Nàng xấu hổ trừng mắt liếc nhìn hắn một cái.

Lạc Từ Thần cười haha, quay người xuống giường mang quần áo mặc vào.

Cẩm Phụng Lan lấy chăn che mình nằm ở trên giường, nhìn lên đỉnh màn, oán hận cắn chặt răng. Người này rõ ràng là cố tình mà, biết rõ nàng sợ hai người ở trong phòng quá lâu sẽ làm cho người ta sinh ra suy nghĩ xa xôi, còn không buông tha cho nàng mà quần lấy nàng, ép cho chính nàng phải nói rõ ra.

Tâm trạng dần dần bình ổn lại, nàng lại nghĩ tới sự việc năm đó.

Kỳ thật, nếu như lừa nàng hi sinh để cứu người, oán trách của nàng cũng còn chưa tính, nhưng nàng không thể nào mà tha thứ cho hắn được, không nghĩ tới sẽ có ngày Vân Ngọc Thành sẽ xấu xa như vậy.

"Đang suy nghĩ gì vậy?"

Trong nháy mắt nàng liền thu hồi lại suy nghĩ, quay đầu nhìn về phía trượng phu bên cạnh giường như đang suy nghĩ cái gì đó nói, "Không suy nghĩ gì cả."

Lạc Từ Thần ngồi xuống bên cạnh giường, cầm bàn tay nàng lên, ôn nhu nói: "Chúng ta là phu thê, bất kể có chuyện gì nàng cũng có thể nói cho ta biết, nếu không giúp được nàng, nghe nàng kể khổ, cũng coi như có thể giúp được một chút."

Nàng rũ mắt xuống, trầm mặc không nói

"Kỳ thật, lời nói lúc trước của nàng cũng không hoàn toàn là đúng phải không? Sở dĩ nàng đối với Vân Ngọc Thành cắn đứt quan hệ, còn có nguyên nhân khác có phải hay không?"

Cẩm Phụng Lan trong lòng rối rắm, kinh ngạc khi thấy hắn sâu sắc như vậy, cũng kinh ngạc khi hắn cố chấp như vậy "Lạc Từ Thần. ..."

"Ta nghĩ ta muốn biết rõ rốt cuộc là vì sao." Hắn bình tĩnh nhìn nàng, trong mắt cũng mang theo cố chấp thật sâu, hắn không muốn có bất kỳ nguy hiểm nào thương tổn nàng.

Nàng trầm mặc một lát, mới chậm rãi mở miệng, "Hắn là biết ta có hôn ước, hắn lại nghĩ sẽ thừa dịp lúc ta bị thương mà chăm sóc cho ta sau đó sẽ lấy ta để bù đắp," nàng ngừng lại một chút mới tiếp tục, thanh âm lại lộ ra việc đè nén tức giận, "để cho ta cùng Nam Cung Linh cùng chung một chồng, thiên hạ vì sao lại có một người nam nhân không biết xấu hổ như vậy".

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhân Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10

Phản bội sự tín nhiệm của nàng còn chưa đủ, lại còn muốn ngồi hưởng tề nhân chi phúc*, khiến cho nàng trở thành người vong ân thất tín.

*Tề nhân chi phúc: ý chỉ cuộc sống giàu sang, có nhiều thê thiếp.

Lạc Tử Thần không khỏi giật dử, ánh mắt sụp xuống, che đi mũi nhọn vừa xuất hiện bên trong ánh mắt.

"Việc trả lại ngọc đính thân là do hấn làm? "

Cầm Phụng Lan lắc đầu, "Không phải, là ta, lúc ấy mạng ta như chỉ mảnh treo chuông, có thể chữa khỏi thương thế hay không còn không biết, ta sợ vạn nhất không thể thay gia phụ đền đại ân của Lạc gia được, liền nghĩ muốn hủy bỏ hôn ước, để cho người có thể cưới người khác".

"Lan nhi ——" hấn đau lòng nhẹ gọi một tiếng, đem nàng ôm vào trong lòng, "Mấy năm nay nàng phải chịu khổ rồi."

Nàng yên lặng nằm ở trong ngực hấn, trong lòng vừa chua xót lại chất.

Trên cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ nhẹ, từ cửa lập tức truyền đến thanh âm của tiểu nhị, "Khách quan, đồ ăn của ngài đã xong rồi".

Lạc Tử Thần buông thê tử ra, nói: "Mang vào đi".

Một đêm mưa gió chưa dừng, sáng sớm từ cửa thổi vào, mưa phùn ngoài trời giống như chỉ bạc rải khắp trời đất, gió lạnh đập vào mặt mang theo hơi ẩm ướt của mưa phùn.

Lạc Tử Thần cảm thấy mỹ mãn đuổi người một cái, thở ra một ngụm khí, quay đầu nhìn về phía vị trí giường kia, khẽ cười một tiếng, "Nương tử, xem ra hôm nay chúng ta cũng không thể lên đường được, nàng có thể ngủ thêm một chút đi".

Bên trong màn, Cầm Phụng Lan đang nằm ngửa mặt trên mặt tình triều cũng chưa rút đi, thân mình tê dại, mềm yếu như nước, bị người thương yêu cả đêm, cũng không còn chút sức lực dư thừa nào mà đi quan tâm đến hấn.

Lạc Tử Thần quay trở lại bên cạnh giường, kéo tấm màn lên chui vào bên trong, nhìn thê tử đẹp sáng rỡ kiều diễm, nhin không được lại nhào lên phía trên thân thể của nàng.

"Cút ngay". Cầm Phụng Lan hung hăng néo tai hấn một cái.

Hấn cười hi hi cọ cọ, như vậy mới dừng tay, "Một lát nữa dùng bữa sáng, ta đi tìm Nguyệt Sanh nói chút chuyện, nàng nghỉ ngơi thêm một chút đi".

"Ừ".

"Nói đi, muốn hỏi ta cái gì? "

Dường như đã sớm dự đoán được bạn tốt sẽ tới tìm hấn, Liễu Nguyệt Sanh vừa thấy hấn vào cửa, liền rót hai chén trà mời hấn ngồi xuống.

Lạc Tử Thần cũng không khách khí với hấn, đi thẳng vào vấn đề nói: "Ta muốn biết sự kiện ba năm trước đây".

Liễu Nguyệt Sanh khẽ nhún mày, khẽ cười nói: "Vì sao ngươi lại khẳng định rằng ta nhất định sẽ biết chứ? "

"Vân đại công tử thế gia đệ nhất võ lâm, cùng với Nam Cung Linh nhị tiểu thư mỹ nhân đệ nhất võ lâm, hai người như vậy lại tụ cùng một chỗ, chuyện này nói như thế nào cũng không phải chỉ là đơn thuần".

Liễu Nguyệt Sanh gật gù đầu, "Chính xác, hơn nữa người liên quan tới chuyện này, kỳ thật không phải chỉ có thế gia đệ nhất võ lâm cùng Nam Cung son trang, mà còn gồm cả đại đệ tử của thánh chủ thần y, đây coi như đại sự kiện của võ lâm, ta có biết cũng không có gì lạ".

"Vậy nói xem nào". Lạc Tử Thần khẩu khí vân đạm phong khinh, nhưng sắc mặt cũng không hề đẹp chút nào.

Liễu Nguyệt Sanh trầm ngâm trong chốc lát, mới mở miệng nói: "Ba năm trước đây Nam Cung trang chủ luyện công tẩu hỏa nhập ma, nhị tiểu thư Nam Cung đến cầu xin Vân gia đệ nhất võ lâm, nghe nói là vì vị đại đệ tử thần y kia muốn tìm một người có Thái Huyền Nội Kinh mới có thể giúp Nam Cung

trang chủ đảo ngược lại nội lực".

"Là Lan nhi". Không ngờ rằng nhạc phụ đã qua đời chính là người của Thái Huyền môn thân bí khó lường nhất trong giang hồ, Lạc Từ Thần khó nén kinh ngạc.

Liễu Nguyệt Sanh thở dài, "Trong chuyện đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không ai biết được, chỉ biết là Nam Cung trang chủ khôi phục bình thường, nhưng Vân Ngọc Thành vốn dĩ rất ái mộ Nam Cung Linh bỗng dừng lại trở nên lãnh đạm, mặc khác thánh thủ thần y cũng đem đại đệ tử của mình đuổi ra khỏi môn".

Lạc Từ Thần hừ lạnh một tiếng, "Ta cũng hiểu được đại khái là chuyện gì đã xảy ra. Theo như Ngô lão nói đã có cao thủ giúp Lan nhi chữa trị vết thương cũng đã có được đáp án".

"Vị đại đệ tử thần y kia chỉ sợ cũng là do bị sắc đẹp mê hoặc, phương pháp cứu trị Nam Cung trang chủ chắc chắn cũng là do hấn cung cấp, xuất phát từ việc bù đắp thần y ra tay cũng là hợp lý".

Liễu Nguyệt Sanh đưa tay vỗ vỗ vai hấn, an ủi nói: "Cũng may là tẩu phu nhân phúc lớn mạng lớn, người cũng đừng suy nghĩ nhiều quá".

"Ta thiếu chút nữa đã mất đi nàng". Lạc Từ Thần nắm chặt nắm đấm, không thể nào mà quên được bộ dáng tiều tụy suy yếu của nàng khi vừa mới gặp.

Liễu Nguyệt Sanh im lặng một lát, sau đó dùng sức xoa bóp vai hấn một chút, "Giúp nàng điều trị thật tốt. Giữa mùa hè lại sợ lạnh, xem ra năm đó thân thể của nàng đã bị tổn thương đến khó mà tưởng tượng được".

Lạc Từ Thần nghĩ đến chuẩn đoán của Ngô lão, đáy mắt một mảnh lạnh lẽo, "Những người đó không những hành hạ thể xác Lan nhi, không chỉ có thân thể chịu thương tổn nặng như vậy, thậm chí bọn họ còn cướp đoạt quyền lợi làm mẹ của nàng".

Nghĩ đến đây, sắc mặt hấn đại biến, bỗng nhiên đứng dậy hướng về phía cửa mà đi.

Liễu Nguyệt Sanh có chút không rõ nhìn bạn tốt đang lao ra khỏi cửa, sững sờ một chút mới lắc đầu than nhẹ.

Lạc Từ Thần vội vàng quay trở lại phòng của mình, đứng lặng trước giường có chút không dám nhấc lên tấm màn che kia.

Sau một lúc lâu trầm mặc, hấn mới chậm rãi ngồi xuống ghế bên cạnh giường.

Hấn là nàng hiểu, cho nên khi lần đầu gặp mặt biết rõ thân phận của hấn nàng mới không chấp nhận, sau đó cũng không hề muốn vướng mắc gì với hấn. Bởi vì nàng biết, không thể sinh con đối với nữ nhân là một đòn đã kích trí mạng, mà ở trong một gia đình thế gia đại gia tộc như nhà hấn làm sao có thể chấp nhận được.

Khó trách đôi khi hấn thấy ánh mắt nàng nhìn hấn mang theo một chút phức tạp.

Từ lúc ban đầu kháng cự cho tới bây giờ là thuận theo, hấn không biết rốt cuộc nàng đã trải qua cuộc giằng co nội tâm như thế nào, nhưng hấn biết chỉ sợ là trong lòng nàng đã có quyết định.

Lạc Từ Thần nhú mày lại, ánh mắt dừng lại trên thân ảnh người trên giường, hơi nhíu mày một chút, bất luận là nàng quyết định như thế nào, hấn cũng sẽ không bao giờ buông tay.

Nhẹ nhàng đẩy màn ra, nhìn người đang ngủ say trên giường, hấn đưa tay khẽ vuốt ve mặt mày của nàng.

Cầm Phượng Lan nhẹ xoay người một cái, biến thành nằm trước mặt hấn.

Lạc Từ Thần không tiếng động cười cười, xốc lên một góc chăn, cùng quần áo nằm lên, ôm nàng khẽ cười nói: "Nương tử ngủ không được say a".

Kỳ thật Cầm Phượng Lan đã tỉnh lúc hấn bước vào phòng, có điều khi hấn đến trước giường lại cũng không có hành động gì khác, nàng mơ mơ màng màng thiếu chút nữa lại ngủ.

Lạc Từ Thần hít hít vài cái trên gáy nàng, than nhẹ một tiếng, "Ngủ đi, ta ngủ cùng nàng".

Cầm Phượng Lan thấy hấn quả thật không có động tác gì khác, liền yên tâm ngủ tiếp.

Lạc Từ Thần mở to mắt suy nghĩ đến một lúc lâu.

Dương Châu, từ xưa vốn là nơi phồn hoa.

Dương Châu Lạc Tổng, danh môn thế gia, qua các triều đại sản sinh ra các quan lớn sĩ tử thương nhân nổi tiếng nhiều không xuể, trước cửa cũng lậ ra một tấm bảng để lưu danh.

Khi được người đỡ xuống xe, Cẩm Phượng Lan thực sự bị hai hàng người chờ đón bên ngoài cửa lớn son son khiến cho ngẩn ra.

Quả nhiên, nhà cao cửa rộng nhà giàu, nha hoàn tôi tớ thành đàn, hai hàng nha hoàn xinh đẹp, gia nô tuấn tú, mỗi người đều là vẻ mặt cung kính vui mừng.

"Cung nghênh thiếu gia hồi phủ".

Cẩm Phượng Lan nhìn không được ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, qua buổi trưa bầu trời có vẻ ôn hòa hơn, trên bầu trời cao xanh cũng không có một đám mây.

Không ai thỉnh an Cẩm Phượng Lan, Lạc Tử Thần khẽ nhíu mày lại, ánh mắt quét qua trên mọi người một lần.

"Mau thỉnh an thiếu phu nhân". Hắn trầm giọng, một chữ một chữ nhỏ ra.

Mọi người cúi đầu bất động.

Lạc Tử Thần chưa tức giận, Cẩm Phượng Lan lại nở nụ cười, giống như không có việc gì cúi xuống vuốt tay áo, sau đó tựa tiểu phi tiểu liễu nhìn trượng phu một cái, nói: "Người nói xem, hiện tại ta đi vào cùng với người, hay vẫn là thức thời rời đi mới tốt? "

"Xuất giá tòng phu, nàng còn muốn đi đâu?!" Lạc Tử Thần nắm chặt tay nàng hướng phía cửa lớn đi vào.

Hai người một đường đi vào, thỉnh thoảng có người thỉnh an vãn an, Lạc Tử Thần ngay cả nhìn cũng không liếc mắt một cái, nhắm thẳng về phía trước mà đi.

Vừa thấy bước vào phòng liền thấy Tổ mẫu ngồi phía trên giường mặt nghiêm nghị, Lạc Tử Thần tiến nhanh lên phía trước, vén áo dài quỳ rạp xuống đất, "Tôn nhi* thỉnh an Tổ mẫu, chúc Tổ mẫu luôn luôn mạnh khỏe".

Cẩm Phượng Lan cũng bị hắn kéo quỳ xuống đất, giống như con vẹt bắt chước nói: "Tôn tước* thỉnh an hoàng Tổ mẫu, chúc Tổ mẫu luôn luôn mạnh khỏe".

*Tôn nhi: cháu trai, Tôn tước: cháu dâu.

Không có người nói chuyện, hai người cũng không có động tác tiếp theo.

Một lát sau, lão phu nhân đầu đầy tóc bạc mới mở miệng: "Đứng lên đi".

"Tạ Tổ mẫu".

Lạc lão phu nhân ánh mắt cẩn thận đánh giá Cẩm Phượng Lan, sau một lúc lâu mới hướng về người bên cạnh vung tay, "Để cho thiếu phu nhân kính trà".

Lập tức có nha hoàn bưng trà đưa tới tay Cẩm Phượng Lan.

Cẩm Phượng Lan cup mắt nhìn chén trà trong tay, khẽ miệng nhẹ nhàng vén lên, sau đó đi đến trước mặt lão phu nhân quỳ xuống, nâng cao chén trà nói: "Thỉnh tổ mẫu dùng trà".

Lạc lão phu nhân nửa ngày vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Cẩm Phượng Lan vẫn thành thành thật thật quỳ trên mặt đất, thời gian trôi qua, thân mình cũng không hề lung lay chút nào, nhưng Lạc Tử Thần đứng bên cạnh nhìn đến nhíu mày.

Không biết qua bao lâu, Lạc lão phu nhân mới lại mở miệng, "Người chính là nữ nhi của Cẩm gia".

"Dạ". Cẩm Phượng Lan thanh âm bình tĩnh lạnh nhạt, ánh mắt cũng không hề biến động.

"Ba năm trước đây không phải người đã đem ngọc bội đính thân trả lại cho Lạc gia chúng ta sao? "

"Dạ".

Nghe nàng bình tĩnh không sóng gió trả lời, trong lòng Lạc lão phu nhân liền nổi cơn giận dữ, dùng sức vỗ bàn bên cạnh một cái, "Nếu như là như vậy, sao người còn mặt mũi để mà tìm đến cửa Lạc gia mà gả vào?"

"Tổ mẫu ——" Lạc Tử Thần nhìn không được kêu lên.

"Người cầm miệng đứng một bên cho ta, để cho nàng ta trả lời".

Cẩm Phượng Lan ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Lạc lão phu nhân, nhẹ nhàng cười, thần nhiên nói: "Ta vốn cũng không hề có tâm tư này, chẳng qua mang bệnh thất thân cho lệnh tôn, hẳn cho ta danh phận này, ta muốn cũng là đúng lý hợp tình. Nếu như lão phu nhân không tiếp nhận tôn tước này, vậy thì

hãy cho ta một giấy hưu thư đi'.

Lạc Tử Thần về mặt âm trầm nhìn nàng.

Trên mặt Lạc lão phu nhân khó nén kinh ngạc, ánh mắt quét qua lại giữa tôn tử cùng nàng, bình tĩnh tâm, nói: "Người đối với Thần nhi không có lưu luyến gì sao?"

Lạc Tử Thần nắm chặt bàn tay lại, cũng không thêm để ý đến móng tay đâm vào trong lòng bàn tay đến đau.

Cầm Phụng Lan mỉm cười như cũ, không nhanh không chậm nói: "Có một số việc chỉ là xảy ra sớm hay muộn mà thôi, quá nhiều lưu luyến chính là hại người hại mình". Một khi chuyện nàng không thể sinh con để cho Lạc gia biết được, bất luận là chủ động hay là bị động, nàng cũng vẫn phải đi, tro mắt nhìn trượng phu nạp thiếp vào cửa, nàng làm không được.

Lạc lão phu nhân ngón tay run run chỉ vào Cầm Phụng Lan hỏi tôn tử, "Đây chính là cháu dâu hiền người cưới vào cửa cho ta?!"

Lạc Tử Thần cup mắt lại nói: "Tổ mẫu, Lan nhi quý đã nửa ngày."

"..." Lạc lão phu nhân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn tôn tử vài lần. Hắn đang trách mình nổi giận với nha đầu kia hay sao?

Cầm Phụng Lan thu hồi cánh tay đang giơ cao, chậm rãi từ trên mặt đất đứng dậy, đi đến bên cạnh đặt chén trà lên bàn, nhìn chung quanh đại sảnh một lần, bĩu môi, nói: "Cho ta hưu thư, ta sẽ rời đi, nếu như không đưa, ta có chút mệt mỏi, muốn đi nghỉ một chút".

Lạc lão phu nhân chán nản.

Lạc Tử Thần trong mắt hiện lên tia cười, gục đầu xuống không nhìn Tổ mẫu.

Cầm Phụng Lan vô cùng bình tĩnh nhìn Lạc lão phu nhân đang cố gắng lấy hơi, cánh tay nắm lấy cạnh bàn, hướng về phía nàng cả giận nói: "Còn không dâng trà lại đây?"

Nàng nghe lời một lần nữa quỳ xuống dâng trà lên.

Lúc này, Lạc lão phu nhân lập tức đưa tay tiếp nhận, cũng đem một chiếc hồng bao quăng lên khay trà trên tay nàng.

Cầm Phụng Lan vươn tay nhận lấy hồng bao rồi rút vào trong túi, cung kính dập đầu một cái, "Tạ Tổ mẫu".

Không đợi nha hoàn bên cạnh có động tác gì, Lạc Tử Thần đã vội vàng đưa tay nâng nàng dậy, thân thiết nói: "Đầu gối có đau hay không? Lát nữa quay về phòng ta giúp nàng xoa xoa".

Khụ khụ... Nhìn tôn tử không nên thân, Lạc lão phu nhân thực hận không thể hất chén trà trên tay lên trên người hắn, để cho hắn thanh tỉnh một chút. Bà vất vả ở nơi này lập quy củ cho cháu dâu, hắn lại ở một bên hủ đi cổ găng của bà.

"Tổ mẫu, Lan nhi trên người có bệnh, đi đường lại xóc nảy, để cho nàng quay về phòng nghỉ ngơi một chút đi, tôn nhi ngồi đây bồi lão nhân gia ngài".

Lạc lão phu nhân cũng không có cách nào khác, bất đắc dĩ vẫy vẫy tay, "Đồ thiếu phu nhân đi nghỉ đi".

"Dạ". Lập tức có hai cái nha hoàn đến đỡ lấy Cầm Phụng Lan đi.

Đến khi trong phòng chỉ còn hai tổ tôn, Lạc lão phu nhân nhìn không được thờ dài, duỗi ngón tay hung hăng chỉ lên trán của tôn tử, "Người đứa nhỏ này, càng lớn càng có chủ ý, chuyện thành thân đại sự như vậy cũng tiền trạm hậu tấu. Nếu như cháu thực sự thích, chẳng lẽ Tổ mẫu còn có thể ngăn cản cháu được hay sao?"

Đứa cháu này có bao nhiêu cố chấp bà không biết hay sao, từ sau ngày bị Cầm Phụng Lan từ hôn, hắn đã tiêu tốn không ít tâm tư đi tìm nàng, tìm kiếm suốt ba năm, bất kể bà đã khuyên bảo hắn từ bỏ ý tưởng đó nhưng hắn không nghe, thời gian trước khi tìm được một chút manh mối liền vội vàng vàng vàng rời khỏi nhà, ai ngờ rằng hắn thật sự đem người mang về.

Lạc Tử Thần ngại ngừng cười cười, thanh âm nhẹ như tiếng muỗi, "Tổ mẫu, người biết có một số việc phải thành thân mới có thể danh chính ngôn thuận..."

Lạc lão phu nhân vừa bức mình vừa buồn cười trừng hắn liếc mắt một cái, "Người không biết kim nén như vậy sao, thừa dịp người ta bệnh mà xuống tay?"

"Tôn nhi không phải là vì lo lắng vẹn toàn sao, vạn nhất nàng hết bệnh lại không từ mà biệt, vậy tôn nhi chẳng phải là đã công dã tràng rồi sao".

"Cũng đúng". Nhìn tính nết nàng vừa rồi, rõ ràng là lạnh lẽo khiến cho người ta tức giận đến ngứa răng. Lạc lão phu nhân lại nhớ đến một chuyện quan trọng, "Hiện tại cháu cũng đã thành hôn, sớm sinh cho ta một chất trai, để kế thừa hương khói của Lạc gia".

Lạc Tử Thần lòng trầm xuống, trên mặt lại vẫn tươi cười như trước, liên tục đồng ý, "Tổ mẫu cứ yên tâm, tôn nhi nhất định cố gắng, chờ Lan nhi thân mình tốt hơn, sẽ sinh cho người, vài đứa chất trai, vì Lạc gia khai chi tán diệp*"

* Khai chi tán diệp: sinh nhiều con cháu.

Lạc lão phu nhân bị hấn chọc cho cười ha ha, "Đồ khi con này, lời như vậy mà cũng có thể nói ra được hay sao".

"Này có cái gì không thể nói, Lan nhi không phải đang ở đây sao".

Lạc lão phu nhân cười hừ một tiếng, "Cũng đúng, nếu nàng biết người đem nàng trở thành heo mẹ, khẳng định sẽ giận người". Sau đó chính là một trận cười.

Lạc Tử Thần cười theo, trong lòng lại thầm than, chỉ sợ trên mặt nàng mang cười, trong lòng sâu khô.

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhân Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Tia nắng ban mai rơi xuống vườn hoa trong viện, nha hoàn đứng ở hành lang cúi đầu nghiêm trang, trên tay bưng vật dụng rửa mặt một chút cũng không an ổn, thỉnh thoảng ánh mắt lại liếc về phía cửa phòng đang đóng chặt trong mắt lại toát ra tia nhìn lo lắng.

Bên trong phòng ngủ, phía trên chiếc giường ngà, Lạc Tử Thần chính là đang ra sức ở trên người thê tử vất vả càn cù cày cấy, một trận va chạm nhau kịch liệt, lại một lần đem mầm mống nóng bỏng phun vào bên trong cơ thể nàng, thờ phỉ phò nằm ở trên thân thể của nàng.

Cầm Phụng Lan hơi thở cũng có chút không ổn, đôi mắt nửa mở nửa khép, tinh thần mệt mỏi, thầm nghĩ chui vào trong chăn mà ngủ một giấc thật ngon.

Lạc Tử Thần vuốt tóc mai ẩm ướt bên tai nàng sang một bên, nói: "Đứng lên đi, đi thỉnh an Tổ mẫu".

"Hồn đàn". Đó dường như là ngữ khí căm thù đến tận xương tủy.

Hắn cười càng thêm thoải mái, ám muội nói nhỏ, "Chẳng lẽ ta hầu hạ nương tử không thoải mái sao? "

Cầm Phụng Lan tròn mắt nhìn. "Thoải mái cũng không thể cả đêm không ngủ đi? Hơn nữa biết rõ hôm sau sẽ phải đi thỉnh an trường bối, quả thực là hỗn trưởng tăng lên ba cấp".

"Như vậy mới giống là chúng ta ân ái a". Trong nháy mắt hắn cũng liền thực không đứng đắn.

"..." Người này da mặt dày, chỉ sợ ngay cả tường thành cũng kém, chỉ có gương mặt quân tử là lừa gạt người đời.

Lạc Tử Thần cuối cùng lại cọ xát, lúc này mới giương giọng nói: "Người tới".

Thanh âm vừa truyền ra, người bên ngoài liền nhẹ nhàng thở phào. Cuối cùng cũng đã tỉnh dậy.

Nhưng mà, khi các nàng vừa bước vào trong phòng, lập tức bị hơi thở hoan ái nồng đậm trong phòng khiến cho xấu hổ đỏ mặt. Thiếu gia... Thiếu gia buổi tối rồi cuộc có ngủ hay không a?

Cầm Phụng Lan trầm mặc để cho bọn nha hoàn giúp nàng rửa mặt chải đầu, chỉ là cụp mắt che đi những suy nghĩ lưu chuyển trong đó. Rồi cuộc là hắn bất an cái gì?

Không chút nào tiết chế mà triền miên, giống như vôi vàng muốn nắm bắt cái gì đấy, điều này chứng minh cái gì, là nàng làm cho hắn bất an sao?

Sau đó trong lòng không khỏi cười khổ. Nàng đâu phải không nghĩ, những kỷ niệm ngày xưa khi hắn xuất hiện trong cuộc đời nàng, vì sao hắn lại cố chấp tìm kiếm nàng như vậy.

Ngực đột nhiên đau đớn, Cầm Phụng Lan đưa tay đè lên, hốc mắt khó nhịn chua xót một chút, nàng âm thầm hít vào một hơi, đem sự bi thương bất ngờ xuất hiện này loại khỏi lòng.

Từ đầu đến cuối trên mặt nàng cũng không hề để lộ ra một chút biểu tình nào, nàng chịu đựng cũng đã thành thói quen, đau đớn sẽ trở nên không quan trọng nếu mình bỏ qua nó.

Nhìn thê tử hoàn toàn thay đổi thành bộ dạng hoàn toàn mới, trong mắt Lạc Tử Thần hoàn toàn là vui mừng, tiến đến kéo nhẹ tay nàng, nhẹ giọng nói: "Đi thôi, chúng ta đi thỉnh an Tổ mẫu".

Cầm Phụng Lan thuận theo đứng dậy với hắn, đi theo hắn qua các hành lang gấp khúc, cuối cùng tiến đến một chiếc sân sum suê hoa cỏ, liền thấy vẻ

mặt Lạc lão phu nhân đã đông lạnh.

"Tôn nhi cùng tôn tức vội tới thỉnh an Tổ mẫu".

"Ta thì không dám, ngày đầu tiên đến thỉnh an lại trễ như vậy, về sau cũng không cần phải đến nữa".

Lạc Từ Thần lúc này mới có chút hối hận vì mình quá tham luyến hương vị của thê tử, hại nàng bị Tổ mẫu ghét bỏ.

"Là lỗi của tôn tức, ngày mai nhất định sẽ đến sớm một chút để thỉnh an".

Thanh âm nhận sai kính cẩn của nàng truyền vào trong tai, Lạc Từ Thần khó nén kinh ngạc đưa mắt nhìn, hắn còn nghĩ rằng nàng cũng sẽ như ngày hôm qua chứ.

Lạc lão phu nhân thở dài, khoát tay nói: "Ta biết hai người là thời gian tân hôn ân ái, nhưng cũng không thể vì vậy mà quên đi cấp bậc lễ nghĩa, đều đứng lên đi".

Lạc Từ Thần bị Tổ mẫu nói như vậy khiến cho da mặt có chút khô nóng. Đây không phải là đang chỉ trích hắn tham luyến khuê phòng chi nhạc* hay sao, hắn biết một khi quay lại phủ là sẽ bị quở trách, nhưng mà Tổ mẫu lại liên tục thúc giục, hắn cũng không thể không quay về.

*Khuê phòng chi nhạc: chuyện giường chiếu =))

Quả nhiên, ngày hôm sau vừa mới quay về, mọi quy củ cũng đã liền đồ xuống đầu.

"Tôn nhi xin tuân theo lời dạy bảo của Tổ mẫu".

Lạc lão phu nhân thấy hắn kính cẩn, sắc mặt liền dịu đi không ít, "Nếu như đã trở lại, cũng đừng suốt ngày ở trong phòng như vậy, việc bên ngoài nên đi xử lý thì đi xử lý đi, nương tử cháu đã có Tổ mẫu cùng người dưới chăm sóc, sẽ không để cho nàng phải chịu oan ức".

Lạc Từ Thần khẽ mỉm cười, cúi đầu nói: "Dạ". Tổ mẫu làm vậy là để cho hắn không có cơ hội thân cận với Lan nhi ban ngày đây mà.

"Bắt đầu từ đêm nay, cháu bắt đầu để cho nha hoàn ở trong phòng trực đêm đi". Ngay sau đó Lạc lão phu nhân liền dặn dò thêm một câu.

"Tổ mẫu ——" Lạc Từ Thần ngẩng đầu nhìn qua, "Tôn nhi không quen trong phòng có người trực đêm". Tổ mẫu rút cuộc là muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn hắn diễn đông cung* sống động cho hạ nhân xem hay sao? Cho dù hắn không ngại, nhưng khẳng định Lan nhi cũng sẽ đá bay hắn xuống giường.

*Đông cung: chuyện mà ai cũng biết là gì đó ^^!

"Lời nói của Tổ mẫu cháu cũng không nghe? "

"Tổ mẫu luôn luôn biết tôn nhi không có thói quen này mà".

Lạc lão phu nhân đưa mắt nhìn về phía Cẩm Phượng Lan đang cụp mắt đứng một bên, lại nhìn về phía tôn tử, lời nói có chút thâm thúy, "Người cũng không để cho nàng chút mặt mũi nào hay sao? "

"Tôn nhi biết, về sau cũng sẽ không như vậy nữa".

"Quên đi, tóm lại người có chừng mực là được". Lạc lão phu nhân cũng có chút bất đắc dĩ, tôn tử tỏ ra một bộ quyết giữ ý mình, tôn tức cũng là một bộ đáng mặt điếc tai ngơ.

"Tổ mẫu, truyền lệnh cho bọn họ đi, tôn nhi thực là đói bụng a". Lạc Từ Thần mang theo vài phần làm nũng nói, nghĩ muốn dời đi cảm xúc của Tổ mẫu.

Lạc lão phu nhân thấy hắn như thế, liền nhìn không được nở nụ cười, "Cũng không thể để cho cháu dâu của người đói bụng được a".

"Được, truyền lệnh, cũng không thể để cho cháu ngoan của ta đói bụng được".

"Được được, cũng không thể để đói bụng được, truyền lệnh xuống mọi người động tác mau một chút". Lạc lão phu nhân không dấu vết liếc mắt nhìn cháu trai một cái.

Lạc Từ Thần hi hi cười, mang theo vài phần xấu hổ.

Nếu như thực sự để cho Tổ mẫu lập quy củ cho thê tử, vạn nhất lại dọa cho con dâu mà hắn khó khăn lắm mới mang về được dọa cho chạy mất thì sao? Cho nên, bất luận là như thế nào, những quy củ này không thể lập ra.

Cẩm Phượng Lan nâng mắt quét nhìn hắn một cái, khóe miệng không tự giác cong lên. Hắn tỏ vẻ như vậy thực là khéo léo, nhưng thật ra rất mất tâm tư.

Lạc Từ Thần cười liếc nhìn nàng.

Tầm mắt hai người chạm nhau, một cái đắc ý, một cái khẽ giận.

Lạc lão phu nhân nhìn mọi việc trong mắt, cười gật gật đầu.

"Thiếu gia, thiếu gia..."

Từ ngoài phòng vang lên một tiếng kêu thất thanh cùng vội vàng, một cái gã sai vặt chạy một đường từ ngoài vào.

Lạc Tử Thần buông cây bút trong tay xuống, mày kiếm khẽ nhíu, hỏi: "Trong nhà xảy ra chuyện gì?"

Đứng trong sân là một gã sai vặt, đã được hắn đặc biệt phân phó trong nhà có chuyện gì thì đến báo cho hắn biết.

"Thiếu gia..." Gã sai vặt vội vàng dừng bước chân, thở hổn hển, "Biểu tiểu thư... Biểu tiểu thư đến đây..."

Lạc Tử Thần biến sắc, thanh âm nhin không được cao thêm vài độ: "nàng lại tới nữa?" Quả thực âm hồn bất tán.

"Dạ, cho nên tiểu nhân nhanh chóng đến đây mật báo".

"Thiếu phu nhân đâu?"

"Đang ở trong phủ nói chuyện cùng với lão phu nhân và biểu tiểu thư".

Trên mặt Lạc Tử Thần lộ ra vài phần lo lắng, một bên đi nhanh ra ngoài một bên buồn bực nói: "Tổ mẫu hồ đồ rồi sao, sao lại có thể để cho Lan nhi tiếp nàng ta..." Vạn nhất chọc giận thê tử, lại cho hắn một cái đi không giữa từ, thì thực là phiền a.

Nói lùi một bước, nhưng nếu nàng đi không giữa từ, buổi tối không thể cho hắn ở trên giường cũng khiến cho hắn phát điên, thói quen ôm ôn hương nhuyễn ngọc thân thiết triền miên ban đêm, nếu để cho hắn gối đầu một mình mà ngủ thì vô nhân đạo biết bao.

Hơn nữa mấy ngày hôm trước xuất hiện một nha hoàn bưng trà nước bên người hắn tùy lúc tùy nơi lại làm ra một số cử chỉ dẫn dắt với hắn, vì vậy mà mấy ngày nay Lan nhi đã không cho hắn lại gần, trời biết hắn thật sự là oan uổng nha, rõ ràng hắn đã tự bảo vệ mình rất tốt, đến ngay cả một ngón tay cũng chưa bị nhúng chàm, vậy mà thê tử đã tức giận thành như vậy, nếu như biểu muội này lại đổ thêm dầu vào lửa, không phải hắn cũng sẽ bị cấm dục sao.

Cho nên, hắn tuyệt đối không thể để cho mọi chuyện chuyển biến xấu hơn được.

Nghĩ đến đây, bước chân của Lạc Tử Thần cũng nhanh hơn, cuối cùng biến thành chạy đi.

Nhìn hắn vội vàng giống như là muốn đi đầu thai vậy, tiểu nhị trong cửa hàng thấy vậy, không khỏi suy đoán có phải trong phủ đã xảy ra chuyện gì hay không.

Khi Lạc Tử Thần quay lại Lạc phủ vừa tiến vào hoa viên, chỉ thấy biểu muội đang ở bên người Tổ mẫu nói chuyện nhưng lại không tìm thấy thân ảnh của thê tử ở đâu, trong lòng chợt lạnh như băng.

"Thiếu gia".

Lạc Tử Thần lo lắng không thôi hướng về phía nha hoàn đang chào hỏi hung ác nói, "Thiếu phu nhân đâu?"

Tiểu nha hoàn bị hắn dọa cho sợ đến mức suýt chút nữa khóc lên, "Ổ phòng khách ——" lời nói còn chưa dứt, đã không thấy thân ảnh của thiếu gia nhà mình đâu nữa.

Lạc Tử Thần giống như một trận gió lướt vào trong phòng khách, vừa liếc mắt một cái liền nhìn thấy thê tử nửa người dựa trên nhuyễn tháp đặt cạnh cửa sổ, dường như đang đi vào mộng đẹp.

Như vậy mới cảm thấy trong lòng bớt lo lắng một chút, hắn nhẹ nhàng bước về phía nàng.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời ấm áp, nhưng thời tiết mùa thu vẫn khiến cho thời tiết có chút mát lạnh, thấy nàng cái gì cũng không để ý mà an ổn ngủ, trong lòng sinh ra ảo não.

Khi hắn chỉ còn cách nàng vài bước, Cẩm Phượng Lan mở mắt.

Bốn mắt nhìn nhau, hắn không khỏi câu môi cười khê, "Không ngủ a".

Nàng lấy tay chống lấy đầu, nghiêng nghiêng đầu nhìn hắn, "Sao lại quay về lúc này?"

"Nhớ nương từ nàng a". Lạc Tử Thần mang theo khuôn mặt tươi cười nói, ai kia cũng không nhìn xem, không e dè nơi này là phòng khách, mà liền ôm lấy nàng rồi nằm lên nhuyễn tháp, "Cho nên mới quay về sớm gặp nàng".

Cầm Phụng Lan cũng không thấy có gì là không ổn, mặc cho hắn ôm lấy, ánh mắt khẽ nhắm hờ lại, "Tinh thần ta không tốt lắm, đừng làm phiền ta".

"Nếu thân mình không tốt thì nàng nằm ngủ thêm một chút đi".

"Vô phương, không ngủ được, chỉ là nhắm mắt dưỡng thần".

"Đi lấy chăn lại đây cho thiếu phu nhân". Lạc Từ Thần nâng người dậy, hướng về phía nha hoàn đứng canh ngoài cửa nói.

Nha hoàn kia lĩnh mệnh vội vàng đi làm.

"Cảm thấy chỗ nào không thoải mái? "Hắn cẩn thận đánh giá khuôn mặt của nàng. Mấy ngày nay nàng luôn tránh hắn, hôm nay dưới ánh mặt trời, lại nhìn gần trong gang tấc như vậy, liền có thể nhìn ra thần sắc nàng có chút mệt mỏi.

"Không có việc gì".

Nàng càng nói nhẹ nhàng bằng giọng, Lạc Từ Thần lại càng bất an, nắm lấy một bàn tay của nàng, độ ẩm hơi cao, mày không khỏi khẽ nhíu lại, lại đưa tay hướng về phía cái trán của nàng, lạnh lẽo như băng.

Cầm Phụng Lan bất đắc dĩ ngồi dậy, không muốn để cho hắn nhận ra nàng có chút không khỏe, nhưng cũng không ngờ rằng, lại để cho hắn bắt lấy tay kia.

Trong phút chốc thần sắc hai người đều có chút biến hóa.

Lạc Từ Thần sắc mặt lạnh trầm, nắm chặt lấy bàn tay kia của nàng, hai bàn tay, lạnh lẽo cùng nóng rực, nóng như hỏa lò, lạnh như sắp nứt ra. Đây là hai luồng khí cùng tồn tại trong cơ thể nàng, không hề hòa hợp với nhau, cũng có thể tưởng tượng ra những giấy vỏ mà nàng phải chịu đựng.

Khó trách...Hắn đột nhiên hiểu được nguyên nhân thật sự mấy ngày nay mà nàng lảng tránh hắn, lòng đau như bị kim châm, bàn tay nắm lấy tay nàng không khỏi dùng thêm sức, "Lan nhi, vì sao nàng lại giấu diếm ta như vậy? "

Cầm Phụng Lan có chút xấu hổ, cố gắng rút bàn tay mình về, cười cười, ý đồ giảm bớt bầu không khí căng thẳng này, "Thật sự không có việc gì, chịu đựng một chút là qua thôi".

"A, biểu tẩu, bây giờ đang là ban ngày ban mặt, người sao lại không biết kiêng dè một chút a?" một tiếng nói mềm mại đáng yêu mang theo vài phần chanh chua vang lên.

Lạc Từ Thần quay đầu lại nhìn chỉ thấy biểu tình của Tổ mẫu không được tốt cho lắm, trong lòng hơi trầm xuống, vội vàng từ trên nhuyễn tháp đứng dậy, "Tổ mẫu, Lan nhi có chút không thoải mái, con chỉ là lo lắng".

"Hừ." Lạc lão phu nhân trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị đi tới.

Cầm Phụng Lan cũng từ trên nhuyễn tháp đứng lên, đi qua đó những cũng không có vươn tay đỡ lấy Lạc lão phu nhân, chỉ là im lặng đứng ở một bên.

Lạc lão phu nhân nhìn nhìn nàng, lại nhìn cháu gái đang cười duyên đáng đỡ lấy tay mình, trong mắt nổi lên tầng tức giận, đến nhuyễn tháp ngồi xuống, lạnh như băng nói: "Nếu như đã không thoải mái cũng không cần phải miễn cưỡng ở trong này làm gì".

"Dạ, tôn tức cáo lui." Cầm Phụng Lan hơi hơi hạ thấp người, lui ra ngoài.

Lạc Từ Thần đau lòng liếc nhìn nàng một cái. Lúc này thân thể nàng hẳn là vô cùng không được thoải mái, biết rõ là nếu không giải thích sẽ khiến cho Tổ mẫu bất mãn với nàng, nhưng lại vẫn quật cường như cũ không nói một chữ.

"Tổ mẫu, Lan nhi thật sự —— "

Lạc lão phu nhân vung tay lên, có chút không kiên nhẫn nói: "Được rồi, ta cũng đã để cho nàng lui xuống, người còn có cái gì không hài lòng? "

Lạc Từ Thần hơi nhếch môi, nhìn theo thê tử trầm mặc nhẹ nhàng rời khỏi phòng khách.

"Biểu ca". Giang Thanh Loan thanh âm so với vừa rồi mềm mại hơn gấp trăm lần.

Lạc Từ Thần mặt không chút thay đổi liếc nhìn nàng ta một cái, thanh âm cứng nhắc nói: "Biểu muội".

Lạc lão phu nhân nhìn cháu gái ngoại xinh đẹp như hoa, lại nhìn cháu ruột tuần tú lịch sự, nhin không được lộ ra tươi cười vừa lòng. "Từ Thần, Thanh Loan đến đây, cháu mấy ngày nay tiếp nàng đi".

"Tổ mẫu, Lan nhi thân mình không được thoải mái, cháu quay về phòng xem nàng thế nào". Lạc Từ Thần lạnh giọng đánh gãy ý nghĩ của Tổ mẫu, gót chân xoay tròn liền rời đi.

"Bà ngoại..." Giang Thanh Loan nước mắt giống như những hạt trân châu bị rơi xuống, nhẹ nắm lấy ống tay áo của Lạc lão phu nhân anh anh khóc nức nở.

Lạc lão phu nhân tức giận vỗ xuống tay vịn, hướng về phía bóng dáng nghênh ngang rời đi của cháu trai hơi hơi nheo mắt lại.

Lúc này Lạc Từ Thần đã sớm bắt chắp mọi chuyện khác, chỉ cần vừa nghĩ đến hiện tại thì từ phải chịu đựng giày vò, hẳn liền đau lòng muốn chết.

Hắn một đường đuổi theo, rõ ràng thời gian hai người rời đi không có kém nhau bao nhiêu, vậy mà lại không đuổi kịp được nàng, có thể thấy rằng nàng có bao nhiêu gấp gáp.

Đợi đến khi Lạc Từ Thần đuổi đến bên ngoài cửa phòng, cửa sổ lại đóng chặt, kéo cũng không ra, hẳn gấp đến độ cái trán đều đỏ mồ hôi.

"Lan nhi, mở cửa, nàng mở cửa..."

Thanh âm vội vàng của hắn truyền vào trong tai, Cẩm Phụng Lan cả người co rúm lại ngã vào chân giường, chỉ đến khi chung quanh không có một ai nàng mới dám lộ ra thống khổ của mình.

"Lan nhi——" Lạc Từ Thần oán hận đập cửa vài cái, chậm rãi ngồi xuống mặt đất.

Sắc trời càng lúc càng tối, bên trong bên ngoài cửa là hai thế giới.

Hạ nhân quanh đó cũng không có dám tới gần. Bọn họ không biết thiếu gia cùng thiếu phu nhân làm sao vậy, nhưng trên người thiếu gia sinh ra loại hơi thở chói tới gần quá mãnh liệt, không có người nào muốn đi tìm cái chết, nhưng mà cũng không có dám rời đi, đành phải đứng cách đó xa xa.

Đến tận khi trăng đã lên cao, cánh cửa vẫn luôn đóng chặt rồi cuộc thì ‘chỉ nha’ một tiếng mở ra.

Lạc Từ Thần lập tức liền nhảy dựng lên, nhưng ngay sau đó cũng liền té ngã xuống đất, duy trì một tư thế bất động này giờ, chân của hắn cũng đã tê rần.

"Lạc Từ Thần——" Cẩm Phụng Lan xoay người dịu hắn, thanh âm có chút mơ hồ.

Hắn nắm chặt lấy tay của nàng, mạnh mẽ đem nàng ôm chặt vào trong lòng, nhanh giống như muốn đem nàng tiến sâu vào trong thân thể của mình, thanh âm đều có chút khàn trướng, "Lan nhi, nàng không có việc gì là tốt rồi". Hắn sợ không dám phá cửa xông vào, sợ khi mở ra sẽ đập vào mắt mình là hình ảnh mà hắn không mong muốn nhất.

"Đề ngươi lo lắng rồi". Nàng có chút thật có lỗi nói. Vốn không muốn để cho hắn biết, nhưng cuối cùng cũng không thể giấu giếm được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhân Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Edit: Hamburger

Beta: Hà Đoàn

Lạc Từ Thần che lại bị thương trong lòng, ôm nàng đứng lên, đi vào trong căn phòng cũng chưa có lên đèn, đưa chân đá cánh cửa.

Đi đến bên giường nhẹ nhàng đặt nàng xuống, kéo chăn đắp cho nàng, thanh âm có chút áp lực nói không nên lời, "nàng có đói bụng không, ta sai người lấy chút ít thức ăn mang vào đây?"

"Ta mệt mỏi, muốn ngủ".

Lạc Từ Thần yên lặng cởi áo khoác ngoài trong chăn của nàng ra, lại cởi áo bào bên ngoài của mình, nằm xuống ôm nàng vào ngực, lấy nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm cho cơ thể lạnh như băng của nàng.

"Lan nhi". Hắn cúi đầu gọi.

"Ừ".

"Thường xuyên như vậy sao?" Hắn dường như hỏi không nên lời.

Mặc dù đã nghe Ngô lão nói về tình huống khi phát tác, nhưng khi không tận mắt nhìn thấy thì không thể nào mà có thể tưởng tượng nó lại giày vò người như thế.

Cẩm Phụng Lan trầm mặc thật lâu, ngay khi hắn nghĩ nàng sẽ không trả lời thì lên tiếng nói: "Đã không còn nghiêm trọng, lúc này là ta không chú ý nên

mới có thể bị phát tác".

"Ngày mai mời đại phu đến đây khám đi".

"Không phải vội, đây không phải là bệnh, mà là bị thương, lúc trước Ngô lão cho ta vài thang thuốc cũng chỉ là để điều dưỡng thân mình thôi, vội vàng không được". Nàng cố gắng trấn an hắn.

Lạc Tử Thần vội la lên: " Chẳng lẽ cứ để cho ta nhìn nàng phải chịu thống khổ như vậy sao?"

Cầm phượng Lan bình tĩnh nhìn hắn trong chớp lát, mới thờ dãi nói: " Việc này, người quả thực không thể giúp được gì". Lời nói thật đúng là tôn thương người khác.

Lạc Tử Thần cũng trầm mặc.

Trong lúc nhất thời, trong phòng tĩnh lặng đến dọa người.

Thật lâu sau, thanh âm của Lạc Tử Thần phá vỡ tĩnh lặng, "Ta biết Tổ mẫu để cho nàng chịu ủy khuất, nàng ở trước mặt lão nhân gia cũng không được tự nhiên, không bằng..."

"Không có việc gì, hầu hạ dưới gối vốn là chuyện văn bối nên làm." Nàng cắt đứt lời nói của hắn.

"Nhưng hiện tại thân thể nàng?" Hắn thật sự lo lắng.

Cầm Phượng Lan lắc đầu, nói: "Không có gì đáng ngại, ta sẽ không làm khó chính mình".

Lạc Tử Thần nghĩ nghĩ, tuy rằng còn có chút do dự, nhưng cuối cùng cũng không nói cái gì nữa.

~~~~~

Hôm sau.

Vợ chồng Lạc Tử Thần đi thỉnh an Lạc lão phu nhân, thì đã thấy Giang Thanh Loan ở một bên cười cười nói nói.

Thấy tình hình như vậy, hai vợ chồng liếc nhau, thần sắc không thay đổi tiến lên thỉnh an.

Không bao lâu, đồ ăn sáng được mang lên, vài người tiến đến bàn ngồi xuống.

Lạc lão phu nhân từ ái nhìn sang cháu gái ngoại, sau lại nói với cháu trai: "Thần nhi, những thứ này đều do Thanh Loan làm, cháu ném thử xem hương vị có hợp khẩu vị hay không".

Lạc Tử Thần đang muốn đưa chiếc đĩa vào miệng liền dừng lại, hắn chậm rãi đặt đĩa xuống, mím môi, đứng dậy nói: "Tổ mẫu, cháu cùng Lan nhi tốt nhất vẫn nên quay lại phòng mình dùng bữa đi, sẽ không làm phiền biểu muội hao tâm tổn trí".

Cầm Phượng Lan mới ăn vào miệng, đã bị hắn cứng rắn đoạt lấy đôi đĩa, có chút bất đắc dĩ đứng lên theo hắn.

Lạc lão phu nhân trầm mặt xuống, lạnh lùng đảo mắt nhìn cháu dâu, lại nhìn hướng cháu trai, "Thần nhi, biểu muội cháu từ xa tới làm khách, cháu làm như vậy chính là đạo đãi khách đây hay sao?"

Hắn không cho là đúng hừ lạnh một tiếng, "Nếu là khách tự nhiên là tôn quý, sao có thể để cho khách nhân xuống bếp chứ, Lạc phủ chúng ta đều có đầu bếp có thể dùng".

Giang Thanh Loan sắc mặt trắng nhợt, nắm chặt lấy chiếc khăn trong tay.

"Đây là tâm ý của Thanh Loan, chúng ta sao có thể phụ lòng nàng". Lạc lão phu nhân dùng sức đem chiếc đĩa vỗ mạnh vào bàn, vẻ mặt giận dữ hiện lên.

"Tâm ý của biểu muội, ta chỉ đành cô phụ, ăn vào, ta sợ tiêu hóa không nổi".

Giang Thanh Loan thân mình phát run, môi run run, nói không ra lời.

Cầm Phượng Lan nhu nhu giữa trán, nhin không được ở trong lòng thờ dãi, "Tướng công, đây là tâm ý của biểu muội, sao có thể như vậy đâu". Chuyện rối loạn như vậy, nàng thật sự không muốn tham gia.

"Người cầm miệng". Lạc lão phu nhân đột nhiên giận dữ mắng mỏ, nhìn về phía nàng, lạnh lùng nói, "Người hủy bỏ hôn ước trước, lại mặt dày đến tái hôn, điều này không nói làm gì, người gả vào nhà này cũng đã được mấy tháng, chưa từng tự tay làm chén canh, chưa từng tự tay khâu vá một bộ váy, chẳng lẽ hắn phải làm sao? Bà lão như ta còn không có hồ đồ, chuyện xảy ra trong phủ này ta đều biết rõ, lần trước đại phu đến phủ bắt mạch cho người, nói người thân mình bị tổn thương quá nặng, trong khoảng thời gian ngắn không thích hợp sinh con, tôn tử là người nối dõi duy nhất của Lạc gia, năm nay hai mươi hai, bên dưới cũng không còn ai, chẳng lẽ người muốn làm cho Lạc gia đoạn tử tuyệt tôn sao?"

Cầm Phụng Lan lông mi sụp xuống, cúi đầu chỉnh ống tay áo, không hề hé răng.

"Tổ mẫu—" Lạc Tử Thần sắc mặt rất khó coi, "Chuyện này không liên quan đến Lan nhi".

Vì sợ Tổ mẫu nghi ngờ hay gây áp lực cho Lan nhi, hắn đã dặn đại phu không được tiết lộ chuyện này, không ngờ vẫn để cho Tổ mẫu biết được.

Lạc lão phu nhân vẻ giận dữ càng tăng lên, "Chuyện không liên quan đến nàng? Từ khi lấy nàng vào cửa, trong mắt của người cũng chỉ có nàng, bao lâu nay có thể nhìn đến những người khác sao?"

Lạc Tử Thần ghen hòng, hắn không ngờ rằng Tổ mẫu lại ăn dấm chua như vậy, "Lời này của Tổ mẫu thực là oan uổng cho tôn nhi rồi, tôn nhi đối với Tổ mẫu vẫn thực hiếu thuận a".

"Nếu như người thực sự hiếu thuận với ta, người nhanh chóng nạp thiếp vào cửa, vì Lạc gia khai chi tán diệp*".

* Khai chi tán diệp: sinh con cái nối dòng.

Lạc Tử Thần âm thầm nắm tay, thanh âm trầm thấp vài phần, nhưng ngữ khí lại thập phần kiên định, "Tổ mẫu, tôn nhi còn trẻ, việc này không vội, chờ Lan nhi điều dưỡng thân mình tốt, ngài muốn bao nhiêu tăng tôn*, chúng ta liền sinh bấy nhiêu".

* Tăng tôn: Chết.

"Nhìn thân mình của nàng, bao lâu mới có thể điều dưỡng tốt? Người cho ta thời gian". Lạc lão phu nhân có chút khí thế bức người nói.

Lạc Tử Thần trong lòng trầm xuống.

Cầm Phụng Lan trong lòng tràn đầy chua xót, ngày này cuối cùng cũng đến. Nàng ngẩng đầu đưa mắt nhìn trượng phu phía trước mở miệng nói, "Tổ mẫu, kỳ thật ta —"

"Lan nhi, " Lạc Tử Thần cắt đứt lời nói của nàng, "Việc này có ta, nàng không cần nhúng tay".

Cầm Phụng Lan thở dài một tiếng, cười cười, nói: "Lạc Tử Thần, quên đi, việc này sớm hay muộn đều phải nói rõ ra". Nói xong, nhìn Lạc lão phu nhân nói: "Kỳ thật, ta không thể sinh được con".

Lạc Tử Thần nắm chặt cánh tay của nàng, sắc mặt liên tiếp thay đổi mấy lần, cuối cùng nhìn chằm chằm nàng không nói một lời.

Lạc lão phu nhân ngã ngồi trên mặt đất, ngón tay chỉ Cầm Phụng Lan run rẩy, thờ hốt hốt mấy hơi thở, mới nói ra được, "Như vậy Lạc gia chúng ta giữ không nổi con dâu là người, Thần nhi, hưu thư, nhanh đưa cho nàng ta hưu thư".

Cầm Phụng Lan khẽ cười một tiếng, chậm rãi ngồi xuống, nói: "Đi lấy bút mực đến".

Bọn hạ nhân hai mặt nhìn nhau, nhìn lão phu nhân đang thờ hốt hốt, lại nhìn thiếu phu nhân bình tĩnh cùng thiếu gia cả người lạnh như băng, cuối cùng có người chậm rãi lui ra ngoài đi lấy bút mực.

Chờ giấy và bút mực có người mang đến, Lạc Tử Thần một cước đạp người kia ngã lăn trên mặt đất, mắng: "Cầu nô tài không có mắt, người không có nghe lời bọn thiếu gia nói sao?"

Lạc lão phu nhân dùng sức vỗ cái bàn, trên bàn chén bát đều phát ra tiếng kêu, "Làm con dâu như vậy thì có chỗ nào để giữ, viết hưu thư đi, việc này còn có cái gì đầu để bàn".

"Việc này cũng không phải là nàng nguyện ý".

"Mặc kệ là như thế nào, nàng không thể sinh con nói dối sẽ không xứng chiếm lấy vị trí Lạc thiếu phu nhân, không hiền không lương không thực, nữ tử như vậy có cái gì để lưu luyến".

Lạc lão phu nhân trong con tức giận nói chuyện nặng lời.

Lạc Tử Thần cũng nóng nảy, "Tổ mẫu xem lại lương tâm xem, Lan nhi theo ta trở về trong phủ, sớm chiều phụng dưỡng chưa từng quên? Tận hiếu bồi ở bên người Tổ mẫu, làm sao không hiền không lương không thực?"

"Nàng —"

Lạc Tử Thần đánh gãy lời nói của Tổ mẫu, tiếp tục nói: "Về phần chưa từng tự tay làm chén canh, chưa từng tự tay làm xiêm y, chúng ta là nhà gia thế không cần nàng phải làm những việc này, Tổ mẫu lấy những thứ này ghét bỏ Lan nhi, không thể nào nói nổi".

Lạc lão phu nhân lấy tay ôm lấy ngực, thiếu chút nữa liền ngất.

Cầm Phụng Lan thấy thế, giật giật ống tay áo của trượng phu, nói: "Bớt tranh cãi, đừng làm lão phu nhân tức giận".

"Người cầm miệng cho ta". Lão phu nhân toàn bộ oán khí đều đổ lên đầu Cẩm Phụng Lan, " Chuyện này đều là do người gây ra, không có người, Thần nhi ôn nhu đồn hậu, làm sao có thể đối với ta như vậy chứ".

Cẩm Phụng Lan kiên quyết rút tay ra khỏi tay của Lạc Từ Thần, hướng lão phu nhân cung kính, sau đó xoay người nhặt lên những giấy và bút mực tán loạn trên đất.

Mọi người thấy nàng đi đến một bên, đem mọi thứ đặt trên bàn rồi viết.

Chặt lại giấy, mở nghiền mực đậm, kéo tay áo cầm bút viết, không nhanh không chậm, rất nhanh một bức hưu thư với những dòng chữ viết xinh đẹp lại lộ ra khí khái đã viết xong.

Lạc Từ Thần tức giận đến ngón tay đều run lên.

Cẩm Phụng Lan lại trực tiếp kéo hắn đi qua in vân tay, căn bản không cho hắn phản kháng, trong thời gian ngắn, mây bay nước chảy lưu loát sinh động, hành văn làm liền mạch lưu loát.

Cuối cùng, nàng từ trong ngực hắn lấy ra ấn chương, đoan đoan chính chính đóng dấu, thu hồi hưu thư, hướng về phía hắn khẽ mỉm cười, "Như thế chúng ta liền thanh toán xong, cáo từ".

"Cẩm Phụng Lan nàng dám?" Lạc Từ Thần nổi giận dùm dùm.

Nàng thần sắc không thay đổi, " Như vậy sau khi từ biệt, núi cao biển rộng, chỉ mong chúng ta sẽ không gặp lại". Nói xong xoay người rồi đi.

"Cẩm Phụng Lan, nàng đứng lại đó cho ta". Lạc Từ Thần nổi giận, một búng máu liền phun ra ngoài.

"Thần nhi".

"Biểu ca — "

Hai tiếng kinh hô đồng thời vang lên.

Cẩm Phụng Lan quay đầu, thấy thế cũng không khỏi kinh hãi, vội vàng chạy đến bên cạnh hắn điểm huyết đạo.

Huyết đạo vừa được điểm, Lạc Từ Thần thoáng cái đem nàng kéo ngã xuống đất, thừa dịp nàng kinh ngạc, lấy hết sức từ trong tay áo của nàng lấy ra hưu thư, sau đó liền xé nát.

Trong lúc nhất thời, trong đại sảnh tất cả mọi người giật mình.

Sau một lúc lâu, Cẩm Phụng Lan mới từ kẽ răng nói một câu: "Chuyện như vậy người cũng làm ra được?"

Lạc Từ Thần vẫn duy trì tư thế nam thượng nữ hạ cực kì ám muội, lông mày dương dương tự đắc, lấy tay lau đi vết máu ở khóe miệng, hừ một tiếng: " Nàng có thể làm ra chuyện vừa rồi, ta như thế nào không thể làm được?"

Cẩm Phụng Lan cảm thấy đau đầu,: "Người đứng dậy".

"Không dậy nổi".Cẩm Phụng Lan trên mặt biến sắc. Trước mặt mọi người, hắn thật đúng là phóng khoáng: "Người muốn như thế nào?"

"Nàng thề, sẽ không có chủ ý làm hưu thư".

Cẩm Phụng Lan trừng mắt nhìn hắn, không nói. "Ta không có chủ ý, chẳng lẽ người khác sẽ không có chủ ý này sao?"

"Thề". Lạc Từ Thần cảm lấy tay của nàng giờ lên

Cẩm Phụng Lan rút tay, ánh mắt nhìn về hướng Lạc lão phu nhân, thần sắc của Lạc lão phu nhân để đi nơi nào rồi, nàng cảm thấy thoải mái một chút, khẽ cắn môi, nói: "Không thề".

Giang Thanh Loan nhẹ nhàng thở ra, nhưng mà Lạc lão phu nhân lại nhũn chặt lông mày

Lạc Từ Thần hung hăng nhìn chằm chằm người nằm dưới mình: "Nàng nghĩ xong rồi sao? "

Cẩm Phụng Lan trong lòng run lên, kinh ngạc nhìn hắn.

Hắn cúi đầu ở nàng bên tai nói: "Ta không sợ miệt mài quá độ, nàng có sợ không? "

Cẩm Phụng Lan lập tức liền đem cái gì uy vũ không khuất phục ném lên chín tầng mây, thề nói: "Ta, Cẩm Phụng Lan, sẽ không có chủ ý làm hưu thư".

"Nếu không giữ lời thề, thiên lôi đánh xuống, không được chết từ từ." Lạc Từ Thần âm hiểm bổ sung.

Nàng không cam lòng nói hoàn lời thề, cuối cùng vài phần tức giận nói: "Vừa lòng chưa, liền đứng lên đi".

Lạc Tử Thần lại đột nhiên nghĩ đến cái gì, kích động đứng lên, vội vàng nâng nàng dậy, cao thấp kiểm tra một phen, có chút ảo não nói: "Đừng lo, trên mặt đất rất lạnh, ta nhất thời vội vàng đã quên thân thể của nàng không tốt".

Cầm Phụng Lan ở trước ngực vuốt ve, vừa rồi hấn nhào lên dùng sức quá mạnh rốt cuộc vẫn là làm đau nàng, rú mắt xuống che đi thần sắc thật sự của mình không cho ai thấy được.

Lạc Tử Thần thấy thế mặt lộ vẻ kinh hoàng, "Như thế nào? Nơi nào bị thương? "

Nàng nâng tay sửa sang lại tay áo, "Không có việc gì ta nghĩ một chút là được rồi".

Lạc Tử Thần nhanh chóng đỡ nàng ngồi xuống ghế rồi lại rót cho nàng một chén nước ấm, giống như hầu hạ Tổ tông vậy.

Lạc lão phu nhân mặt đã muốn đen không thể lại đen hơn.

Giang Thanh Loan trong tay khăn đã muốn sắp biến thành nhiều mảnh vụn.

Cầm Phụng Lan tuy rằng nhận thấy không khí lúc này có chút căng thẳng, nhưng hiện tại nàng thật sự có chút mệt mỏi, có chút phiền muộn không muốn tiếp tục giả bộ thuận theo nữa.

Vì thế nàng chỉ khẽ nhấp hai miếng nước liền nói: "Ta trở về phòng trước".

Lạc Tử Thần quay đầu nói: "Tổ mẫu, ta quay về cùng với Lan nhi".

Cầm Phụng Lan cùng hấn đi tới cửa thì đột nhiên dừng lại cước bộ quay đầu nhìn Lạc lão phu nhân cùng Giang Thanh Loan còn chân thành nói: "Ta thấy biểu muội ở lại đây chơi mấy ngày, ta sẽ không mỗi ngày đến phụng dưỡng Tổ mẫu".

"Thần nhi đây chính là cháu dâu ngoan trong miệng cháu sao?"

Lạc Tử Thần trầm mặc nhìn thê tử. Hấn biết mấy ngày nay Lan nhi luôn luôn biểu hiện sự nhu thuận ân cần, tận lực thuận theo ý của Tổ mẫu để trở thành một người cháu dâu khiến người vừa lòng.

Có điều hiện tại hình như nàng không muốn giả bộ nữa. Hấn nhìn không được khẽ nhếch khóe miệng.

Cầm Phụng Lan nghiêng nghiêng đầu, trong mắt hiện lên ý cười thần nhiên, "Tổ mẫu bắt luận ta có làm như thế nào ngài đều không hài lòng, vậy thì ta cũng không cần phải tự ủy khuất chính mình. Cứ như vậy đi, ta đi trước".

Lạc Tử Thần nhìn cánh tay của mình bị bỏ rơi trong nháy mắt, nhìn theo thê tử đang đi nhanh phía trước cao giọng gọi: "Nương tử đợi ta với".

Cầm Phụng Lan vừa bước chân vào phòng, Lạc Tử Thần cũng từ sau lưng tiến vào.

Hai người yên lặng ngồi vào giường phía trước cửa sổ.

Không biết qua bao lâu, Cầm Phụng Lan vươn tay nắm lấy cổ tay hấn đặt lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh đầu giường.

Lạc Tử Thần ánh mắt lóe lên yên lặng xem xét.

"May mắn không có gì đáng ngại".

Hấn nhìn không được cười, "Nàng lo lắng cho ta? "

Cầm Phụng Lan buông tay hấn ra cúi mặt không nói chuyện.

Lạc Tử Thần bởi vì nàng ngầm thừa nhận mà tâm tình thật tốt, dùng sức bắt lấy tay nàng, nụ cười trên mặt còn chưa kịp nở rộ thì bắt đầu tàn héo, "Lan nhi ta nghĩ nàng còn thiếu ta một lời giải thích".

"Đồ ăn sáng còn chưa có ăn, ra lệnh trước đi đã". Nàng cũng không muốn trả lời hấn.

"Nếu trong lòng có ta, vì sao còn quyết tuyệt như vậy? " hấn nhìn chăm chăm vào mặt của nàng, một chữ một chữ nói ra rõ ràng.

Cầm Phụng Lan im lặng nhìn hấn, thần nhiên nói: "Thân thể ta như vậy rồi, cả đời này có lẽ không đủ sức mang thai ".

"Chuyện này cho tới bây giờ không phải là vấn đề." Hấn thực nghiêm túc nhìn nàng, "Quan trọng là, trước mặt mọi người nói tướng công nhà mình không đủ sức."

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhân Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13

Edit: Hamburger.

Beta: Hà Đoàn

Cầm Phụng Lan nhú mày.

"Thê tử lừa gạt phu quân dù sao cũng là không tốt". Nói xong cũng cảm thấy hơi xấu hổ, tay nắm thành quyền bờ môi khép hờ.

Cầm Phụng Lan cúi đầu cười yếu ớt.

"Chẳng lẽ nàng còn muốn có lần sau nữa hay sao? "

Nàng khoát tay, "Ta đói bụng, đi làm cho ta bữa cơm".

Thấy bộ dáng không muốn nhiều lời nữa của nàng, Lạc Tử Thần cũng im lặng, đẩy cửa ra ngoài phân phó nha hoàn mang cơm lên.

Rất nhanh đồ ăn sáng được mang lên bàn, hai người ngồi yên lặng dùng bữa.

Sau khi ăn xong lau miệng rồi rửa tay, lại có người bưng trà cho bọn họ.

Cầm Phụng Lan nhẹ nhàng nâng chén lên. Hương trà tươi mát xông vào mũi, lông mày của nàng nhăn lại ngược mắt nhìn về phía người đối diện, nói: "Người cầm nhầm trà".

Lúc này, Lạc Tử Thần cầm chén trà để sát vào miệng cũng nhận thấy không thích hợp. Mùi vị này đúng là mùi thuốc mà thê tử vẫn thường uống hàng ngày.

"Hương vị này thực là không được tốt lắm". Đàm lao phải theo lao hần nuốt xuống cổ họng rồi bình phẩm.

Cầm Phụng Lan đem chum trà trong tay đổi cho hần, chậm rãi uống.

Lạc Tử Thần vẫy tay để cho người hầu lui ra, sau đó đi đến ngồi vào bên người nàng, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng nói: "Lan nhi, hôm nay ta mới phát hiện ra nàng biết y thuật a".

Cầm Phụng Lan liếc mắt nhìn hần một cái, tiếp tục uống trà.

Lạc Tử Thần cũng không để ý đến việc nàng không thèm nhìn mình, còn cảm thán nói: "Ta chỉ biết là nhạc phụ chẳng những võ công cao cường, hơn nữa kỳ cầm thi họa tinh thông, không ngờ lão nhân gia như ông còn am hiểu y thuật. Khó trách Thái Huyền môn ở trên giang hồ kéo dài mãi không suy, mặc dù người trong môn phái đi lại trên giang hồ, cũng không ai dám coi thường nửa phần".

Cầm Phụng Lan lãnh đạm nói: "Bệnh lâu ngày cũng thành y, thần y tiền bối cũng không phải người keo kiệt". Trên thực tế, ông quả thực là người vô cùng rộng rãi.

Lạc Tử Thần gật đầu, "Nếu nói như vậy, thần y là người thực là rộng rãi".

Cầm Phụng Lan nhẹ nhàng môi dưới. "Rộng lượng sao? " nàng cũng không biết là, "Vị lão tiền bối kia chẳng những nhiều lời còn cố chấp khiến cho người ta đau đầu".

Uống xong thuốc, Cầm Phụng Lan liền quay về phòng trong nghỉ ngơi.

Lạc Tử Thần sai người đến thư phòng mang sổ sách tới, ngồi ngay bên ngoài phòng xử lý công việc.

Thê tử cần nghỉ ngơi, mà hần không muốn để cho người khác đến quấy rối sự yên tĩnh của nàng, bất kể là ai tới, có hần cản trở.

Khi mặt trời đã lên cao chính giữa, thì có một vị khách không mời mà tới.

Liễu Nguyệt Sanh ở Lạc phủ từ trước đến nay luôn luôn tự do, cho nên không hề e dè mà trực tiếp tiến vào bên trong, cực kỳ tự nhiên ngồi xuống, thông dong tự nhiên lấy ấm trà rót cho chính mình một chén.

"Có bằng hữu từ phương xa tới chơi sao mà mặt lại thối như vậy? " Hoa đào công tử ra vẻ khó hiểu chớp chớp mắt.

Lạc Tử Thần hừ một tiếng, buông bút trong tay xuống, nói: "Cứ như vậy mà xông vào phòng của người khác, người cảm thấy ta nên tươi cười chào đón người sao?"

Nhìn ánh mắt bạn tốt, Liễu Nguyệt Sanh cúi mắt xuống nhìn thiệp mời trên tay, nhướn mày cười khẽ, "Nha, việc này, ta chỉ là thuận đường thay người ta mà đến thôi".

Lạc Tử Thần có trực giác là vật kia mang theo phiên toái, cho nên khẩu khí liền không tốt, đứng dậy nói: "Bản thân ta không biết Liễu đại công tử khi nào thành người đưa tin".

Liễu Nguyệt Sanh lơ đãng lắc lắc thiệp mời trong tay, "Người không cần ghen, tuy rằng thiệp mời là cho tẩu phu nhân, nhưng người là trưởng phu của nàng, tất nhiên là phu tùy vợ vinh*, thật sự là có mặt mũi".

*Phu tùy vợ vinh: chồng vinh nhờ vợ

Lạc Tử Thần nhú nhú mày, "Là ai đưa tới? "

Liễu Nguyệt Sanh nghiêng ngả cười, ý vị thâm trường hướng về phía phòng trong, "Cửu Trọng Dương, thiệp mời tham sự đại hội võ lâm, trước đây ta đã thấy qua cảnh tượng náo nhiệt này, ngày hai mươi sáu tháng chín là ngày Nam Cung lão trang chủ đại thọ bảy mươi tuổi, lão nhân gia hẳn tự mình viết thiệp mời chỉ đích danh mời tẩu phu nhân, thể diện lớn như vậy, tiểu đệ tất nhiên là muốn tiện đường".

Vừa nghe đến hai chữ Nam Cung, Lạc Tử Thần mặt liền đen lại, chờ bạn tốt nói xong, khuôn mặt hắc như được bọc một tầng sương lạnh, nhìn đen như mực.

"Nam Cung gia? " Hắc hừ lạnh, "Bọn họ còn có mặt mũi đưa thiệp mời".

Liễu Nguyệt Sanh phe phẩy thiệp mời trong tay, trong mắt cũng hiện ra tia nhìn lạnh lùng, khóe miệng lại lộ ra một chút cười nhẹ, "Vân thiếu hiệp đang ở Nam Cung sơn trang làm khách, thiệp mời có khi sẽ không phải là ngoài ý muốn".

"Đồ vô sỉ! " Ba chữ từ trong hàm răng hắc nặn ra, mang theo dày đặc hàn ý. Chỉ cần nghĩ đến người kia từng ti tiện vô sỉ như vậy, hắc liền không thể áp chế được lửa giận.

Liễu Nguyệt Sanh sờ sờ cái mũi, không dám nhận thêm những lời này nữa.

"Thiệp mời đưa đây". Lạc Tử Thần vừa nói, một bên đoạt lấy thiệp mời.

Liễu Nguyệt Sanh vội vàng lui lại, "Ai, việc này cũng không được, đây là đưa cho tẩu phu nhân, người không thể làm thay việc của nàng".

"Người như vậy chúng ta không đi cũng thế." Hiện tại hẳn đối Nam Cung sơn trang là một bụng hỏa khí.

"Tẩu phu nhân!" Liễu Nguyệt Sanh nhìn người đang lẳng lặng đứng ở cửa phòng kia, đứng dậy hành lễ.

Lạc Tử Thần đi qua đỡ lấy nàng, khó nén lo lắng nói: "Là chúng ta nói chuyện âm ỷ đến nàng sao".

Cầm Phượng Lan nhìn Liễu Nguyệt Sanh không nói gì cả, chỉ nhìn chăm chú tấm thiệp mời trong tay hắc.

Liễu Nguyệt Sanh cười đem thiệp mời đưa qua cho nàng.

Cầm Phượng Lan mở thiệp mời ra, không chút để ý quét mắt mấy lần, khóe miệng lộ ra một chút châm biếm, sau đó tùy tay ném qua một bên, "Có hẹn thì nhất định phải đến nơi hẹn sao? "

Liễu Nguyệt Sanh tầm mắt nhìn theo thiệp mời vừa rơi xuống đất, nghe vậy cười nói: "Thế thì không cần, bọn họ cũng không có dám cương quyết đến tận đây. Tẩu phu nhân cũng không cần phải nghe".

Lạc Tử Thần ngay tức thì tỏ thái độ, "Thiệp mời này nương tử chưa nhìn thấy, vì phu giữ lại giải quyết".

Liễu Nguyệt Sanh mắt như muốn nhảy ra ngoài, im lặng nhìn bạn tốt. Chỉ cần ở bên cạnh Cầm Phượng Lan, bạn tốt của mình tính tình liền trở nên khiến cho người ta không dám khen tặng.

Cầm Phượng Lan ngồi xuống một chiếc ghế gỗ bên cạnh, trầm ngâm một lát, nói: "Chỉ sợ ta phải đi đến nơi này một lần".

"Không được". Lạc Tử Thần quả quyết phản đối.

Cầm Phượng Lan không để ý đến hắc, hướng về phía Liễu Nguyệt Sanh nói: "Làm phiên Liễu công tử mang thiệp mời đến cho ta, đa tạ".

"Việc rất nhỏ, cũng là tiện đường thôi".

Lạc Tử Thần nói: "Nương tử, nàng không cần đa tạ hắc, hắc tới cửa chẳng qua là ăn nhờ com".

Liễu Nguyệt Sanh mặt không đổi sắc nói: "Ta nghe nói là biếu muối đến, nghĩ đến nhất định là món ngon sẽ bày đầy bàn, lại còn có người đẹp làm bạn".

Lạc Từ Thần miệng nhếch lên, "Thì ra là ngươi có ý với nàng".

"Từ Thần," Liễu Nguyệt Sanh có thâm ý khác cười, "Sao lời này của ngươi nghe như thế nào cũng không hề có ý tốt đâu? "

"Có câu là quân tử hữu thành nhân chi mĩ*, Nguyệt Sanh có tâm ý, ta sẽ làm bà mai tác thành giúp ngươi".

* Quân tử hữu thành nhân chi mĩ: có lẽ là người quân tử sẽ thành toàn cho kẻ khác.

Liễu Nguyệt Sanh sợ tới mức lập tức lắc đầu phủi tay, "Ngừng, ta không nhận nổi tâm ý này, đó là có lòng, biếu muối của ngươi như vậy ta cũng không dám muốn".

"Nguyệt sanh ngươi tuân tú lịch sự, cùng biếu muối ta thật là ông trời tác hợp cho". Lạc Từ Thần vừa nghĩ tới có thể ném nàng ra ngoài, thực sự là mở cò trong bụng.

Liễu Nguyệt Sanh tức giận đến đầu vai run rẩy, mắng, "Đem phiền toái của ngươi đá cho huynh đệ, ngươi còn có thể làm được hay sao".

Lạc Từ Thần không chút khách khí đáp lễ, "Lúc trước không phải nói cố gắng lưu loát sao? Như thế nào vừa khê động một tý mà đã thành con rùa đen rút đầu?"

Liễu Nguyệt Sanh ánh mắt hướng về phía người bên cạnh, đã thấy Cẩm Phượng Lan khép lại tay áo ngay ngắn ngồi đó, một bộ dáng không đếm xỉa gì đến bọn họ.

"Khụ khụ," Lạc Từ Thần cảnh cáo khụ hai tiếng, thấy hần nhìn qua, nhân tiện nói: "Chúng ta đến thư phòng nói chuyện đi".

"Ta bây giờ chỉ muốn đi ăn trưa, không muốn rầy rà". Liễu Nguyệt Sanh cự tuyệt.

"Nếu đã đến đây, liền theo ta đi thỉnh an Tổ mẫu đi".

"Cũng tốt".

Thấy hai người đứng dậy, Cẩm Phượng Lan đứng lên theo, nói: "Từ Thần, ta sẽ không cùng đi với các ngươi, các ngươi đi đi".

Lạc Từ Thần gật đầu, "Cũng được, bây giờ cũng giữa trưa rồi, nàng dùng bữa trước đi".

"Được".

Liễu Nguyệt Sanh khó nén kinh ngạc như ong mảy, lấy quạt chọc chọc vào bạn tốt, sau lại đưa mắt về phía Cẩm Phượng Lan, không tiếng động hỏi.

Lạc Từ Thần nhẹ nhàng lắc đầu, bắt đắc dĩ thờ dài.

Liễu Nguyệt Sanh hiểu rõ, không nói thêm nữa, cũng chấp tay, liền đi trước đi ra ngoài.

Lạc Từ Thần đi đến bên người thê tử, nhẹ giọng nói: "Về sau đừng miễn cưỡng chính mình, không muốn gặp thì đừng gặp, không muốn nói thì đừng nói, làm chính mình tốt là được".

Cẩm Phượng Lan cười cười.

"Nếu gả cho ta, nàng lại phải nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, đây không phải là mục đích ta cưới nàng".

Cẩm Phượng Lan trong mắt nóng lên, trên mặt tươi cười càng sâu sắc, nhin không được giận liếc mắt hần một cái, "Mau đi đi, đừng làm cho Liễu công tử đợi lâu".

Lạc Từ Thần cười cúi người hôn lên môi nàng, "Vi phu đi".

Cẩm Phượng Lan che môi trừng mắt liếc hần một cái.

Lạc Từ Thần ha ha cười, nhanh chóng rời đi.

Nhìn cửa trống không, Cẩm Phượng Lan trong mắt từ từ tràn đầy nước mắt, trong lúc cúi đầu xuống, nước mắt liền rơi.

~~~~~

Chạng vạng, Lạc Từ Thần khoác một thân ánh nắng chiều trở lại sân, trong viện yên tĩnh, không nghe thấy tiếng người.

Đưa mắt nhìn lại, không thấy một nha hoàn phó dịch hầu hạ đâu, hần không khỏi nhíu nhíu mày, hướng về phía phòng trong đi đến.

Phòng trong, Cẩm Phượng Lan giống như thường lệ dựa người trên nhuyến thấp cạnh cửa sổ, có hai nha hoàn ngồi ở bên cạnh bàn, đang khâu áo dài trong tay.

"Lan nhi".

Nàng đem ánh mắt ngoài cửa sổ thu hồi, "Đã trở lại".

Lạc Tử Thần ngồi xuống bên người nàng, hướng về phía hai nha hoàn, nói: "Làm cái gì vậy? "

Nàng vẫn đậm phong khinh trả lời, "A, biểu muội tặng vài món áo dài, ta thử thử, có chút không hợp người, liền cho nha hoàn sửa lại".

Lạc Tử Thần cẩn thận đánh giá biểu tình của nàng, sau đó nhin không được cười nói: "Biểu muội cũng thật là, cũng là làm tặng người, mà lại không vừa người như vậy lại còn phiền người khác sửa lại, thực là không đủ thành tâm".

Cẩm Phượng Lan cũng cười theo, "Mấy ngày nữa ta sẽ xuất môn, đang cần quần áo ra ngoài, biểu muội đưa lễ cũng là đúng lúc".

Lạc Tử Thần nghe vậy khẽ nhưống mày, không ủng hộ nhìn thê tử nói: "Nàng muốn nữ giả nam trang? "

"Giả nam sẽ thuận tiện hơn".

"Như vậy sao được".

"Như thế nào không được? " Nàng liếc trắng mắt, ngạc nhiên vì bất mãn của hấn.

"Nàng là nương tử của ta, sao lại có thể ăn mặc nam trang? "

"Xuất môn ra ngoài, nam trang sẽ thuận tiện hơn".

"Chúng ta đi cùng nhau, nếu nàng mặc nam trang, ta không được tiện cho lắm".

Cẩm Phượng Lan ngạc nhiên.

Lạc Tử Thần đứng lý hợp tình nói: "Chẳng lẽ nàng muốn cho người khác hiểu lầm vì phu có đoạn tay áo chi phích * hay sao? "

* Đoạn tay áo chi phích: hiểu đơn giản là nam x nam J

Cẩm Phượng Lan trừng lớn mắt, mặt chậm rãi đỏ hồng. Nam nhân này—

Hai nha hoàn đang sửa áo dài dường như đầu càng cúi thấp hơn, không dám ngẩng đầu, lại càng không dám để cho chủ tử nhìn thấy mặt mình đang cười.

"Nói hươu nói vượn cái gì? "

Lạc Tử Thần đem nàng ôm trong lòng, trêu đùa: "Vi phu nói là những lời nói thật".

Nàng đè ép nhiệt độ trên mặt, chuyển hướng đề tài, "Hôm nay Liễu công tử như thế nào không cùng với người tiến vào? "

Vừa nghe lời này, Lạc Tử Thần liền giận, "Về sau nhất định cùng hấn quy định ba điều quy ước, ở nơi này, không thể cứ để cho hấn ra ra vào tùy ý như vậy được".

Cẩm Phượng Lan bật cười, "Thế biểu muội như thế nào giao cho hấn? "

Lạc Tử Thần sợ run lên, gật đầu, "Nói cũng đúng, nhưng mà viện này của chúng ta là tuyệt đối không thể cho hấn tùy tiện ra vào. Trước kia không cảm thấy, hiện tại càng ngày càng cảm thấy được mặt hoa đào quá huênh hoang khoáng lạc".

Cẩm Phượng Lan lắc đầu, đối với ngữ khí có mùi chua của hấn có chút bất đắc dĩ.

"Biểu tình của nàng như vậy là sao? Chẳng lẽ mặt hoa đào kia nhìn tốt như vậy sao? "

Nàng dùng sức đẩy hấn ra nắm được tay chính mình, nói: "Ít nói bậy đi".

Lạc Tử Thần hừ một tiếng, "Tên kia nói muốn cùng chúng ta đi chúc mừng. Lòng dạ Tư Mã Chiêu*, người qua đường đều biết".

*Tư Mã Chiêu chi tâm:

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ "Tam Quốc chí-Ngụy Thục-Cao Quý Hương Công kỷ".

Cuối thời Tam Quốc, quyền bính của nước Ngụy dần dần rơi vào tay dòng họ Tư Mã. Khi Cao Quý Hương Công Tào Mao tại vị, Tư Mã Chiêu làm đại tướng. Khi thấy họ Tào ngày một suy đồi, còn dòng họ Tư Mã thì ngày một lộng quyền ngang ngược, Tào Mao trong lòng vô cùng căm tức, mới viết một bài thơ nhan đề "Tiềm Long" để giải bày tâm lòng u uất của mình. Tư Mã Chiêu xem xong bài thơ này liền nổi giận lớn tiếng quát hỏi Tào Mao, khiến Tào Mao khiếp sợ toái mồ hôi lạnh, không nói năng được câu nào.

Tào Mao sau khi vào hậu cung, trong lòng cảm thấy Tư Mã Chiêu có ý tiếm ngôi vua, mà việc này người trong triều ai nấy đều biết. Tào Mao không thể nhịn nhục được nữa bèn quyết định áp dụng biện pháp để diệt trừ Tư Mã Chiêu. Nhà vua triệu tập các đại thần lại để bàn kế. Khi các đại thần đến đông đủ, Tào Mao tức giận nói: "Tư Mã Chiêu có dã tâm đoạt ngôi vua, điều này các khanh đều đã biết, trẫm không thể ngồi đợi để người ta phé truất, hôm nay ta sẽ cùng các khanh bắt tội hắn ". Các đại thần nghe vậy đều bày tỏ không đồng ý, nhưng Tào Mao không thể chờ đợi được nữa, liền tuốt kiếm lên ngựa, dẫn theo hơn 300 thị vệ và tùy tùng tiến sang phủ đệ Tư Mã Chiêu, nhưng liền bị đám vệ binh của Tư Mã Chiêu giết chết tại chỗ

Cầm Phụng Lan nhủ mảy lại, "Hắn cũng muốn đồng hành? "

"Nương tử, từ " cũng" này của nàng cũng rất có hàm ý a." Lạc Tử Thần hí hóp mắt nhìn.

Nàng gọn gàng dứt khoát nói: "Ý của ta là, lần này ta không tính đồng hành với ai".

"Vậy làm sao có thể được, nàng một mình ra ngoài sao ta có thể yên tâm được".

"Năng lực tự bảo vệ mình ta vẫn có".

"Không được, ta lo lắng".

Cầm Phụng Lan đóng mắt lại, không muốn cãi nhau cùng với hắn.

Lạc Tử Thần ôm lấy nàng dựa vào nhuỷ tháp, nhắm mắt dưỡng thần trong chốc lát, nói: "Lan nhi, bất kể nàng muốn như thế nào, lần này đi Hàng Châu ta sẽ không để cho nàng đi một mình".

Nàng trầm ngâm một lát mới nói: "Chuyện giang hồ, người không thích hợp gia nhập vào đó".

"Xem ra nương tử thật sự không chỉ đơn giản là đi mừng thọ như vậy".

"Ta cùng với Nam Cung sơn trang không giao tình, huống chi ba năm trước đây còn có vương mặc, đặc biệt đi mừng thọ chẳng lẽ không phải là chê cười?!"

"Nàng muốn như thế nào? "

"Đi xem".

"Xem người? " Lạc Tử Thần chau mày lại, ánh mắt có chút không tốt.

"Xem người? " Cầm Phụng Lan mặt lộ vẻ kinh ngạc, "Xem ai? " người này lại nghĩ đi đâu?

"Nguyệt Sanh nói võ lâm đại hội chưa kết thúc, có lẽ có người nương tử quen biết ở đó".

Cầm Phụng Lan đầu đầu xoa xoa giữa trán, có chút thất vọng nói: "Người đang suy nghĩ cái gì a? "

"Chẳng lẽ nương tử không có quen biết người giang hồ? "

"Đương nhiên là có".

"Ta đây sẽ nói không sai chứ".

"Nhưng cái này cùng với chuyện người muốn đồng hành với ta không hề quan hệ".

"Có. Nương tử a, ta muốn nàng thời thời khắc khắc nhớ rõ là mình là phụ nữ đã có chồng, những bông hoa khác coi như chuyện đã qua đi, để cho chúng nó héo tàn đi." Lạc Tử Thần nói những lời vô cùng thâm thúy.

Thật sự là phục hắn. Cầm Phụng Lan tức giận ở trong lòng hắn trở mình nằm nghiêng, lười tiếp tục quan tâm đến hắn.

~~~~~

Trời cao mây vắng, gió thổi nhẹ nhàng.

Sau trùng dương (ngày 9/9 âm lịch), hoa cúc vẫn còn tươi tốt

Đứng trong một mảnh vườn hoa cúc sáng lạn rự rờ, Cầm Phụng Lan mang trên người áo dài màu thiên thanh, thắt đai lưng bằng gấm, bên cạnh thả xuống một miếng ngọc bội tinh tế, một bên lại buộc túi hương hà bao.

Mái tóc như mây vấn thành kiêu tóc thư sinh, dùng một dải lụa màu ngà voi buộc lại, xa xa nhìn lại, giống như một đóa hoa quỳnh nở rộ trong đêm tối, phiêu dật tuấn tú.

Dỡ bỏ một đầu châu ngọc, bỏ đi gấm vóc trên người, đơn giản hào phóng, lại phong thái lỗi lạc.

Giang Thanh Loan đứng ở trên hành lang gấp khúc nhìn vậy thật giật mình, nếu không phải biết nàng là nữ nhi từ đầu, chỉ sợ cũng sẽ bị thư sinh như hoa này khiến cho tim đập nhanh hơn.

Càng là đến gần, sắc mặt Giang Thanh Loan cũng càng khó xem, áo dài kia rõ ràng là nàng may cho biểu ca.

Cho đến tận khi đến gần, nàng không thể kiềm được, tức giận dâng lên, lớn tiếng chất vấn, "Quần áo ta làm cho biểu ca sao lại có thể ở trên người của người?"

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhân Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Cầm Phụng Lan xoay người khẽ ngắt một đóa hoa cúc đặt trước mũi khẽ ngửi, đối với sự tức giận của nàng ta coi như không nhìn thấy, vẫn đậm phong khinh nói nhỏ: "Biểu muội sai người đưa quần áo qua đây, cũng không có nói ra là dành cho tướng công, ngu tửu còn tưởng rằng biểu muội biết ta chuẩn bị xuất môn, cố ý khâu cho ta làm hành trang nữa chứ".

"Ta chẳng quan tâm người có muốn xuất môn hay không, có hành trang hay không, đây là tâm ý của ta dành cho biểu ca".

Cầm Phụng Lan xoay xoay bông hoa cúc trong tay, nhẹ nhàng cười, nâng mắt liếc nhìn về, nói: "Nha, người khác không ở đây, biểu muội cũng sẽ không giả bộ nữa a, ôn nhu nhân thực, xinh đẹp động lòng người lời nói như hoa sao lại trở nên hỗn hển như vậy rồi?"

"Người — "

Cầm Phụng Lan khẽ xoay xoay ngón tay, hoa cúc ở trên tay khẽ xoay xoay tròn vài vòng, đôi mi thanh tú khẽ nhú lại, ánh mắt chuyển động, thần sắc mê hoặc người, "Như thế nào? Đầu lưỡi của biểu muội để cho mèo tha đi mất rồi hay sao vậy?"

Giang Thanh Loan tròn lớn mắt, giống như là nhìn thấy quái vật vậy, nhìn người trước mặt thái độ khác thường lời nói ngả ngớn, giờ tay nhắc chân đều có sự thành thực tự nhiên.

Lạc Tử Thần cùng Liễu Nguyệt Sanh vừa bước vào trong hoa viên, liền nhìn thấy một thư sinh tuấn tú vô cùng đang nắm một đóa hoa cúc trong tay, một cô gái xinh đẹp động lòng người tóc mai buông hai bên.

Tình chàng ý thiếp, gian tình vừa nhìn đã hiểu ngay.

Hai nam nhân không khỏi liếc nhau một cái.

Liễu Nguyệt Sanh trong mắt giấu không được ý cười tràn đầy, ý vị thâm trường vỗ vỗ vai bạn tốt, "Ta đã thấy các loại tranh giành tình nhân, nhưng cũng chưa từng gặp qua tẩu phu nhân nữ phần nam trang, lại có thể thu phục được tình địch một cách dễ dàng như vậy".

Lạc Tử Thần trong lòng một bụng tức giận, trong mắt như bốc hỏa lên, hấn lại bất chấp mọi chuyện, đi nhanh hướng về phía các nàng, nhanh chóng kéo thê tử đi.

Cầm Phụng Lan có chút mờ mịt bị trượng phu kéo khỏi sân, kéo vào phòng ngủ, sau đó bị hấn vội vàng lột quần áo ra, áp đảo nàng trên giường hung hăng chiếm đoạt.

Làm cho đóa hoa trong đầu tận tình phóng, từ trên đỉnh của sự vui thích quay trở lại nhân gian, Cầm Phụng Lan dùng đôi mắt xinh đẹp động lòng người nhìn người phía trên thân mình.

Lạc Tử Thần đuôi lông mày khẽ nhú lại, ở trên một nàng hung hăng hôn một cái, thanh âm khàn khàn dụ hoặc lộ ra gọi cảm, "Nàng muốn hồng hạnh xuất tường đoạt nổi bật của ta hay sao?"

Cầm Phụng Lan trong nháy mắt, có chút tò mò, hấn sao có thể dùng một câu không hề liên quan như vậy để biểu hiện tâm tình hay sao?

Lạc Tử Thần híp mắt, ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn nơi đầy đặn của nàng, nơi đuôi lông mày khó nén xuân tình dạt dào cùng đắc ý, "Tướng mạo nương tử như nam lại như nữ vậy, thực làm cho vi phu vừa vui lại vừa lo lắng." Dừng lại một chút, hấn tiến gần sát đến bờ môi của nàng, "Về sau không được tùy tiện câu dẫn nữ nhân".

Cầm Phụng Lan phốc xích một tiếng cười ra. Người này thật sự là đầu bị hỏng mắt rồi, nàng câu dẫn nữ nhân làm gì?

"Còn cười, nàng đem lời này của ta vào tai này ra tai kia hay sao? "

Cầm Phụng Lan ánh mắt nhìn xuyên qua tấm màn ra phía ngoài, cánh tay như ngọc nhẹ ôm lấy cổ hắn, hôn dỗi một tiếng, "Một bộ áo dài tốt đã bị người làm hỏng rồi".

...

Tấm màn kịch liệt lay động thật lâu sau mới bình ổn lại, Cầm Phụng Lan cả người mềm mại không xương ghé đến trước ngực trượng phu, trong đôi mắt mông lung một tầng hơi nước, môi anh đào bị người ta hôn đến mức phát sưng, bắt đầu từ cổ, thân thể vốn trắng như tuyết đã lưu lại những dấu hôn xanh tím rất nhiều, khiến cho người ta nhìn thấy nhẹn không được mặt đỏ tai hồng.

Lạc Tử Thần vươn bàn tay xoa xoa tấm lưng bóng loáng của nàng, thi thoảng lại vuốt ve chơi đùa, vẻ mặt tràn đầy là thỏa mãn, đôi mắt phụng cười híp lại, "Lan nhi hôm nay thật sự là nhiệt tình".

"..." Cầm Phụng Lan vui đầu ở trong ngực hắn, đem sự ngượng ngùng của mình giấu đi.

Hắn ở nàng bên tai khẽ nói, "Có điều, ta thích".

Nàng hung hăng véo hắn vài cái.

Lạc Tử Thần xoay người một cái lại đem nàng đặt dưới thân, mười ngón tay đan xen nhau, than thở nói: "Vẫn là mùi vị khi được hợp hai làm một như thể này là thoải mái nhất".

Mặc dù thành thân đã mấy tháng, Cầm Phụng Lan vẫn còn chưa thích ứng được với những lời nói càn rỡ của hắn, chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt lượng tập hợp lại trên mặt.

Lặng lặng cùng thê tử gần bó một chỗ, sau một lúc lâu sau, Lạc Tử Thần mang theo vài phần cười xấu xa nói: "Thật hy vọng Nguyệt Sanh lúc này cũng đang ở trên giường cùng biểu muội ở trên giường".

Cầm Phụng Lan rốt cục nhìn không được muốn xì một tiếng. Người này tâm tư rất tà ác.

"Mặc nam trang có thể, " Hắn ở bên vành tai nàng khẽ cắn cắn, vừa nói: "Không được buộc ngực, đừng đem phúc lợi của ta đè ép đến hỏng".

Cầm Phụng Lan xấu hổ đến mặt đỏ tai hồng, vươn tay ở trên lưng hắn khẽ nhéo vài cái, oán hận cắn răng nói: "Câm miệng".

Lạc Tử Thần cũng không nhả ra, cố ý muốn có một đáp án, "Không được buộc ngực".

Cầm Phụng Lan ở dưới ánh mắt sáng quắc của hắn đành nhận thua, tiếng nói nhỏ như tiếng muỗi: "Được".

Lạc Tử Thần nhìn thoáng qua phía ngoài, mang theo vài phần kinh ngạc nhíu mày, "Cũng đã đến giờ lên đèn rồi à".

Cầm Phụng Lan lại nhéo hắn hai cái, tức giận nói: "Cả ngày đầu óc đều không đứng đắn, vừa nghĩ liền muốn nhào về phía này, mặt mũi của ta đều bị người làm mất hết rồi".

Lạc Tử Thần cười hi hi hôn nàng hai cái, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ nói: "Nương tử nhà ta ngon miệng như vậy, vì phu muốn tiết chế nhưng cũng hữu tâm vô lực".

"Phi".

"Đứng lên ăn một chút gì đi, nếu không buổi tối lại có lý do không cho ta tận hưởng".

"Cút". Cầm Phụng Lan lập tức thẹn quá thành giận.

Lạc Tử Thần cười ha ha.

Từ Dương Châu phồn hoa đến Hành Châu phong cảnh tú lệ, một đường đi theo đường sông, xuôi gió xuôi nước, ước chừng khoảng chừng mấy ngày liền đến.

Chung quy, Cầm Phụng Lan vẫn không thể ngăn cản được chuyện trượng phu cùng Liễu Nguyệt Sanh đồng hành.

Khi thuyền của Lạc gia dừng lại ở bến đò Hàng Châu, nàng mặc một thân quần áo màu tím đứng ở mũi thuyền đón gió, đôi mắt nhìn về phía trời nước một màu xanh, trong lòng cũng càng lúc càng trống vắng.

Lạc Tử Thần đứng ở phía sau nàng nhìn nàng một lúc lâu, sau đó mới đi qua, nắm lấy bả vai của nàng, "Suy nghĩ cái gì? "

"Khói sương mờ mịt, đòi người đổi thay".

Lông mày hấn khẽ nhướn cao, "A, nhớ tới ai sao? "

Nàng cũng không để ý đến ngữ khí ghen tuông trong lời của hấn, thẳng thắn nói: "Mới trước đây còn đi theo cha mẹ qua vài con sông, sau này lại một mình bước chân vào giang hồ, lần nào đến đều đi vội vàng, cũng không có được ngắm kĩ cảnh mây trời sông nước xanh biếc này".

Hấn nghe ra trong lời nói của nàng mang theo bi thương, nhớ lại nàng mới mất đi mẫu thân, cảm thán thời gian vô tình, cũng lộ ra vài phần không được như ý muốn.

Bàn tay đang nắm lấy bả vai nàng hơi dùng sức, hấn nói giống như tuyên bố lời thề: "Về sau ta sẽ cùng ngắm với nàng".

Nàng ngoái đầu nhìn lại cười, vươn tay ôm lấy hông hấn, nói: "Được".

"Khụ khụ".

Ngay khi không khí đang ngọt ngào, Liễu Nguyệt Sanh lên tiếng mất vui, nhắc nhở bọn họ đừng có không coi ai ra gì như vậy.

Mấy ngày nay cả ngày đều nhìn phu thê hấn tình thâm, Liễu Nguyệt Sanh đang cô đơn lại càng chịu kích thích, nhìn không được mà muốn phá hư bầu không khí này.

Lạc Tử Thần quay đầu lại trừng mắt liếc nhìn bạn tốt một cái, hung tợn nói: "Ta thực hối hận đáp ứng đề cho người cùng chúng ta đồng hành".

Liễu Nguyệt Sanh nha nha nói: "Đáng tiếc trên đời không có bán thuốc hối hận, ha ha". Cuối cùng, không quên kích thích bạn tốt một chút, kiêu ngạo nở nụ cười.

Lạc Tử Thần không hề để ý đến hấn, giúp thê tử choàng lên áo choàng, nắm tay nàng hướng về phía tấm ván gỗ đi tới, "Lên bờ đi, trên thuyền gió hơi lớn".

Hai nam nhân xuất sắc nắm tay nhau, bá khí thế nào cũng là chuyện khiến cho người ta phải ghé mắt nhìn một cái.

Hơn nữa vị hoa đào công tử bị bỏ lại ở phía sau kia, một mối tình chi phích cảm luyến tam giác ở trong đầu mọi người hiện lên.

Đoàn người xuống thuyền cũng không có đổi xe ngựa, mà lững thững đi bộ.

Rời đi bến đò ồn ào, xuyên qua phố xá phồn hoa, cuối cùng cả đoàn người đều dừng lại trước một túp lều.

Trên tấm biển hiệu trước túp lều năm chữ to dưới ánh mặt trời lờ lờ tỏa sáng, bảng hiệu màu đen khiến cho hàng chữ màu vàng kia thật nổi bật.

Lạc Tử Thần đỡ lấy tay thê tử thấp giọng hỏi: "Ở trong này dùng bữa được không? "

Cầm Phụng Lan cười cười, gật đầu.

Liễu Nguyệt Sanh bữu môi, đi theo phía sau hai người bọn họ.

Đi vào, liền nghe thấy một thanh âm hào sảng tục tằn vang lên, "Liễu huynh đệ, thực khéo, ở trong này lại có thể gặp được người".

Liễu Nguyệt Sanh giương mắt lên nhìn, cũng cười chấp tay đi lên phía trước, "Nghiêm chương môn, ngài vẫn khỏe chứ".

Lạc Tử Thần dư quang thoáng một chút cũng chưa hề liếc qua, chỉ để ý giúp thê tử đi theo tiểu nhị đi lên nhĩ gian trên lầu hai.

Sau khi tiến vào nhĩ gian, hấn tự tay giúp thê tử cởi áo khoác ngoài ra.

Thanh Nghiên đã sớm thức thoi chạy ra ngoài cửa nhĩ gian.

Cầm Phụng Lan bước vài bước đến bên cửa sổ, lấy chống lên cửa sổ, nhìn về phía Tây Hồ cách đó không xa, cảm thán một câu, "Bất cứ lúc nào nhìn Tây Hồ, vẫn luôn luôn xinh đẹp như vậy".

Thanh âm mang theo tình ý của Lạc Tử Thần từ phía sau vang lên, "Bất cứ lúc nào nhìn nương tử, đều làm cho lòng vì phu say đến rồi tỉnh rồi mê". Mất thấy đôi môi nàng từ từ có chút hồng nhuận, cho dù thân thể không được đầy đặn, nhưng hấn tin là một ngày nào đó sẽ thành công.

Cuối cùng sẽ có một ngày, hấn sẽ làm cho cô gái đầy đặn trong đầu hấn hiện ra trước mắt hấn, để cho tấm thân đau xót của nàng biến mất.

Cầm Phụng Lan cũng không quay đầu lại nhìn, thoáng một cái lơ đãng lên, cúi thấp người, thưởng thức núi xanh nước biếc phía xa.

Lạc Tử Thần ôm lấy vòng eo của nàng, cùng nàng nhìn về phía non sông tươi đẹp phía xa xa.

Ngay khi hấn muốn cúi đầu xuống hôn lên chiếc gáy ngọc của thê tử, thì cửa đột nhiên bị người nào đó đẩy ra, hấn không khỏi ở trong lòng mắng mắng

câu.

"Liễu Nguyệt Sanh, đòi trước ngươi có cừ oán với ta phải không? " Không áp chế được tức giận trong lòng, hắn xoay người lạnh lùng nhìn về phía cửa.

Ở cửa, Liễu Nguyệt Sanh vẻ mặt tươi cười sáng lạn, phong thái nhàn nhã phe phẩy quạt giấy trong tay, đáng đánh đòn nói: "Kỳ thật ta cũng vẫn luôn hoài nghi điều này".

"Ngươi đi lên đây là gì? "

"Ăn cơm a". Liễu Nguyệt Sanh nói rất đương nhiên.

Lạc Tử Thần hé ra khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, nói: "Bằng hữu của ngươi không mời ngươi hay sao? "

"Ta sao có thể có mối nối cũ đâu".

"Có mối nối cũ không phải vẫn luôn là bản tính của ngươi hay sao? "

"Đó là đối với nữ nhân, Tử Thần ngươi là nam nhân a". Liễu Nguyệt Sanh nói xong liền nhin không được thờ dài một tiếng mang theo vài phần tiếc nuối, "Nếu ngươi là nữ nhân, ta khẳng định là đã vứt bỏ ngươi để đi tìm niềm vui mới".

Cầm Phụng Lan vẫn không quay đầu lại nhìn, dường như đối với chuyện xảy ra phía sau làm bộ mắt điếc tai ngơ, nhưng nếu đứng đối diện với nàng, có thể thấy được trong mắt nàng mang theo ý cười.

Liễu Nguyệt Sanh nhắc chân đi đến, cũng không quay đầu lại phân phó, "Đem đồ ăn mang vào đi, những người khác không đói bụng, nhưng ta đói bụng rồi".

Lạc Tử Thần lúc này mới nhìn thấy tiểu nhị đang bưng khay thức ăn đi vào, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn về phía bạn tốt.

Liễu Nguyệt Sanh cũng không thèm để ý đến hắn, tự nhiên ngồi xuống cạnh bàn, "Tẩu phu nhân, dùng bữa trước đi, cơm nước xong ngắm cảnh sau cũng được".

Cầm Phụng Lan đứng thẳng người dậy, thò ra một hơi hổ độn, chậm rãi xoay người đi đến bên cạnh.

Lạc Tử Thần tất nhiên là ngồi xuống bên cạnh nàng.

Ba người ngồi phân biệt rõ ràng ngồi thành hai bên.

Liễu Nguyệt Sanh nhìn vậy khóe mắt lại run rẩy hơn, hắn nhin. Gặp sắc quen bạn, Lạc Tử Thần không phải là người thứ nhất, cũng tuyệt đối không phải là người cuối cùng.

Vốn nên yên lặng hài hòa dùng bữa nhưng lại bị tiếng đao kiếm bên ngoài phá hư, ba người khó khăn mới tránh được, rượu và thức ăn trên bàn lại không thể tránh khỏi kết cục bị đập đổ.

Chén bát đều vỡ nát trên mặt đất, chiếc bàn trong nhả gian cũng bị đập nát, thậm chí còn liên lụy đến mấy bức tranh chữ trên tường.

Liễu Nguyệt Sanh ung dung phát quạt mát cái, tránh cho bản thân bị lây dính vết bẩn lên người.

Lạc Tử Thần cũng giơ lên chiết phiến ngăn cản những vật lạ bay tới.

Ba người trong phòng, nhàn nhã nhất lại chính là Cầm Phụng Lan, nàng trầm tĩnh được trượng phu bảo hộ bình an trong lòng, đạm mạc nhìn hai gã lữ khách giang hồ khó mà hòa giải được.

Có người thì có giang hồ, người giang hồ càng nhiều, đánh nhau ẩu đả là chuyện không thể tránh khỏi, bọn họ chính là không may mà bị lôi vào thôi.

Võ lâm đại hội vừa mới chấm dứt, rất nhiều người vẫn còn ở lại thành Hàng Châu, những trường hợp như hôm nay đã không khơi dậy được kinh hoàng của dân chúng nữa.

"Hai vị bằng hữu, ân oán của các ngươi hãy đôi nơi khác mà giải quyết đi? Như vậy thực là ảnh hưởng đến tâm tình dùng cơm của người khác a". Liễu Nguyệt Sanh lên tiếng tỏ vẻ mình vô cùng bất mãn.

Cầm Phụng Lan bình tĩnh nói: "Nếu như đã không để ý đến những lời giảng hòa, vậy thì cũng có thể động thủ".

Liễu Nguyệt Sanh vỗ tay đồng ý, cho nên ngay sau đó hắn cũng liền động thủ, quạt giấy vừa mở đã vô cùng thuận buồm xuôi gió, cuối cùng đã đem hai người kia đá bay ra khỏi nhả gian, ngã thẳng xuống phía dưới lầu.

Nhìn về phía ngoài cửa, nghe thấy dưới lầu truyền đến âm thanh bình bình, Liễu Nguyệt Sanh dường như mang theo chút hoang mang, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cằm chính mình, có chút suy nghĩ nghiêng ngả nhìn về phía Cầm Phụng Lan, "Vì sao người ra tay là ta, mà lại không cần phải bàn bạc chứ? "

"Bởi vì nàng là tẩu tử của người" Lạc Tử Thần cho hắn đáp án.

Cầm Phụng Lan thế này mới chậm rãi nói: "Ta chỉ là muốn làm quân tử mà thôi".

Liễu Nguyệt Sanh mặt tối sầm.

Lạc Tử Thần cười ha ha, vô cùng vui mừng nhìn biểu hiện kinh ngạc của bạn tốt. "Lan nhi nói đúng, quân tử động khẩu, tiểu nhân động thủ".

"Nam Cung cô nương — "

Đột nhiên dưới lầu một trận xôn xao, Lạc Tử Thần cùng Liễu Nguyệt Sanh liếc nhau, sau đó không hẹn mà cùng nhìn về phía Cầm Phụng Lan.

Biểu tình của nàng thực là bình tĩnh, giống như là không hề nghe thấy gì vậy.

"Lan nhi, muốn ra đi xem không? " Lạc Tử Thần rất là sẵn sàng hỏi.

Cầm Phụng Lan liếc mắt nhìn hắn, nghĩ nghĩ, mới gật đầu, "Cũng tốt, dù sao cũng phải đổi một bàn cơm khác".

Nhìn biểu tình có chút còn hơn không này của nàng, hai nam nhân không khỏi lại liếc nhìn nhau, đột nhiên thực hiểu được câu lòng của nữ nhân như kim châm đáy biển.

Có thể vừa xuất hiện liền khiến cho nơi đó náo động, hơn nữa làm cho nam nhân xôn xao không thôi Nam Cung cô nương, trong chốn võ lâm, Hằng Châu thành chỉ có một vị — Nam Cung Linh.

Cho nên, khi ba người vừa bước ra ngoài liền thấy một vị hồng y nữ tử xinh đẹp xuất hiện.

Quần áo đỏ tươi lại càng tôn lên vẻ đẹp mi thanh mục tú như vẽ, da thịt trắng như tuyết.

Cầm Phụng Lan tùy ý dựa người vào trên lan can, mang theo vài phần lười biếng cùng tùy ý, tiện tay thưởng thức dây kết túi hương bên hông, đôi con ngươi lẳng lặng quan sát thân ảnh đỏ hồng phía dưới.

Lạc Tử Thần theo đó dựa sát vào người nàng, ở bên tai nàng nói nhỏ, "Suy nghĩ cái gì? "

Nàng thành thật trả lời, "Quân tử hay là tiểu nhân".

Lạc Tử Thần cười, nhờ hai người đứng sát vào nhau mà che đi, bàn tay không thành thật kia đang véo nhẹ lên hông nàng, "Nàng cao hứng là được rồi".

Cầm Phụng Lan mặt có chút nóng lên, bàn tay đang chống trên lan can thu lại, mí mắt sụp xuống, sau đó bỗng dưng cười.

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhân Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

"Cười cái gì vậy?"

"Đột nhiên cảm thấy mình giống như già đi mất rồi".

Lạc Tử Thần đau lòng ôm nàng vào lòng, trêu chọc nói: "Ta nhớ rõ Nam Cung tiểu thư so với nàng còn lớn hơn hai tuổi thì phải, vậy chẳng phải nàng ta càng già hơn hay sao? "

"Nhìn qua mỹ mạo vẫn như trước, dường như lại càng thêm mê người hơn". Nàng giống như bưng bình tĩnh ní non nói nhỏ.

"Nương tử, nàng đang ghen tị hay sao? " Lạc Tử Thần xoa xoa khuôn mặt của nàng.

Vốn dĩ hắn chỉ muốn trêu đùa một chút, không ngờ rằng Cầm Phụng Lan còn thật sự gật đầu, "Ghen tị a, mỹ nhân như vậy ta ghen tị một chút mới gọi là bình thường đi".

Hắn đưa khuôn mặt mình đến trước mặt nàng, nháy nháy mắt với nàng, tựa tiểu phi tiểu nói: "Ta cảm thấy có lẽ nàng ta lại càng ghen tị với nàng đi".

Cầm Phụng Lan đẩy khuôn mặt hắn ra, gất một câu, "Nói năng bậy bạ".

Vị trí hai người đứng cũng không phải là hẻo lánh, bọn họ cũng không có kiêng dè người bên ngoài, tất nhiên là đã hấp dẫn không ít ánh mắt kinh ngạc cùng khinh bỉ.

Dù sao hai nam nhân lại ở trước công chúng ôm ấp một chỗ, thật sự là có chút kinh hãi thế tục.

Khi ánh mắt của Nam Cung Linh đảo qua hai người trên kia, đột nhiên dừng lại một chút, sau đó trong nháy mắt ánh mắt trở to, trực tiếp nhìn thẳng chỗ đó, thần sắc dường như có chút kinh ngạc, còn có chút không thể tưởng tượng nổi.

Cách biệt ba năm các nàng lại chạm mặt.

Lầu trên lầu dưới bỗng nhiên liền an tĩnh lại, chỉ còn lại bốn mắt đối diện nhìn nhau.

Cuối cùng, Cẩm Phượng Lan mỉm cười, giống như không có chuyện gì mở miệng, "Đã lâu không gặp, Nam Cung cô nương".

Nam Cung Linh sợ run lên, mới hoàn hồn nói: "Đã lâu không gặp, Cẩm Phượng Lan".

Mọi người chỉ thấy từ y thư sinh kia ở trên lan can nhẹ vỗ, cả người giống như bướm nhẹ nhàng từ trên lầu bay xuống, phong tình vạn chủng, giống như trước một vườn hoa, bình thân ung dung ngồi xuống chiếc bàn gỗ đơn, tư thái nhàn nhã, phong lưu phóng khoáng.

Lạc Tử Thần bắt đầu đi đi theo.

Liễu Nguyệt Sanh lăm nhăm bên cạnh nói, "Tử Thần, càng ngày ta cảm thấy tẩu phu nhân thật sự là sinh nhầm giờ mất rồi." Lạc Tử Thần không chút khách khí thưởng cho hắn một cước.

Liễu Nguyệt Sanh chỉ chỉ xuống dưới lầu, có vài phần cổ quái nói: "Ai, nàng đã lấy cây trâm trên đầu người đi từ lúc nào vậy? "

Lạc Tử Thần cũng nhìn thấy cây trâm bạch ngọc trong tay thê tử, theo bản năng sờ sờ lên đầu, thờ dãi, "Ta cũng không biết a".

Liễu Nguyệt Sanh giống như an ủi vỗ vỗ vai hắn, "Cưới được người vợ như vậy, làm huynh đệ chỉ có thể cho người bốn chữ — tự giải quyết cho tốt".

Lạc Tử Thần thoáng cái đẩy tay hắn ra, hừ lạnh nói: "Ăn ít nho đã nói nho chua, có thể tử như thế, ta cầu còn không được".

Liễu Nguyệt Sanh sờ sờ cằm, "Người nói xem tẩu phu nhân muốn làm thế nào đây? "

Lạc Tử Thần sờ sờ cái mũi, nhìn hai người đang giằng co dưới lầu: "Ta cũng muốn biết đâu".

Dưới lầu Cẩm Phượng Lan ngồi bên bàn tràn đầy canh và cơm ung dung vấn lại tóc dài bên tai, mỉm cười, nói: "Đại ân của Nam Cung cô nương năm đó, Phượng Lan vẫn ghi nhớ trong lòng, không dám có nửa khắc quên, quả thật là sớm tối trần trọc không thể đi vào giấc ngủ".

Nếu không phải nơi này không thích hợp, Liễu Nguyệt Sanh thật muốn cười to lên.

Lạc Tử Thần cũng nhịn không được khoe miệng mỉm cười. "Lúc này bóng dáng Lan nhi có vài phần giống với trên bức họa năm đó".

Sắc mặt Nam Cung Linh trở nên vô cùng khó coi, giống như muốn phát hỏa lại cố gắng kìm nén lại, chỉ có bàn tay đang cầm kiếm gắt gao nắm chặt lại, hai phiến môi anh đào gât gao mím lại.

Cẩm Phượng Lan dùng chiếc trâm bạch ngọc cài lên đầu, bỗng dưng cười cười một cách lưu manh, "Ta tất nhiên là rất vui vẻ rồi, Nam Cung Linh, chính người đã nói, muốn ta hồi báo người như thế nào đây? "

Nam Cung Linh không tự chủ được lui về phía sau hai bước, giờ kiếm đến trước ngực, làm ra tư thế phòng ngự.

Liễu Nguyệt Sanh tiến đến bên người Lạc Tử Thần, nhẹ giọng cười khê, "Tẩu phu nhân thực là xấu xa a, lại trắng trợn uy hiếp áp lực như vậy. Rõ ràng cái gì cũng chưa có làm nhưng lại khiến cho đối phương phải chịu áp lực".

Lạc Tử Thần sùng nịch cười cười, không nói chuyện.

Có người vừa thấy Nam Cung Linh bị người ta uy hiếp, liền đứng ra làm hộ hoa sứ giả.

Kết quả bọn họ đao kiếm chưa ra khỏi vỏ, Cẩm Phượng Lan khẽ cong ngón tay lên, chỉ nghe thấy một trận tiếng đinh đinh đang đang, binh khí cảm trong tay cũng liền rơi xuống đất.

"Ăn oán cá nhân, chứ vị nhúng tay vào, chỉ sợ không hợp với quy củ giang hồ". Cẩm Phượng Lan vẫn cười đến vân đạm phong khinh, nhưng cũng không có ai dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đảo qua một vòng, nàng thần nhiên cười, "Ai không phục có thể bước lên thử xem, có điều, đao kiếm không có mắt, chúng ta cũng phải xem số trời vậy".

Không phải uy hiếp càng hơn uy hiếp trong lời nói nhất thời khiến cho những người vây quanh không hèn mà lui lại từng bước.

Cầm Phụng Lan hướng về phía Nam Cung Linh ngoắc ngoắc ngón trỏ, vẻ mặt cười đến vô lương vô hại, "Nam Cung Linh, thế nào, đã suy nghĩ kỹ hay chưa?"

Nam Cung Linh nắm chặt kiếm trong tay, ổn định tâm thần, nói: "Rốt cuộc ngươi muốn như thế nào? Gia gia mời ngươi đến Hàng Châu tham gia đại thọ bảy mươi của lão nhân gia, cũng không phải mời ngươi đến để gây phiền toái với ta".

Mọi người ở đây nghe vào đều không hiểu ra sao. Cũng là người Nam Cung lão trang chủ mời đến, nhưng vì sao lại tìm đến Nam Cung nhị tiểu thư để gây phiền toái chứ?

Có điều, trong đó còn cất giấu ẩn tình gì đó, những ân oán liên quan trong đó cũng không phải người ngoài có thể nhúng tay xen vào.

Cầm Phụng Lan lắc đầu, "Thiếp mời, ta cũng đã tiếp, chúng ta cũng đến đây rồi, nhưng mà ta một đường đi nghĩ cũng không biết nên báo đáp ngươi như thế nào đây, nếu như hôm nay chúng ta đã gặp nhau, không bằng hỏi bản thân ngươi một chút thử xem".

Thấy đối phương bày ra khuôn mặt như vô hại, Nam Cung Linh lại cảm thấy mồ hôi lạnh theo cột sống mà chảy xuôi xuống.

Nàng hồi hận, ba năm trước đây nàng liền hồi hận, nhưng mà sâu trong đó là nỗi sợ hãi, nhưng mà ba năm sau khi lại đối mặt với Cầm Phụng Lan, ba năm bất vô âm tín nay gặp lại trên người nàng ta lại càng thêm nội liễm trầm ổn, lại càng khiến cho người ta không thể nắm bắt rõ ràng được.

Loại cảm giác không thể hiểu được kẻ địch này mới khiến cho người ta phải sợ hãi, hiện tại Nam Cung Linh sợ đến mức mồ hôi đổ như mưa.

Nàng nuốt nuốt nước miếng, có chút không lưu loát mở miệng, "Chẳng lẽ ngươi còn muốn giết ta?"

Cầm Phụng Lan lắc đầu phủ nhận, nhưng mà những lời nàng nói ra khỏi miệng lại khiến Nam Cung Linh sồn tóc gáy, "Nếu như trực tiếp giết đối phương lại tiện nghi cho hẳn quá, ta luôn luôn tán đồng với cách nói này".

Nam Cung Linh liên tục lui về phía sau.

Nàng không thể không sợ, không thể không lo, bởi vì Nam Cung sơn trang sẽ không xuất đầu vì nàng.

Liễu Nguyệt Sanh vươn tay vỗ lên vai bạn tốt, cảm khái vạn phần nói: "Tử Thần, hiện tại ta cảm thấy thực là hứng thú với tẩu phu nhân, nàng tuyệt đối là một nhân vật lợi hại".

Lạc Tử Thần hung hăng hất tay hất ra, thấp giọng cảnh cáo, "Sớm bỏ ý nghĩ trong đầu ngươi đi, nàng đã vào cửa Lạc gia ta, đời này cũng đừng mong rời đi".

"Muốn uy hiếp, nương phải lập gia đình, tường nhà ngươi cao tới đâu, hồng hạnh không ra được, ta cũng có thể trèo tường đi vào, đúng hay không?"

Lạc Tử Thần trừng mắt liếc nhìn bạn tốt một cái, bị câu nói nửa thật nửa đùa này của bạn tốt chọc cho phát hỏa, "Trèo tường cẩn thận đừng để chó giữ cửa nhà ta nhìn thấy rồi bị cắn".

"Ta đã nhắc nhở, ta sẽ cẩn thận." Liễu Nguyệt Sanh phe phẩy chiếc quạt hoa đào, cười đến vô cùng sung sướng.

Lạc Tử Thần tức giận dùng sức vỗ một chưởng vào lưng hất, sau đó hướng về phía thê tử từ dưới lầu nói: "Lan nhi, nếu không nghĩ giết nàng ta, vậy cũng không cần lãng phí nước miếng, bụng ngươi còn chưa ăn gì đâu, chúng ta ăn cơm trước".

Mọi người đều im lặng, trong không khí nghiêm túc căng thẳng mà lại nói như vậy, thật sự là quý dị mà.

Cầm Phụng Lan nghe vậy ngoái đầu nhìn lại cười, thân ảnh khẽ xoay, người cũng đã bay trở lại trên lầu.

Lạc Tử Thần còn kinh diễm nhìn thân ảnh diễm lệ của nàng, thấy nàng trở về, theo bản năng liền vươn tay ôm lấy nàng.

Cầm Phụng Lan bình thản ung dung đem trân ngọc cài lại lên trên đầu hất, mỉm cười, "Dùng một chút, hiện tại Châu về Hợp Phố *".

*HOÀN BÍCH QUY TRIỆU Châu về hợp Phố; của về chủ cũ (thời Chiến quốc nước Triệu có viên ngọc họ Hoà của nước Sở, Tần Triệu Vương dùng 15 ngôi thành để đổi viên ngọc này. Triệu Vương phái Lạn Tương Như mang ngọc đi đổi thành, Tương Như đến nước Tần dâng ngọc, nhìn thấy Tần Vương không có thành ý, không muốn giao thành, bèn nghĩ cách mang ngọc trở về, phái người trả lại cho nước Triệu. Ví với vật còn nguyên vẹn quy trả về cho chủ cũ)

Làm xong mọi việc, nàng liền ghé vào trên lan can, đối với Nam Cung Linh nói: "Ngày mai ta nhất định sẽ tới chúc mừng đại thọ bảy mươi của lão trang chủ, làm phiền nhị tiểu thư thay ta chuyển lời".

Nam Cung Linh hung hăng trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, không nói được một lời xoay người bước đi.

"Thật sự là không lễ phép." Liễu Nguyệt Sanh chặc chặc hai tiếng.

Cầm Phụng Lan giọng mỉa mai cười, không chút khách khí nói: "Cũng vì không có ai dạy dỗ nàng ta".

Lạc Tử Thần xoa xoa hai má thê tử, sùng nịch cười, "Rồi, không cần để ý đến người không liên quan đó, ta đã sai tiểu nhị chuẩn bị một gian phòng khác, đồ ăn đều đã mang lên, chúng ta ăn cơm đi".

Cầm Phụng Lan gật gật đầu, mặc cho hân nắm tay nàng kéo đi

Nhìn bóng dáng hai người, Liễu Nguyệt Sanh không khỏi bóp cổ tay. Thật sự là hận không sớm gặp nàng khi chưa gả đi a.

***

Hai mươi sáu tháng chính, Hằng Châu, Nam Cung sơn trang.

Trước cửa giếng đèn kết hoa, qua lại đều là giang hồ nhân sĩ mang theo đao kiếm

Nam Cung lão trang chủ đại thọ bảy mươi tổ chức vừa lúc khi đại hộ võ lâm kết thúc, cho nên không ít những người trên giang hồ hiếm khi lộ mặt hôm nay đều xuất hiện.

Khi Cầm Phụng Lan được trọng phu đỡ từ trên xe ngựa xuống, nhin không được nhìn cửa lớn sơn son giăng đèn lồng đỏ thắm.

Lạc Tử Thần nhìn theo ánh mắt của nàng, cười nói: "Thích sao? Được, khi trở về ta sẽ sai người treo những thứ này đầy sân".

Cầm Phụng Lan lườm hân một cái, "Nhàm chán".

Liễu Nguyệt Sanh phụ họa, "Cực kỳ nhàm chán".

Cầm Phụng Lan có chút suy nghĩ đứng trước cửa lớn Nam cung sơn trang, sau một lúc lâu trầm ngâm, sau đó cúi đầu cười, phất chốc xoay người, "Quên đi, không đi vào".

Lạc Tử Thần không hề dị nghị gật đầu, "Được, vậy chúng ta quay về khách sạn".

Liễu Nguyệt Sanh phe phẩy quạt giấy, ngăn bọn họ lại: "Uy, vợ chồng các người thực là có điểm kém a, cũng đã đến cửa nhà người ta rồi, lại còn muốn đẹp đường hỏi phủ, như vậy không phải là uổng công một chuyến hay sao?"

Lạc Tử Thần nhún nhún vai: "Sẽ không đến không, vừa vặn chúng ta muốn đi dạo, đi du ngoạn Tây Hồ một chút".

Cầm Phụng Lan từ trong túi hương lấy ra một cành hoa khô hít ngửi sau đó nhìn trời, chỉ thấy sao sáng lóe lên mang theo gió đêm lạnh lẽo cuối thu thổi đến khiến cho trí nhớ của nàng đột nhiên có chút hoảng hốt.

Nhớ rõ cũng vào một đêm như vậy nàng ngồi trên đầu gối cha nghe ông kể về những chuyện trên giang hồ, nương ở một bên làm nữ công cười dịu dàng.

Đường như đã rất lâu rồi nàng không có nhớ lại những chuyện cũ này, tối nay đột nhiên lại hiện lên, có lẽ là do không khí lúc này có vài phần giống lúc ấy đi, cũng yên tĩnh bình yên như vậy.

Lạc Tử Thần là người đầu tiên phát hiện suy nghĩ của nàng có điểm biến hòa, cầm tay nàng, đưa lên mũi ngửi ngửi, cười nói: "Ừm, quả thật là rất thơm".

Nàng biết dụng ý của hân, cho nên cũng chỉ là cười cười.

Ý cười phất chốc động lại nơi khoe miệng của nàng, thu lại một chút, cuối cùng đông lạnh thành một tảng hàn sương.

Lạc Tử Thần cũng đã thấy được người kia, cho nên sắc mặt của hân cũng liền lạnh lùng hơn.

Liễu Nguyệt Sanh phản ứng lại liền nắm chặt lấy quạt trong tay, khó chịu nhăn mặt nhăn mũi.

Nhìn đến một thân nam trang Cầm Phụng Lan, Vân Ngọc Thành đầu tiên là kinh ngạc rồi sau đó thoải mái, do dự một lát, xuống ngựa đi lên phía trước ôm quyền hành lễ, "Các người cũng đến đây".

Cầm Phụng Lan hướng về phía xe ngựa bước lên cũng không hề muốn nói chuyện cùng hân.

Lạc Tử Thần tất nhiên cũng sẽ không nói một lời với hân.

Liễu Nguyệt Sanh cũng chỉ nói một câu, "Muội từ chúng ta sẽ không cùng thiếu hiệp lôi kéo tình cảm".

Vân Ngọc Thành sắc mặt nhất thời xanh trắng lần lượt thay đổi, cố gắng điều chỉnh hô hấp mới có thể nói thêm một câu, "A vậy không quá rầy ba vị".

Cầm Phụng Lan cúi thấp người tiến vào trong xe ngựa, Lạc Tử Thần theo sát sau đó cũng lên xe ngựa, khi đến trước cửa xe, hân quay đầu, "Nguyệt Sanh nếu đã đến thì người vào xem đi, ta đưa Lan nhi về là được".

Liễu Nguyệt Sanh bắt đầu dĩ gật đầu, "Được, ta vào xem. Kết giao với một bằng hữu trọng sắc khinh bạn như vậy thực là đời trước ta không tích đức

rời".

Vân Ngọc Thành trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc bước đến, "Lan muội, thì ra muội không có đi vào a? "

Lạc Tử Thần hừ một tiếng, "Vị công tử này thỉnh tự trọng, khuê danh của nương tử nhà ta không phải để cho người ngoài gọi loạn như vậy".

Vân Ngọc Thành xấu hổ không thôi, lui về phía sau hai bước, mang theo vài phần xấu hổ nói: "Là tại hạ vượt quá quy củ xin thứ lỗi",

Lạc Tử Thần lạnh lùng liếc nhìn, sau đó mới tiến vào trong xen phân phó xa phu đánh xe đi.

Xe ngựa còn chưa kịp rời đi, một người từ trong cửa bước nhanh ra, vội vàng hô: "Thỉnh Cẩm cô nương dừng bước lão gia nhà ta cho mời".

Trong toa xe hai vợ chồng liếc nhìn nhau.

Lạc Tử Thần thờ dài.

Cẩm Phụng Lan khẽ nhú mày, đưa tay nhu nhu giữa trán, thì thảo lắm bẩm: "Xem ra ta không thể không vào rồi".

Lạc Tử Thần nắm lấy tay nàng chăm chú nói: "Đừng lo lắng có ta ở đây".

Nàng lắc đầu, "Không lo lắng chỉ là cảm thấy bọn họ suy nghĩ nhiều quá".

Lạc Tử Thần không khỏi bật cười, "Chẳng lẽ nàng nghĩ ít sao? "

Cẩm Phụng Lan còn thực thành thật nói: "Có đôi khi phải nghĩ nhiều hơn người khác mới có thể tránh để cho mình bị thương tổn".

Lạc Tử Thần như có điều suy nghĩ.

Cẩm Phụng Lan mỉm môi mỉm cười miễn cưỡng tựa vào trên người trọng phu, sóng mắt lưu chuyển cánh tay ngọc vươn ra ôm lấy cổ hắn, hơi hơi ngửa ra sau ôn nhu khẽ lắm bẩm, "Tử Thần chúng ta quay về sớm đi".

Lạc Tử Thần ánh mắt khẽ thâm trầm cúi đầu hôn lên môi nàng, thấp giọng cười nói: "Nàng đang câu dẫn ta sao? "

"Chàng cảm thấy thế nào? "

Lạc Tử Thần bàn tay hướng về phía thất lưng của nàng, bất kể nàng có chú ý gì, người đã đưa tới cửa, hẳn tuyệt đối sẽ không cự tuyệt.

Cẩm Phụng Lan để lại bàn tay đang tác quái của hắn, đuôi lông mày chau lên.

Lạc Tử Thần đem cả người nàng ôm trong lòng, khuôn mặt chôn ở gáy nàng không nặng không nhẹ hạ xuống vài nụ hôn, dán vào tai nàng nỉ non: "Đừng dụ hoặc ta, nàng biết ta đối với nàng không hề có sức chống cự mà". Hơi dừng lại một chút, "Không muốn đi vào, chúng ta cũng đừng đi vào".

Cẩm Phụng Lan thả lỏng người tựa vào trong ngực hắn, vô ý thức vuốt vuốt túi hương bên người.

"Trọng phu là dùng để dựa vào, ngoan, nhắm mắt lại". Thanh âm mang theo mấy phần mê hoặc của hắn tiến vào trong tai nàng.

Cẩm Phụng Lan giương mắt nhìn hắn.

Lạc Tử Thần nhẹ nhàng hôn xuống che đi ánh mắt của nàng nhẹ giọng nói: "Phiền toái hồi bẩm Nam Cung lão trang chủ nương tử ta thân mình không khỏe, chúng ta sẽ không đi vào, thọ lễ đã nhờ Liễu công tử thay trình lên, ngày khác chúng ta lại tới nhà thăm lão trang chủ".

Liễu Nguyệt Sanh ý vị thâm trường nhìn xe ngựa, bên môi cười mang theo vài phần ám muội, khẽ ho nhẹ một tiếng, nói với hạ nhân Nam Cung gia: "Đêm cũng đã khuya, phu thê bọn họ tình thâm, muốn hồi phủ cũng là hợp tình hợp lý, lão trang chủ nhất định có thể hiểu được".

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhân Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Vân Ngọc Thành tuần nhan trắng bệch.

Cẩm Phụng Lan mắt hạnh híp lại, nhẹ xoa xoa dây kết túi hương trong tay, ngăn không được hai gò má ửng đỏ, thái độ thẹn thùng khẽ tiết lộ.

Lạc Tử Thần noi cổ họng có chút khô nóng. Có bằng hữu không kiêng kị gì như Nguyệt Sanh như vậy thực là tốt.

"Mọi chuyện đành làm phiền Nguyệt Sanh rồi, ta cùng với Lan nhi xin cáo từ trước". Tạ ơn hay là muốn khoe một tiếng đây.

Liễu Nguyệt Sanh chẳng hề để ý vẫy vẫy quạt trong tay, ngoài miệng không quên trêu chọc, "Việc rất nhỏ, nhưng mà Tử Thần a, nên biết tiết chế một chút, đừng để tâu phu nhân mặt mới tốt".

Vân Ngọc Thành trên mu bàn tay gân xanh ẩn hiện, trong lòng thực là ghen tỵ đến đau.

Lạc Tử Thần gọn gàng linh hoạt phân phó xa phu, "Hồi khách sạn".

Xa phu lên tiếng, roi ngựa vung lên liền kéo cương quay đầu xe.

Trong bóng đêm lạnh lẽo, tiếng vó ngựa trên đường đá xanh dần dần đi xa, đem giăng đèn kết hoa, tiếng tân khách ồn ào xôn xao cùng Nam Cung son trang đều bỏ lại phía sau.

Trong toa xe yên tĩnh thoang thoảng hương bạc hà, Cẩm Phượng Lan an ổn tựa trong lòng trượng phu, giống như đang ngủ.

Lạc Tử Thần biết nàng không có ngủ, trong lòng khe khẽ thở dài, mở miệng nói: "Muốn hay không đến Tây hồ bên cạnh đi dạo một chút? "

Nàng không có mở mắt, chỉ 'ừ' một tiếng.

Biết nàng có tâm sự, không muốn nói nhiều, hắn cũng không miễn cưỡng, lặng lẽ ôm lấy nàng.

Ước chừng khoảng nửa nén hương thời gian, xe ngựa chậm rãi ngừng lại.

Lạc Tử Thần để cho xa phu tránh mặt đi, sau đó mới cúi đầu hỏi người nằm trong lòng, "Hiện tại đi xuống hay không? "

Cẩm Phượng Lan thoải mái vươn người ra, nhìn ra phía ngoài một chút, nói: "Đi xuống đi một chút đi".

Lạc Tử Thần nhảy xuống xe ngựa, lại đỡ lấy nàng xuống xe.

Hai vợ chồng sánh vai bước chậm ven bờ Tây Hồ, tại đây khung cảnh âm đạm, ánh sao rạn rờ ban đêm, cuối mùa thu gió lạnh vù vù thổi, có khác cũng chỉ là tư vị trong lòng.

"Nàng cảm thấy Nam Cung gia có ý định khác, có phải hay không? "

Cẩm Phượng Lan cũng không bắt ngờ khi hắn nhìn ra được ý nghĩ của mình. Người nam nhân này hình như có thể biết được suy nghĩ của nàng, nàng từng bởi vì vậy mà phẫn nộ, kháng cự, nhưng cuối cùng lại đắm chìm trong sự ôn nhu nhẹ nhàng săn sóc của hắn.

Nắm thật chặt áo choàng trên người, ánh mắt nàng dừng phía mặt hồ xa xa tối đen, thanh âm thản nhiên nói: "Ta không phải là một người có tấm lòng khoan dung độ lượng".

"Chúng ta không cần làm thánh nhân".

Nàng cũng không có kinh ngạc khi hắn nói vậy. Có đôi khi, hắn dung túng cho nàng khiến cho ngay cả bản thân nàng cũng khó mà tin được.

"Năm đó Nam Cung trang chủ luyện công tẩu hỏa nhập ma, sau khi được đại đệ tử của thánh thủ thần y chẩn đoán, muốn đem nội lực cuồng loạn dữ dội trong cơ thể hóa giải, phải là một người có nội công thâm hậu hiểu được Thái Huyền Nội Kinh mới có thể làm được. Ta tuy là truyền nhân của Thái Huyền môn, nhưng nội lực của ta không đủ, nếu cậy mạnh ra tay, đối với mình mà nói là vô cùng nguy hiểm, có khả năng sẽ tàn phế cả đời".

Lạc Tử Thần nắm chặt bàn tay.

"Khi đó đại đệ tử của thánh thủ thần y bởi vì lưu luyến si mê Nam Cung Linh, dưới sự nhờ vả uyển chuyển của nàng ta đã che giấu chuyện này, cũng đáp ứng một khi gặp phải chuyện không may hắn sẽ gánh vác hết mọi chuyện, dưới tình huống không hề biết hậu quả như vậy, ta đã đáp ứng hỗ trợ, nhưng khi ta giúp Nam Cung trang chủ dẫn dắt chân khí, cũng đã bắt đầu cạn kiệt sức lực, Nam Cung Linh từ sau lưng cho ta một chưởng".

Lạc Tử Thần trong mắt hiện lên sắc bén sát khí. Thì ra chân tướng năm đó là như vậy, tàn khốc cùng ác độc như vậy.

"Việc năm đó Nam Cung son trang cũng chịu trách nhiệm với ta, Nam Cung Linh càng có thể nói là tội không thể thứ. Bọn họ tuy rằng làm ra vẻ trực xuất Nam Cung Linh, nhưng dù sao máu mủ tình thâm, nếu không cũng sẽ không gửi thiệp mời với ý định hòa giải".

Lạc Tử Thần hừ lạnh một tiếng, không hề che dấu khinh bỉ trong giọng, những kẻ đó thực là đáng đánh.

Cẩm Phượng Lan lơ đãng cười cười, "Bọn họ cho dù có muốn đánh, cũng phải có ta phối hợp mới được".

"Đúng nha, đáng tiếc nương tử không để cho bọn họ vừa lòng đẹp ý".

"Cũng không phải," nàng ngửa đầu thờ dài, "Kỳ thật ta cũng không muốn giữ ân oán cả đời, nhưng vẫn còn không muốn ủy khuất chính mình, cho nên cuối cùng ta chưa tiến vào".

Lạc Từ Thần hiểu rõ nói: "Thừa dịp khi võ lâm nhân sĩ tề tụ đầy đủ, ép nàng vào con đường không thể không hòa giải, bọn họ thật đúng là có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào".

"Đúng vậy, trước mặt một số cường môn danh tiếng, nếu ta không đáp ứng có thể trở về sao".

"Hừ. Nghĩ đến thực là đắc ý".

Cầm Phụng Lan đi về phía bên hồ vài bức, cả thân mình ngồi xổm xuống, vươn tay quơ vài cái, cảm giác mát lạnh thâm nhập da thịt, khiến cho nàng nhớ lại những năm ở phía bắc trường thành toàn tuyết.

Mí mắt sụp xuống, nàng lẳng lẳng nắm chặt bàn tay. Dựa vào cái gì mà muốn nàng cười một cái để hóa giải ân oán, khi nàng còn đấu tranh trong sinh tử, gãy dựa trong sự dày vò đau xót, thì có ai chia sẻ một phần với nàng?

"Hồ nước lạnh, thân mình nàng còn không tốt, đừng tùy hứng". Một bàn tay ấm áp to lớn kéo lấy tay nàng, dùng khăn nhẹ nhàng lau đi nước còn dính trên tay nàng, thanh âm mang theo nhàn nhạt trách cứ.

Nhìn khuôn mặt tuần tú này, nam tử ôn nhuận như ngọc đang cúi đầu thay nàng lau tay, bộ dáng khiến trách ôn nhu, Cầm Phụng Lan khóe môi cong lên, trong lòng ấm áp đến rồi tỉnh rồi ngủ.

Lau khô nước trên tay nàng Lạc Từ Thần vừa ngẩng đầu liền thấy đôi con ngươi trong suốt sáng ngời của nàng đang nhìn về phía mình, về mặt ôn nhu, trên mặt mang cười, tâm đột nhiên tràn đầy.

"Lạc Từ Thần". Nàng thấp giọng khẽ gọi.

"Hửm? "

Nàng nhào vào trong lòng hắn, ôm lấy thắt lưng của hắn, "Gã cho chàng thật tốt".

Lạc Từ Thần khóe miệng cong lên, ôm chặt nàng, cảm để ở trên đỉnh đầu nàng, ôn nhu nói: "Lấy được nàng là ta có phúc ba đời".

Hai người trong chiều gió lạnh lẳng lẳng ôm nhau, trong lòng lại ấm như xuân dương.

Chân trời rắng ngũ sắc màu hồng, ánh trời chiều đỏ tà chiếu lên mặt hồ, làn nước nhuộm màu nắng, bao quanh một bức họa thiên nhiên hấp dẫn lòng người.

Cầm Phụng Lan không khỏi cảm thán, nắng chiều trời đất quả nhiên danh bất hư truyền.

Lạc Từ Thần một lần nữa đem tiểu ấm lô nhét vào trong bàn tay lạnh lẽo của nàng, ngắm cũng đã nửa ngày, nên trở về thôi.

"Rất đẹp a".

"Nếu như nàng thích, ta sai người mua một biệt viện ở gần đây, muốn nhìn thì cứ tới đây ở một thời gian là được".

"Tài đại khí thô". Cầm Phụng Lan bĩu môi.

Lạc Từ Thần tuyệt không để ý đến việc đang ở trước mặt công chúng, vươn cánh tay ôm lấy thắt lưng của nàng, cúi đầu thổi khí bên tai nàng "Như vậy mới có thể sung nàng để nàng không thể rời khỏi ta".

"Xì", Lạc Từ Thần hướng về phía đó không xa chỉ chỉ, còn thành thật nói: "Nơi đó như thế nào? "

Nàng quay đầu nhìn hắn một cái, một chương bắt lấy tay hắn, nói: "Không cần phải vậy, chàng đừng phí hoài tâm tư".

"Không phải nàng thích nơi này sao? "

"Ta thích cái gì hơn nữa, chẳng lẽ ngươi có thể làm ra cho ta hay sao?" Nàng tức giận trừng hắn liếc mắt một cái.

Hắn mỉm cười, "Nếu có khả năng, tất nhiên là như thế".

Hắn nói thực nhẹ nhàng, nhưng nàng nghe xong lại xúc động, yên lặng nhìn chăm chăm hắn một lúc lâu, sau đó cúi đầu mỉm cười, nhẹ nhàng nói một câu, "Chỉ cần chàng luôn luôn ở bên cạnh ta là tốt rồi".

Lạc Từ Thần cười nhìn nàng, thật sự nghiêm túc thận trọng gật đầu.

Cầm Phụng Lan thân nhiên cười, nắm lấy bàn tay của hắn, chỉ chỉ phía trước, nói: "Có chút khát, chúng ta uống chén trà đi".

Lạc Tử Thần nắm lại bàn tay của nàng, ý cười ngập trong mắt.

Nàng từng bừa bãi linh động, cũng đang dần dần thức tỉnh, khiến cho hấn cao hứng đó là, những thay đổi này toàn bộ là vì hấn.

Đó là một quán trà nhỏ vô cùng đơn sơ, lẻ loi trơ trọi, cách hồ không hề xa.

Chủ hàng là một ông lão trên năm mươi, một thân quần áo vải thô những đốt ngón tay thô ráp nhưng để ý thì thấy vô cùng sạch sẽ.

Bưng lên hai bát trà thô sơ, nhưng nước trà trong suốt, tỏa ra mùi hương thơm ngát.

Lạc Tử Thần hít lấy hương trà thật sâu, nhấp một ngụm trà, chợt mỉm cười, "Hấn là một người yêu trà".

Cầm Phụng Lan cũng cười cười nhìn về phía mặt sông tươi đẹp, mở một gian bán trà nho nhỏ, pha trà đãi khách, cảm giác này có thể là một loại lạc thú? Vừa nói xong, hai người nhìn nhau cười.

Cho dù là một người bình thường thì cũng có bí mật của mình, huống chi đây cũng không phải chỉ là một ông chủ quán trà bình thường đâu?

Chậm rãi uống xong hai chén trà, bọn họ để lại hai văn tiền sau đó cùng nhau rời đi.

Từ xa xa đã thấy những tiếng ồn ào náo động nơi phố xá mọi người tụ tập lại, hoàng hôn buông xuống các quán hàng rong đã lục tục thu dọn quán xá chuẩn bị về nhà, chỉ có một ít cửa hàng ở hai bên ngã tư đường vẫn còn mở cửa đón khách.

Đến khi đèn lồng rực rỡ được treo lên, cũng chỉ còn từu quán hay thanh lâu mới vẫn ồn ào náo nhiệt như ban ngày.

Cầm Phụng Lan nhắc màn xe lên nhìn ra bên ngoài, hồ hững nhìn những người đang đi vội vàng trên đường.

Đột nhiên một màu xanh lướt qua tầm mắt của nàng, tay nàng không tự giác vén rèm hết lên, trong đôi mắt luôn luôn bình tĩnh không gợn sóng đột nhiên nổi lên sóng to.

Lạc Tử Thần nhìn thêm tầm mắt của nàng, liền thấy một kẻ lưng mang theo hòm thuốc, một lang trung giang hồ trong tay mang theo một chiếc vòng nhạc.

Tuổi rất trẻ, ước chừng hai mươi tư, ngũ quan góc cạnh mặt mày mang theo một chút tang thương cùng đau xót, không biết là vì người khác hay là vì tự bản thân hấn.

"Dừng xe".

Cầm Phụng Lan kinh ngạc quay đầu.

Lạc Tử Thần mỉm cười, "Nếu như là người quen sao không gặp mặt một chút".

Cầm Phụng Lan thở dài, lắc đầu, "Có đôi khi thấy người chi bằng không thấy".

Lạc Tử Thần trong lòng như bị đổ một hũ dấm chua đổ vào trong lòng khiến hấn muốn nhe răng, nhin không được bướng bỉnh nói: "Vậy giới thiệu chúng ta với nhau một chút được không nào? "

Cầm Phụng Lan rũ mắt xuống, khẽ cười một tiếng, nắm tay hấn nói: "Vậy được rồi, chúng ta đi gặp hấn".

Hai người xuống xe đi về phía nam từ áo xanh mua bánh nướng kia.

Cầm Phụng Lan đứng lại trước mặt hấn, cười nhẹ, "Tổng đại ca, đã lâu không gặp".

Lời nàng vừa ra khỏi miệng Lạc Tử Thần liền nắm chặt lấy bàn tay. Xưng hô thật là vô cùng thân thiết a...

Tổng Lan vừa ngẩng đầu liền giật mình, sau đó giương ra một nụ cười chua xót, đem gói giấy dầu bọc bánh nướng bỏ vào trong túi nói: "Xem ra người vẫn rất tốt, vậy thì ta an tâm".

Cầm Phụng Lan quay đầu lại nhìn trượng phu rồi mỉm cười, "Đây là trượng phu ta – Lạc Tử Thần, " sau đó lại quay đầu lại phía Tổng Lan, "Đây là Tổng Lan Tổng đại ca".

Tổng Lan cúi đầu chào, thản nhiên nói: "Bị thánh thủ thân y trực xuất khỏi sư môn Không Tiểu đệ tử".

Lạc Tử Thần ngạc nhiên, ánh mắt đảo qua giữa hai người vài cái. Hấn ta biết Lan nhi sẽ không giới thiệu rõ ràng về mình, cho nên mới tự mình giới thiệu hay sao?

Hấn hấn là biết được nếu Lan nhi đã cho Tử Thần biết chuyện năm đó, sau khi biết thân phận của hấn sẽ không khách khí đối với hấn mới đúng, nhưng khi Lan nhi giúp hấn giấu diếm hấn lại cố tình nói ra.

Người này thật ra là một người có trách nhiệm...

Cầm Phụng Lan thở dài, "Tổng đại ca mọi chuyện cũng đã qua rồi".

Tổng Lan lắc đầu, ánh mắt kiên định nhìn nàng, "Không, một ngày còn chưa chữa khỏi cho người được thì chuyện cũng chưa qua".

Nàng lắc đầu, "Cho tới bây giờ ta cũng không oán giận huynh, huynh vì sao còn không chịu buông tha chính mình chứ? "

"Người có thể tha thứ cho ta nhưng ta không thể tha thứ cho chính mình, năm đó ta biết rõ nếu người giúp Nam Cung lão trang chủ đảo lại nội lực sẽ nguy hiểm đến thân mình, nhưng chỉ vì ham muốn cá nhân mà ta đã giấu diếm".

"Vi phạm sai lầm, huynh cũng không phải người đầu tiên, ta tin rằng cũng không phải là một người cuối cùng, cần gì chứ? " Đối với hân nàng đã tận lực khuyên bảo.

Giờ khắc này Lạc Tử Thần đột nhiên hiểu được những lời mà thê tử đã nói trên xe — có vài người không bằng không gặp thì hơn, nàng gặp hân, hân chỉ có áy náy mà nàng cũng không biết làm sao.

Quả thật là chỉ bằng không gặp!

Tổng Lan cười cười vươn tay về phía nàng.

Cầm Phụng Lan cười nhưng vẫn đem bàn tay phải đưa tới

Tổng Lan nhẹ đặt tay lên mạch tượng của nàng, ngưng thần bắt mạch, sau một lúc lâu vuốt vuốt cảm mình, "Đã có khởi sắc hơn, còn phải tiếp tục điều dưỡng".

Cầm Phụng Lan thu tay lại, nói: "Ta biết".

Tổng Lan từ trong hòm thuốc lấy ra một cái bình sứ, đưa về phía nàng, "Đây là thuốc ta mới chế, một ngày ăn ba viên dùng trà để uống, có thể bồi bổ cơ thể, đối với thương thế của người vô cùng hữu ích".

Cầm Phụng Lan trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, "Huynh cố ý đến Hàng Châu là vì ta? "

Tổng Lan thần sắc vẫn như cũ, không thấy chút kinh ngạc, "Vốn muốn tới Dương Châu gặp người, lại biết người đến Hàng Châu nên ta lại tới đây".

Cầm Phụng Lan mân mím môi, trong nhất thời không biết nên nói cái gì.

Lạc Tử Thần hợp thời mở miệng nói: "Nếu như đã gặp lúc này, không bằng chúng ta làm chủ mời Tổng huynh uống một ly được không? "

Tổng Lan do dự một chút, đang nghĩ muốn cự tuyệt.

Lạc Tử Thần nói: "Tổng huynh trăm ngàn đừng cự tuyệt, tiểu đệ thành tâm mời mà, nếu như vẫn cự tuyệt, ngày sau ta sao dám hướng Tổng huynh dám mời nữa".

Tổng Lan đành phải gật đầu, phiền toái.

Ba người một lần nữa lên xe ngựa, Lạc Tử Thần phân phó xa phu đi đến Yên Hồi lâu trên đường.

Rất nhanh, xe ngựa liền dừng lại trước Yên Hồi lâu.

Từ khi lên xe ba người vẫn thực im lặng không nói một lời nào sau đó ba người im lặng xuống xe, rồi đi vào.

Nhân sinh nơi nào không phân phùng!

Vừa vào cửa, Cầm Phụng Lan trong đầu liền hiện ra lời này, trực giác nhìn về phía Tổng Lan.

Dung nhan tuyệt thế khuyên thành bất ngờ xâm nhập vào trong mắt, cả người Tổng Lan chấn động, sau đó cả người căng cứng, trong đôi mắt bình tĩnh không gọn sóng bắt đầu nổi lên tầng tầng gọn sóng.

"Tổng đại ca!" Nam Cung Linh kinh hi vô cùng khi thấy hân, đang muốn tiến lên, lại nhìn thấy người bên cạnh hân cả người liền cứng đờ.

Tổng Lan thu lại ánh mắt kinh ngạc, hồ hững nói: "Nam Cung cô nương".

Hai vợ chồng Cầm Phụng Lan liếc nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên tia nhìn khó hiểu.

Nàng nghĩ rằng năm đó hân có thể vì nàng mà vứt bỏ y đức, vậy tình kia xác định là khắc cốt ghi tâm, nhưng vừa rồi trong mắt hân chỉ có nồng đậm chán ghét — đối với chính nàng.

Lạc Tử Thần tưởng là Tổng Lan ít nhất cũng sẽ có một tia vui sướng, nhưng hân cũng chỉ cảm nhận được sự lạnh lùng và xa cách từ hân ta.

"Tổng đại ca, vì sao huynh đối với ta lãnh đạm như vậy?" Nam Cung Linh có chút bi thương. Vị Tổng đại ca đã từng nâng niu che chở nàng trong lòng bàn tay không phải là vậy, hẳn vì nàng cho dù là đi tìm chết cũng sẽ không nhúu mày.

Tổng Lan lạnh như băng vô tình nói: "Nếu như ngươi đối với chuyện năm đó có một tia áy náy, ta còn một chút không hối hận khi yêu ngươi, nhưng mà ngươi, ngươi ích kỷ vẫn không nhận ra cái sai của mình, ta còn có thể nói gì nữa đây".

Nam Cung Linh bi thương lui về phía sau từng bước, khó có thể tin nhìn hắn, "Tổng đại ca —"

Bạn đang đọc truyện *Phù Quý Nhân Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Tổng Lan gằn từng chữ: "Bởi vì yêu ngươi, ta mới làm ra chuyện không có lương tâm, mặc dù hối hận, ta cũng cam nguyện gánh vác hậu quả cho ngươi, nhưng mà, ta không thể tha thứ chính mình khi yêu một người có tâm địa ác độc như vậy, ta có mắt không trông, hại người hại mình".

Nam Cung Linh cả người lão đảo như muốn ngã, Tổng Lan nói vậy giống y những gì Vân Ngọc Thành đã tiên đoán. Khó trách... Khó trách hẳn sao lại biến thành như vậy.

Cầm Phụng Lan yên lặng thờ dài một tiếng, tiến lên từng bước, nói: "Tổng đại ca, chúng ta lên lầu đi".

Tổng Lan thu hồi ánh mắt không lưu luyến chút nào đi lên lầu.

Nam Cung Linh nhìn người nam nhân từng yêu mình nhất lại đi lướt qua mình, dứt khoát đi lên lầu, trong lòng đột nhiên suy sụp vô cùng, nàng thật sự mất đi người nam nhân đã từng yêu nàng say đắm này hay sao.

Mấy năm nay, nàng đã hiểu ra rất nhiều việc, chợt hiểu ra mình đã sai sót rất nhiều, nàng cho rằng mình có thể bù đắp, nhưng kết quả lại tàn khốc như vậy.

Không quay trở lại được, vĩnh viễn —

Có phải một chương năm đó nàng đánh về phía nữ tử đang chữa thương cho gia gia kia thì mọi chuyện cũng đã liền định rồi?

Nàng chính là ghen tị, là do nàng hận nàng ta đã cướp đi mọi quan tâm của Vân đại ca, nàng muốn Vân đại ca toàn bộ là của nàng, cho nên nàng không thể dễ dàng tha thứ cho sự tồn tại của nàng ta, nàng muốn giết nàng ta.

Nhưng mà, Cầm Phụng Lan cuối cùng không có chết.

Sau đó, tất cả mọi chuyện đều thay đổi.

Vân đại ca không còn cười nói với nàng nữa, gia gia không muốn nhìn thấy nàng, cha cũng không còn quan tâm yêu thương nàng, nàng thất sủng, ở Nam Cung sơn trang địa vị xuống dốc không phanh.

Nam nhân này ái mộ nàng, trong mắt rõ ràng có dục vọng, cái loại mong muốn vứt bỏ quần áo của nàng đi để mà muốn làm việc gì thì làm, ngoài sự chán ghét ra cũng bắt đầu khiến cho nàng sợ hãi.

Nhìn bóng dáng Cầm Phụng Lan lên lầu, Nam Cung Linh nghĩ đến câu nói năm đó nàng ta đã nói với nàng trước khi rời đi — khuôn mặt xinh đẹp là vũ khí mạnh nhất của ngươi, nhưng cũng là bi ai lớn nhất của ngươi.

Chân nàng mềm nhũn, cả người ngồi xuống mặt đất.

Cầm Phụng Lan nghe được tiếng vang quay đầu lại, thần nhiên nhìn tuyệt thế mỹ nhân dưới kia giống như đã bị rút đi toàn bộ khí lực, khóe miệng nhếch lên nụ cười mỉa mai.

"Không ai là không phải chịu trách nhiệm với hành vi của mình, sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước đừng làm!"

Nàng không hề đồng cảm với Nam Cung Linh, từ đầu đến cuối kẻ vô tội nhất đó là nàng, bị giấu diếm khả năng nội lực phản lại khi thay người chữa thương là bất hạnh, cuối cùng lại còn bị nữ nhân này đánh lên, thiếu chút nữa bị mất mạng.

Cho nên, nàng sẽ không thông cảm với Nam Cung Linh.

Cầm Phụng Lan một lần nữa quay đầu cất bước đi lên lầu.

Lạc Tử Thần lạnh lùng liếc Nam Cung Linh một cái, đáy mắt hiện lên là một chút sát khí khó nhận ra.

Người dám dẫm thương Lan nhi không thể tha thứ, nhất là người đầu sỏ gây nên.

Đối với việc Tống Lan muốn rời đi, Cẩm Phượng Lan không có giữ lại, chỉ là bình tĩnh nhìn hần ung dung đi xa.

Lạc Tử Thần đứng ở bên người nàng, nhìn bóng lưng người kia càng đi càng xa dần dần biến mất nói: "Với y thuật của hần không cần làm lang trung giang hồ, hần tự mình đi đây đi".

Cẩm Phượng Lan thở dài, "Hần không chịu tha thứ cho chính mình, ta cũng không có biện pháp, kỳ thật cho tới bây giờ ta cũng không có hận hần".

Lạc Tử Thần mặc áo choàng ngoài thay nàng, lại lấy tay sờ sờ ấm ló trong tay nàng, mới nói: "Bởi vì nàng chưa bao giờ hận hần, cho nên hần mới càng không thể tha thứ cho mình".

Như cảnh tỉnh, nàng phút chốc quay đầu, "Là như thế sao? "

Lạc Tử Thần cười, "Nàng nha, chính là rất thiện lương".

"Oa".

"Nếu không thiện lương, sao lại có thể đối với người hại mình mà đến tận bây giờ lại không hề oán hận? " Hần cười hỏi lại.

Cẩm Phượng Lan mím môi, ánh mắt trở nên có chút phức tạp, lại nhìn về phía cuối đường, "Tại vì sau khi việc kia xảy ra, hần lập tức liền hối hận, là hần chủ động hướng thánh thủ thần y xin lỗi, cũng đồng thời quyết định bất kể ta tàn tật hay sao cũng sẽ làm bạn với ta cả đời, không rời không xa, xem như chuộc lỗi".

"Nàng nói cái gì? " Lạc Tử Thần giọng nói đột ngột tăng vọt

Nàng trong nháy mắt, có ý lừa dối cho qua, "Không có gì".

Lạc Tử Thần cười mà như không cười nhìn nàng, nhẹ giọng nói: "Thật vậy chăng? "

Nàng co co vai, không mở mắt, "Đây chỉ là suy nghĩ của hần, ta cũng không muốn ủy khuất chính mình đi yêu một nam nhân mà ta không thương. Nếu không chiếm được cả đời, kỳ thật một mình một người cũng không có quan hệ gì".

Lạc Tử Thần đột nhiên thực đau lòng, đem nàng ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ về, nói: "Nàng có ta".

"Chàng biết không, Lạc Tử Thần, cha cùng nương ta thực hạnh phúc, bọn họ yêu thương lẫn nhau, không rời đi sống cả đời cùng nhau. Cha nói với ta, ta đáng giá được một nam tử toàn tâm toàn ý yêu, nếu không yêu, vậy hãy tiêu sái xoay người mà đi, bởi vì một người không thương ta, không đáng để ta vì hần thương tâm lưu luyến".

Lạc Tử Thần biểu tình nghiêm túc hần lên, còn thật sự thành khẩn nhìn nàng nói: "Nhạc phụ nói rất đúng, nàng đáng giá".

Cẩm Phượng Lan sâu kín thở dài.

"Làm sao vậy? " Hần có chút lo lắng.

Nàng vươn tay sờ sờ lên mặt hần, nhẹ nhàng ní non nói: "Kỳ thật ta nghĩ, chờ người biết ta không thể có thai mà muốn nạp thiếp sinh con khi đó ta sẽ rời đi, ta thật sự không muốn ủy khuất chính mình".

Hần khẳng định nói: "Nàng không cần ủy khuất chính mình".

Cẩm Phượng Lan thu về mặt đau buồn lại, khẽ kiên định nói: "Cho nên, đừng cho ta cơ hội rời chàng mà đi".

Lạc Tử Thần còn thật sự gật đầu, "Được".

Nàng lại nhìn về hướng xa xa, "Chúng ta cũng đi thôi".

Lạc Tử Thần gật đầu.

Hai người xoay người đi về phía xe ngựa cách đó không xa.

"Nương tử, chúng ta thương lượng chuyện này đi". Lạc Tử Thần trưng ra bộ mặt lấy lòng.

"Hử? " Cẩm Phượng Lan không phải không có hoài nghi liếc nhìn hần một cái, nàng vẫn tin tưởng nam nhân này là có một bụng đầy đen tối.

"Kỳ thật ta cảm thấy đối với Thanh Loan biểu muội, nương tử hoàn toàn có thể dễ dàng giải quyết, " Lạc Tử Thần thay một bộ mặt lấy lòng, "Cho nên,

phiên toái lần này sau khi trở về, nàng hãy đuổi nàng ta ra khỏi nhà được hay không?"

"Để nàng ta đi chỗ nào được? " Cẩm Phượng Lan khiêm tốn cầu cứu.

"Ở đâu đến thì về đó a".

"Chẳng lẽ chàng không muốn tác hợp nàng ta với Liễu công tử? "

Lạc Tử Thần đột nhiên hiểu ra, hần vuron tay xoa xoa cái mũi của nàng, đùa giỡn cười nói: "Thì ra, nàng có ý xấu như vậy a".

Cẩm Phượng Lan vô tội nói: "Ta đã nói qua ta không phải thánh nhân a".

***

Đây là lần đầu tiên Cẩm Phượng Lan đi vào thư phòng của Lạc Tử Thần, vốn nàng cũng chỉ là muốn tìm một quyển sách để xem, kết quả khi nàng đi chuyển đến giá sách lại khiến cho nàng ngây ngẩn cả người.

Trên tường treo một bức họa, trên bức họa là một cô gái đến tuổi mới lớn.

Mặt mày quen thuộc, bút pháp quen thuộc, trong mắt của nàng rất nhanh phủ kín một tầng hơi nước, tụ lại thành một dòng, ngón tay run run sờ lên bức họa, cúi đầu ní non khẽ lâm bầm, bức họa này là cha nàng vẽ.

"Cha..." Nàng sẽ không nhận sai, đây là cha vẽ nàng, là bộ dáng khi mình mười ba tuổi, nàng vĩnh viễn nhớ rõ vào năm đó, vào đúng năm đó, cha và mẹ đều rời khỏi nàng vĩnh viễn, để lại nàng một mình phiêu bạt giang hồ.

Nhìn quần áo rồi búi tóc của mình trong bức họa, búi tóc đó, Cẩm Phượng Lan nhớ đó là trước ngày phụ thân bệnh nặng một ngày.

Vấn đề là, bức họa mà phụ thân vẽ mình sao lại có thể ở trong thư phòng của Tử Thần?

Cẩm Phượng Lan quyết định ở lại thư phòng chờ trượng phu trở về cho nàng một lời giải thích.

Cho nên khi Lạc Tử Thần từ bên ngoài trở về không thấy nương tử ở sân, vừa hỏi nha hoàn liền đi vào thư phòng.

"Hôm nay nghỉ như thế nào lại đến thư phòng? "

Cẩm Phượng Lan buông sách trên tay xuống, ý vị thâm trường nhìn hần một cái, "Không có việc gì, đột nhiên muốn tìm quyển sách xem, đã tới rồi".

Hần ngồi xuống bên kia giường gấm, rót cho mình một chén trà, "Nếu không, trong viện chúng ta cũng làm một thư phòng để nương tử đặt sách?"

"Không cần, nơi này cũng không có quá xa, ta đến đây cũng thực tiện".

"Nương tử là ở đây chờ ta trở về". Hần không phải nghi vấn mà là khẳng định.

Nàng từ trên ghế đứng dậy, chuyển về phía sau giá sách, "Bức họa này chàng lấy được từ người nào vậy? "

Lạc Tử Thần hiểu rõ cười, vuốt vuốt chén trà trong tay, cười cười đi tới, nhìn cô gái xinh đẹp trong tranh, ôn nhu nói: "Nhạc phụ hàng năm đều đưa một bức của nàng cho ta, mãi cho đến khi nàng mười ba tuổi khi nhạc phụ mất, mới không đưa tới".

Cẩm Phượng Lan kinh ngạc nhìn hần.

Hần xoa hai gò má của nàng, khẽ cười nói: "Ta là nhìn nàng lớn lên, từ khi còn là trẻ con đến khi trưởng thành một cô gái thướt tha". Khiến cho hần một lòng chậm chậm sa vào, "Không thể không nói, nhạc phụ rất mưu mô".

"Chuyện sau năm nàng mười ba tuổi ta biết rất ít, nàng ở trong chốn giang hồ cũng chưa có danh tiếng gì, muốn tìm được nàng đúng là không dễ".

Cẩm Phượng Lan rốt cục phục hồi tinh thần lại, nở nụ cười, "Nổi danh trên giang hồ thì sẽ chết sớm, ta đối với sinh mệnh của mình rất yêu quý".

Lạc Tử Thần cười ha ha. Hần thích thê tử thẳng thắn như vậy.

Cẩm Phượng Lan dường như đang nhớ lại, giữa lông mày mang theo tầng tầng đau thương, "Sau khi cha qua đời, ta giữ đạo hiếu ba năm, không đi lại trên giang hồ, sau đó lại xảy ra chuyện ở Nam Cung sơn trang, sau đó lại..." Thanh âm của nàng chậm rãi thấp xuống, cuối cùng không thấy tiếng nào.

"Vậy ba năm sau nàng dưỡng thương ở đâu? " Hần cẩn thận hỏi lại.

Nàng gật gật đầu, "Đúng nha, ta trốn đến phía bắc Trường Thành trị nội thương, trong cơ thể ta có hai luồng nội lực xung đột với nhau, khi phát tác, khi thì như lò hỏa thiêu khi lại như là hàn băng".

Lạc Tử Thần không nhịn được nhanh chóng nắm lấy tay nàng.

Cầm Phụng Lan biểu tình thực đậm đặc, giống như đang nói đến chuyện của người khác, "Cả người ta khi đó, lửa bùng bùng đốt cháy sau đó cả người lại giống như rơi vào hầm băng, chàng không thể hiểu được cảm giác sống quay cuồng như vậy đâu, cả người sẽ bị thiêu đốt không thôi, chỉ có thể ở nơi băng tuyết ngập trời mới có thể cho ta có ý chí sống sót".

Lạc Tử Thần nắm mạnh một tay lên tường.

"Nhưng mà, trong hoàn cảnh như vậy đối với thân thể ta lại đúng là họa vô đơn chí, thật vất vả mới hóa giải được cỗ nội lực trong cơ thể, nhưng trong cơ thể hàn độc tích tụ lâu ngày, ta đành phải quay về phương nam điều dưỡng".

Lạc Tử Thần thu hồi nắm đấm, máu theo đốt ngón tay của hắn chảy ra, từng chút từng chút nhỏ xuống đất.

Cầm Phụng Lan thở dài, nắm tay của hắn, dùng khăn giúp hắn xử lý vết thương rồi băng bó lại, "Lát nữa quay về phòng ta bôi thuốc cho chàng".

"Lan nhi, nàng chịu khổ rồi".

"Đi thôi, quay về thôi".

"Một chút vết thương, không có gì đáng ngại".

"Đêm nay không cho phép ở trên giường". Nói xong, Cầm Phụng Lan nhắc chân bước đi.

Lạc Tử Thần vội vàng đi cùng, "Nương tử, như vậy thực là không công bằng a, sao lại có thể như vậy chứ..."

Hắn một đường thì thầm vu vu.

"Nương tử, ta nghe lời rồi còn không được sao? Không cho ở trên giường thực là trừng phạt quá nặng a..."

Vừa vào cửa, Cầm Phụng Lan mặt không chút thay đổi tìm đến kim sang được, cởi bỏ khăn trên tay hắn, bôi thuốc xong lại băng bó một lần nữa.

"Hình như trời sinh chàng tính dục tràn đầy, ngày trước ở một mình thì chịu đựng như thế nào? "Nàng thật là tò mò a.

Lạc Tử Thần có chút xấu hổ khụ hai tiếng, tiến đến bên tai nàng nhẹ nhàng nói hai câu.

Cầm Phụng Lan chỉ là thuận miệng hỏi như vậy, không ngờ rằng hắn lại thực sự trả lời như vậy, nhưng mà đáp án — nàng vừa nhắc chân liền muốn đá cho hắn một cước. "Không biết xấu hổ".

"Ta nói đùa là sự thật".

"Hạ lưu".

"Vậy hạ lưu cho nàng xem".

Nàng một chưởng đẩy hắn ra, quay lại nhuyển tháp ngồi xuống, sắc mặt nghiêm lại, trực tiếp nhìn hắn.

Lạc Tử Thần tự làm mất mặt sờ sờ cái mũi, lại gằn ngoan ngoãn ngồi xuống.

"Muốn biết cái gì, chàng hỏi đi". Nàng bày ra loại này thần sắc tỏ vẻ sẽ không cho phép hắn lừa dối, hắn đương nhiên thức thời.

Cầm Phụng Lan do dự, mới nói: "Chàng cho người động thủ với Nam Cung Linh sao? "

Lạc Tử Thần sắc mặt hơi trầm xuống, "Lan nhi, việc này nàng đừng quản".

"Tử Thần, kỳ thật chàng không cần phải phiền như vậy".

"Nàng ta thương tổn nàng như vậy, ta làm sao có thể dễ dàng buông tha nàng ta". Lạc Tử Thần thanh âm lập tức trở nên âm trầm.

"Nàng ta có khuôn mặt như vậy, đối với chính nàng ta cũng là một chuyện bất hạnh..."

"Trời phạt nàng ta là xứng đáng, nhưng mà nàng ta nợ nàng, ta tuyệt sẽ đi đòi". Lạc Tử Thần hoàn toàn không chịu nhả ra.

"..."

"Nàng làm sao mà biết được? "Nàng rõ ràng cũng không xuất môn sao có thể biết chuyện này.

Cầm Phụng Lan tự mình rót lấy một chén trà, chậm rãi ném hai cái, nâng mắt nhìn hắn, "Người giang hồ tất nhiên sẽ có đường tin tức của người giang hồ".

"..."

"Có người nói tường nhà chàng cũng không khó trèo qua". Nàng tuyệt không cảm thấy bán đứng người nào đó mà lương tâm bất an.

Lạc Tử Thần giận dữ, một chưởng vỗ vào trên bàn nhỏ, "Liễu Nguyệt Sanh tên hỗn đản này!" Hắn thật đúng là dám trèo tường.

"Nàng đi hỏi hắn a".

"Lần tới không được cho hắn tiến vào nhà chúng ta".

Cầm Phượng Lan cười lắc đầu.

***

Cho tới nay Cầm Phượng Lan đều cảm thấy chính mình tính tình còn không quá xấu.

Nhưng mà, hiển nhiên có người cho rằng nàng không giận thì là thánh nhân.

Giang Thanh Loan dùng quần áo che ở trước ngực, miễn cưỡng che đi thân thể lỏa lồ, nhìn người mang theo ánh mặt trời từ bên ngoài đi vào, chân nhỏ phát run, một cổ sợ hãi không hiểu từ đâu truyền đến.

Cầm Phượng Lan ánh mắt rơi xuống người trên giường, đi tới, thay hắn giữ mạch tượng, không khỏi giật giật môi. Thật đúng là không cẩn thận, bị người thừa dịp hạ mê được.

Mắt hạnh xinh đẹp hơi hơi nheo lại. Kinh hãi là chuyện nàng được dạy dỗ từ nhỏ, có điều, cha nói rất đúng, có một số trưởng lão sẽ hoàn toàn không chú ý đến bọn họ, giống Lạc lão phu nhân.

Người, sợ nhất là bị người thân cận nhất bên người bán đứng, bởi vì như vậy là trí mạng.

Hôm nay, tử thần đã bị Tổ mẫu của mình bán đứng.

Nếu không phải Thanh Nghiên tinh táo chạy tới nói cho nàng biết, chỉ sợ chờ hắn tỉnh lại không phụ trách cũng không được.

Nghĩ đến đây, Cầm Phượng Lan nhìn về phía Giang Thanh Loan đang sợ phát run đằng kia, tươi cười đầy mặt hướng nàng ngoắc ngoắc ngón tay.

Giang Thanh Loan sợ tới mức lui về phía sau hai bước.

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhàn Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Edit: Hamburger

Beta: Hà Đoàn

Cầm Phượng Lan vẻ mặt hiền lành nói: "Ngươi lại đây, ta nghĩ muốn ngươi giúp ta chứng minh một chuyện".

Giang Thanh Loan lại lui về phía sau.

"Không muốn chết thì tới đây". Cầm Phượng Lan vươn tay lấy chén trà trên bàn, trong nháy mắt liền nghiền thành bột phấn.

Giang Thanh Loan mặt trắng bệch đi tới.

Cầm Phượng Lan chỉ thị, "Ngươi muốn làm chuyện này".

Giang Thanh Loan khó có thể tin tưởng lớn mắt nhìn nàng.

Cầm Phượng Lan lặp lại một lần, "Đi làm".

Giang Thanh Loan cẩn thận đánh giá thần sắc của nàng, cuối cùng xác nhận nàng là nói thật, đành phải run run đi đến bên cạnh giường, chậm rãi vươn tay về phía người nằm trên giường đang bôi thuốc phát huy tác dụng mà khó chịu trong người.

Tay nàng vừa vươn tới thân thể Lạc Tử Thần, cả người hắn cứng đờ, sau đó ra tay nhanh như chớp, chỉ nghe "Rắc" một tiếng, ngay sau đó Giang Thanh Loan kêu lên một tiếng thảm thiết.

Cầm Phụng Lan không đành lòng quay đầu lại, lăm bắm câu, "Thật đúng là lừa gạt không tốt".

Giang Thanh Loan đang cầm cổ tay đứt rời của mình ngã xuống đất, đau đến nước mắt chảy ròng, hoa dung thất sắc.

Cầm Phụng Lan mím môi, suy nghĩ, dùng một cước đá nàng bay ra ngoài, thật sự là không muốn bắt tay mình.

Ngoài phòng truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Giang Thanh Loan, sau đó là một trận tiếng bước chân.

Cầm Phụng Lan đi tới cửa, nhìn một đoàn người bên ngoài, nói: "Đem người mang đến cho lão phu nhân bên kia đi, tìm đại phu đến khám bệnh cho tiểu thư, phải biết rằng bỏ lên giường này không xong sẽ là tai nạn chết người".

Trong lúc nhất thời, trong viện có người nhúng tay hay không nhúng tay đều kinh ngạc, đột nhiên phát hiện thiếu phu nhân nhà bọn họ kỳ thật rất nguy hiểm.

Rất nhanh, mọi người liền chạy trời chết, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của Lạc thiếu phu nhân, quả thực có thể nhanh sánh như tia chớp.

Cầm Phụng Lan trong nháy mắt, nhìn không được mỉm cười, chậm rãi đem cửa phòng đóng lại.

Kỳ thật, nàng là một người thực ôn nhu, bình thường nàng cũng không phát giận, lại càng không tùy tiện động thủ với ai, nàng thề.

Cầm Phụng Lan đi đến bên giường, xoa người cẩn thận đánh giá biểu tình biến hóa của trượng phu.

Dường như là cảm giác được hơi thở của nàng, Lạc Tử Thần lấy tay kéo mạnh nàng, một cái xoa người đã đem nàng đặt ở dưới thân.

Dưới tác dụng của thuốc, lý trí của hắn hoàn toàn bay lên chín tầng mây, đã man xé rách quần áo trên người nàng, không chút nào thương tiếc giữ lấy nàng, cùng nàng liều chết triển miên.

Khi Lạc Tử Thần thần trí tỉnh lại một chút, đã là đêm khuya.

Nhìn thê tử dưới thân thê thảm như vậy, hắn nhìn không được buột miệng cười, "Xem ra ta thật sự là yêu nàng vô cùng".

"Cút!" Thấy hắn đã thanh tỉnh, Cầm Phụng Lan đem hắn đá từ trên giường xuống.

Nàng nhàu mi đờ eo. Hôm nay hắn đúng là dùng sức thái quá, đáng thương cho cái eo của nàng.

"Làm sao vậy, có phải thần trí ta mơ hồ không kiểm chế được?" Lạc Tử Thần lập tức phát hiện nàng không được khỏe, có chút lo lắng hỏi.

Nàng trừng mắt liếc mắt một cái.

Lạc Tử Thần thần sắc khó nén tự trách cùng hối hận, "Ta không ngờ lại xảy ra chuyện này". Nếu không phải hắn đối với nữ nhân khác theo bản năng bài xích, chỉ sợ hậu quả không thể nào mà tưởng tượng nổi.

"Ta cũng không ngờ". Cầm Phụng Lan thành thật thừa nhận. "Thật không ngờ ngay cả thủ đoạn cực đoan như vậy mà lão phu nhân cũng nghĩ ra được, xem ra đối với chuyện con nói dòng người thực là cố chấp".

Lạc Tử Thần thở dài. Tuy rằng hắn có thể hiểu được hành vi của Tổ mẫu, nhưng thật sự không thể dễ dàng tha thứ hành vi như vậy.

Nhìn bộ dáng không vui của hắn, Cầm Phụng Lan an ủi vỗ nhẹ lưng của hắn, ôn nhu nói: "Lão nhân gia cũng chỉ là muốn Lạc gia có người kế tục..."

"Ta không thể tha thứ". Lạc Tử Thần cắt đứt lời của nàng, cực kỳ nghiêm túc nói.

"Đó là Tổ mẫu". Nàng có ý khuyên hắn

"Từ phi bà nhượng một bước, nếu không bây giờ ta tuyệt đối không thỏa hiệp". Hắn thực kiên trì.

"Cần gì chứ?" Cầm Phụng Lan không đồng ý.

Lạc Tử Thần ôm chặt nàng, "Lan nhi, ta không muốn mất đi nàng, cũng không muốn chạm vào nữ nhân khác".

"Đối với chàng ta cũng không thể cho chàng..."

"Ta không cần".

"Tổ mẫu đề ý".

"Việc này nàng không cần phải xen vào, ta sẽ giải quyết".

Cầm Phụng Lan muốn nói lại thôi, trong lòng thở dài. Quên đi, đúng là người cùng một nhà, hai bà cháu thực giống nhau đều cố chấp như vậy, đều làm cho người ta đau đầu.

"Nàng muốn xử lý Giang Thanh Loan như thế nào? " Hần rốt cục nhớ tới chuyện này.

Cầm Phụng Lan bĩu môi, hứng thú rồi nói: "Nàng ta đã bị chàng bẻ gãy tay trước đó, lại bị ta một cước đá đi ra ngoài".

Lạc Tử Thần ngạc nhiên, tiếp đó tuôn ra một trận cười ha hả, ôm thê từ lộn mấy vòng trên giường, nhin không được cười nói: "Lan nhi, Lan nhi, nàng thực là đáng yêu nha".

"Đáng yêu? "

Cầm Phụng Lan không cho là đúng, nàng cũng không phải tiểu hài tử, còn đáng yêu?!

"Lan nhi—" Lạc Tử Thần rốt cục thấy được điểm không đúng, cẩn thận đánh giá vẻ mặt của nàng, "Nàng đã phát hiện? "

Cầm Phụng Lan giật mình, sau đó chợt hiểu ra nói, "Chàng biết võ sao? "

"Ừ".

"Ta đã biết từ sớm". Nàng không cảm thấy có cái gì phải ngạc nhiên.

"Khi nào thì? "

"Sau khi ta tỉnh lại vào lần chàng cho ta ngủ mê hương". Nàng cũng không tính giấu giếm hần.

Lạc Tử Thần trầm mặc. Hần nghĩ rằng mình đã che giấu rất tốt, nhưng mà...

Cầm Phụng Lan hừ một tiếng, "Khi chàng ở trên giường đã cực lực che giấu, áp chế lực đạo quá mức đúng mức, đầu óc ta cũng không phải vì mang bệnh mà u mê, đối với thân thủ của mình ta cũng vẫn vô cùng tự tin, nếu chàng không có võ, ta sao có thể yếu thế đến mức để cho chàng chiếm tiện nghi chứ, còn không phải là sợ chàng bị sắc dục công tâm mà ngang ngược cường thế sao".

Lạc Tử Thần mặt lộ vẻ xấu hổ. Hiện tại ngẫm lại tình hình lúc ấy, quả thật là.....

"Lan nhi, " Hần trung vẻ mặt lấy lòng tro ra cười "Kỳ thật đêm đầu tiên đó, nàng là cam tâm tình nguyện a". Trong lòng vẫn luôn cảm thấy chuyện lúc đó hần thực là có phúc.

Cầm Phụng Lan mặt đỏ lên, nàng sao có thể thừa nhận loại chuyện như thế này được chứ?!

Lạc Tử Thần nhìn theo vẻ mặt của nàng liền biết đến đáp án, không khỏi mừng rỡ, cúi đầu hung hăng hôn lên môi của nàng.

Rất nhanh, hai người lại cùng nhảy dây dưa, trong phòng lại vang lên những tiếng rên rỉ khiến người ta đỏ mặt tim đập.

***

Trời bão tuyết bay khắp trời rét đậm, trong lớp tuyết dày một con khoái mã chạy như bay, cuối cùng dừng lại ở trước đại môn Lạc phủ.

Người trên ngựa lập tức xoay người nhảy xuống ngựa, bước chân lao đảo bỏ nhào đến thềm đá trước cửa, sau đó bò qua, dùng sức gõ mạnh vào đại môn.

Không lâu sau, Cầm Phụng Lan biết được tin tức vội vàng đi tới tiền sảnh.

"Tổng đại ca!" Nhìn thấy người tới, nàng kinh hãi, "Đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao huynh lại chặt vật như vậy? "

Bất chấp đau đớn cùng mọi mệt trên người, Tống Lan lấy ra một chiếc hộp ngọc trong người, đưa tới, "Mau, mau ăn đi".

Nàng nhận lấy, mở hộp ngọc ra, bên trong là một vật gì đó màu đỏ, trong suốt ướt át, giống như sò huyết vậy, "Ăn nó đi".

Cầm Phụng Lan nuốt nước miếng, khẽ cắn môi, cầm lấy vật kia lên liền nhét vào miệng.

"Mau ăn, nhai rồi nuốt". Cầm Phụng Lan cau mày cố gắng nuốt vật có mùi ngai ngái kia xuống, lại dùng lực áp chế buồn nôn. Vật Tống đại ca đưa tới, bất kể là như thế nào, nàng đều tiếp nhận.

Thấy nàng đã ăn xong huyết nhân sâm, Tống Lan cũng liền yên lặng lại, trước mắt liền tối sầm, sau đó cái gì cũng không biết.

***

Mười tám tháng hai, thời tiết rất tốt.

Sáng sớm, Lạc phủ liền loạn thành một đoàn.

Đang ở tiểu phật đường, Lạc lão phu nhân bái phật ba tháng đã quay về, vội vàng tiến vào nơi ở của cháu trai, Lạc Tử Thần tâm hoảng ý loạn đi qua đi lại, trong miệng lầm bầm

"Có thật vậy không? Đây là thật vậy chăng? " Lạc lão phu nhân hỏi không đầu không đuôi, vừa nhìn thấy cháu trai, không khỏi dùng sức gõ một quả chuông, "Cháu dâu đâu? "

"Ở bên trong". Lạc Tử Thần trả lời, đồng thời theo phía sau tiến vào trong phòng.

Vừa mới phun thức ăn ra, Cẩm Phượng Lan sắc mặt trắng bệch tựa vào đầu giường, dùng khăn nhẹ nhàng chà lau khóe miệng, nhìn thấy Lạc lão phu nhân tiến vào, liền muốn ngồi dậy.

"Nằm, mau nằm, người có thai, không thể khinh suất".

"Đứng đứng, nằm". Lạc Tử Thần vội vàng phụ họa lời của Tổ mẫu.

Cẩm Phượng Lan suy yếu cười cười, "Chỉ là phản ứng có chút lớn, không có gì".

Lạc lão phu nhân quay đầu nhìn cháu trai hỏi: "Đại phu đều nói cái gì? "

"Vài đại phu đều nói là hi mạch, là nôn nghén bình thường, chúng ta không cần lo lắng, cũng đã kê đơn thuốc an thai rồi".

"Tốt, tốt". Lạc lão phu nhân nói ra một tràng, trên nét mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

Lạc Tử Thần cũng cao hứng đến không nhìn được. Nghe được đại phu chẩn đoán chính xác, hẳn quả thực không dám tin.

Nhất định phải hảo hảo cảm tạ Tổng Lan, may mà năm trước hắn đưa tới huyết nhân sâm. Nghĩ đến nam tử thần y bị trục xuất khỏi sư môn kia, Lạc Tử Thần trong lúc nhất thời có trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Cẩm Phượng Lan hốc mắt nóng lên. Những năm gần đây, Tổng Lan đi khắp nơi tìm kiếm dược liệu quý hiếm, phàm là vật gì có ích cho nàng, bất kể là gian nan như thế nào hắn đều tìm ra, mà nàng sau khi được ăn huyết nhân sâm, thể chất hàn của nàng cũng được cải thiện, vốn cũng không để ý, không ngờ rằng lại cho nàng một niềm vui như vậy.

Đề tay trên bụng, nước mắt rớt cục lặn xuống, có thể mang thai đứa nhỏ của bọn họ, nàng không dám tưởng tượng.

"Cũng không được khóc, người có thai cần phải yêu quý thân thể". Lạc lão phu nhân vội vàng lau nước mắt cho nàng.

"Đừng vậy, đừng vậy" Lạc Tử Thần nói như vẹt hát đệm.

"Các ngươi đều nghe rõ cho ta, cẩn thận hầu hạ thiếu phu nhân, nếu có chuyện gì xảy ra cũng không tha cho các ngươi."

"Đứng đứng." Lạc Tử Thần tiếp tục hát đệm.

Cẩm Phượng Lan nâng tay áo che miệng, trong mắt hiện lên ý cười.

***

Trong nháy mắt, năm tháng trôi qua, bụng Cẩm Phượng Lan cũng đã lớn lên cho nên cũng không tiện đi lại.

Ngày hôm đó, nàng sai nha hoàn tìm kim khâu để may vá, tự tay cắt một bộ quần áo, ngồi ở hành lang may may vá vá.

Chưa bao giờ thấy thiếu phu nhân may vá nên khiến cho bọn nha hoàn ngạc nhiên không thôi, các nàng vẫn nghĩ thiếu phu nhân không biết thế nào là nữ công, nhưng hôm nay thấy hình như thiếu phu nhân rất quen thuộc với may vá, các nàng đột nhiên cảm thấy bị lừa.

Lạc Tử Thần vừa xử lý công việc xong quay về sân cùng thê tử cũng có cảm giác như vậy, hắn đi vòng quanh thê tử khoảng ba vòng mới dừng lại, về mặt ủy khuất nhìn nàng nói: "Lan nhi, cho tới bây giờ nàng cũng chưa có may quần áo cho ta a". Hắn thật sâu ghen tị, ghen tị với tên tiểu tử trong bụng kia.

Nàng đầu cũng không nâng nói: "Trong phủ không phải có phòng chuyên khâu vá sao? "

"Như vậy sao có thể giống nhau được?!"

"Giống nhau đều là may đồ mặc ở trên người, ta không cho rằng có cái gì khác nhau".

Lạc Tử Thần mặt đen lên kéo cái ghế dựa ngồi vào bên cạnh nàng, không hề hé răng.

Quần áo trẻ con khâu vá không hề tổn sức, không lâu, một bộ quần áo khéo léo đáng yêu liền làm xong. Cẩm Phụng Lan để ở trong tay cẩn thận kiểm tra, e sợ có nơi nào làm không được tốt.

Lạc Tử Thần liền cướp đến tay nhìn ngắm, xem đường may chỉnh tề, ai nếu dám nói thê tử hắn không làm được nữ công, hắn liền một đầu đâm chết cho hắn xem.

Vì thế, hắn không yên mở miệng, "Nương tử, nàng nấu nướng được a? "

Cẩm Phụng Lan kỳ quái liếc hắn một cái, "Có nha, sau khi nương ta qua đời, vẫn là ta com nước chăm sóc cho cha".

Cảm thấy chính mình càng ngày càng nóng nảy Lạc Tử Thần hít sâu.

"Vậy sao lúc trước Giang Thanh Loan nấu com lại đưa y phục tới, vì sao nàng cái gì cũng không nói? " Cuối cùng, hắn vẫn là không nhịn xuống được.

"Chuyện phí công phí sức như vậy sao ta lại muốn đoạt chứ? Nương cũng có nói đó là những việc nữ nhân cần biết, nhưng không nhắc tới nhất định phải đi làm, " nàng vẫn thực chân thành chấp nhận.

"Tốt! Tốt lắm! Vô cùng tốt!"

Lạc đại thiếu gia bị tức đến nhất phát xuất thế, nhị phát thăng thiên, về mặt âm ngao bỏ đi.

Kết quả, không bao lâu đã bị Tổ mẫu lấy gậy đánh cho quay về.

Lạc lão phu nhân nhìn quần áo trẻ con trong tay, đôi mắt nhăn nheo cười híp lại, "Một thê tử hiền tuệ như vậy có đốt đèn lòng cũng khó mà tìm thấy, tiểu tử ngươi còn có cái gì không hài lòng? " Hiện tại bà thấy cháu dâu thực là không có chỗ nào để chê nữa, ngược lại cháu trai lại có chút chướng mắt.

Lạc Tử Thần âm thầm nghiêng răng, nhìn bụng lớn của thê tử âm thầm thề, chờ tiểu tử kia ra đời, chính là đối thủ của hắn, hắn nhất định phải chà đạp tra tấn nó, nếu như là nữ nhi, thì phải thương yêu che chở a.

Dám cùng hắn đoạt lão bà, cho dù là con, cũng tuyệt đối không thê tha thứ!

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Phú Quý Nhân Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.